

ER

Sayı Issue 3 | Temmuz-Ağustos July-August 2015 | www.yee.org.tr
Tki. Aylık Dil, Kültür ve Edebiyat Dergisi
Bi-monthly Language, Culture and literature

**LYNN GILBERT'İN
OBJEKTİFİNDEN ANADOLU**

ANATOLIA FROM THE LENS
OF LYNN GILBERT

TUNA'DAN BOĞAZIÇI'NE

FROM DANUBE TO THE
BOSPHORUS

Avrupa'yı Saran Hayranlık

TURQUERIE

The Admiration Enrapping Europe

Yunus Emre Enstitüsü

Yunus Emre Enstitüsü

çanakkale'de savaşılan ve ölen
kahraman askerlerin anısına
1915-2015

100 YILLIK BARIŞ

sonsuz bir barışa inanan dünya
çanakkale'de buluşuyor.

[18 Mart 2015]

#100yillikbaris
#100yearsofpeace

www.yee.org.tr
www.canakkale2015.com.tr

14

GÜNDEM AGENDA

- Medeniyet Hafızası: Kırkpınar
Kırkpınar: The Memory of a Civilisation
- Şark Ekspresi'nin Yazan 125 Yaşında
The Author of the Orient Express is 125 Years Old
- Orfeus Geri Döndü!
Orpheus is Back!

DOSYA FILE

- Avrupa'yı Saran Hayranlık:
Turquerie
Turquerie: The Admiration Enrapping Europe
- İrlanda'da Bir Ay-Yıldızlı:
Drogheda United
Drogheda United: The Moon And Crescent in Ireland
- Ertuğrul Fırkateyni'nin Onur Yolculuğu
The Journey of the Honour of the Ertuğrul Frigate

24

44

SANAT ART

- Global Bir Müzik Adamı
Dimitri Kantemir
Dimitrie Cantemir: A Global Man of Music
- Sanat Dolu Bir Yaz: Tiyatro Medresesi
The Madrasah of Theatre: A Summer Full of Art

80

SEYAHAT TRAVEL

- Bayramların İstanbul'u
Eids of Istanbul

Yunus Emre Enstitüsü

İKİ AYLIK DİL, KÜLTÜR VE EDEBİYAT DERGİSİ
Bi-monthly Magazine of Language, Culture and Literature

Temmuz - Ağustos 2015 July - August 2015 Sayı Issue 3

Yunus Emre Vakfı Adına Sahibi
Publisher on Behalf of the YEİ
Yunus Emre Enstitüsü Başkanı
Yunus Emre Institute Chairman
Prof. Dr. Hayati Develi

Yayın Kurulu
Publication Committee
Prof. Dr. M. Fatih Andı
Prof. Dr. Turan Karataş
Doç. Dr. Mustafa Balcı
Nazife Şişman
Hüseyin Su

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Responsible Editor
Dr. Şaban Çobanoğlu

Genel Yayın Yönetmeni
Editor in Chief
Selçuk Karakılıç

Yayın Danışmanı
Counselor of Publication
Dr. Melike Günyüz

Yönetim Yeri
Management Location
Yunus Emre Enstitüsü
Atatürk Bulvarı No: 11
Ulus, Ankara

İletişim Contact
E-mail: iletisim@yee.org.tr
Faks/Fax: +90 312 309 16 15

Yapım
Production

cube
medya

Cube Medya Yayıncılık Tanıtım
Organizasyon Hizmetleri Tic. Ltd. Şti.

Genel Koordinatör
Coordinator
Ömer Anıcı

Grup Direktörü
Manager
Mustafa Özkan

Yayımlar Koordinatörü
Publications
Coordinator
Melih Uslu

Sanat Yönetmeni
Art Director
Cüneyt Mert

İş Geliştirme
Business Development
Sadık Şener

Editörler
Editors

Hanife Çelik (İçerik Yöneticisi/Content Manager)
Zeynep Delav (Kültür-Sanat/Culture&Art)
Merve Ay (Aktüel/Actual)
Onur Aykutlu (Fotoğraf/Photograph)
Hatice Han Er (İngilizce/English)
Fatma Cihan Akkartal (Redaksiyon/Copydesk)

Grafik-Tasarım
Graphic-Design
Merve Aktaş

Yönetim Yeri
Management Location

Dumankaya İkon A2/85 Örnek Mah,
E. Batanay Sok, No: 14 Ataşehir, İstanbul

İletişim Contact:
info@cubemedya.com
Tel./Phone: +90 216 315 25 00

Baskı, Cilt

Printing

İMAK OFSET

Merkez Mah, Atatürk Cad, Göl Sok, No: 1 Yenibosna
34192 Bahçelievler, İstanbul. Telefon/Phone: +90 212 656 49 97

Yayın Türü

Type of Publication
Global, Süreli/Periodical

.tr dergisinde yayımlanan yazı, fotoğraf ve çizimlerden yayıncının izni alınmadan ve kaynak belirtilmeden tam ya da parça alıntı yapılamaz.

Neither text, photographs nor illustrations from '.tr' magazine may be reproduced either in full or summary without acknowledging the source and without prior permission from the publisher.

ISSN 2149-3170

Doğu Kostümünde Bir Güzeli. William Clarke Wontner (1857-1930). Bonhams, New Bond Caddesi, Londra.
'A Beauty in Eastern Costume'. William Clarke Wontner (1857-1930). Bonhams, New Bond Street, London.

58

EDEBİYAT LITERATURE

- Türkçenin Kadife Kırpisi:
Refik Halid
*Refik Halid: The Velvet
Hedgehog of Turkish*
- Çayın Edebî Tarihi
The Literary History of Tea

68

RÖPORTAJ INTERVIEW

- Lynn Gilbert ile Anadolu
Anatolia with Lynn Gilbert

Yunus Emre Enstitüsü

.tr Dergisi Bir YEE Yayınıdır

İki Aylık Dil, Kültür ve Edebiyat Dergisi
Bi-monthly Language, Culture and Literature Magazine

MERHABA | Greetings

Prof. Dr. Hayati Develi
Başkan / President

Değerli .tr dergisi okuyucuları,

Yunus Emre Enstitüsü (YEE) tarafından yayımlanan .tr dergisinin yeni sayısını sizlerle buluşturmanın keyfini yaşıyoruz. Okurlarımızdan gelen teveccüh ile sizleri derin ufuklara doğru yolculuğa davet ediyoruz. Bu sayımızda, 16. asırdan başlayarak 20. yüzyıla kadar Avrupa'yı etkisi altına alan "Turquerie" akımını *Avrupa'yı Saran Hayranlık* adlı dosyamızda inceledik. Paris - İstanbul hattında yaşayan moda uzmanı, gazeteci - yazar Alex Akimoğlu'na ve arşivinde bulunan eserleri bizimle paylaşan Erol Makzume'ye dosyamıza yaptıkları katkılardan dolayı teşekkür ederim.

Bu sayımızda Pera Müzesi'ndeki *Anadolu Ağırlık ve Ölçüleri* sergisini sizler için Ömer Erdem yazdı. Ünlü *Macar* kitabının yazarı Solmaz Kamuran ise Balkanlardan Türkiye'ye, Türkiye'den Balkanlara uzanan bir seyyah edasıyla Türk - Macar ilişkilerini kaleme aldı.

İçinde bulunduğumuz 2015 yılı, tarihimizin çok önemli olaylarından birinin de yıldönümü. 125. yıl önce Japonya'dan İstanbul'a dönmek için yola çıkan Ertuğrul Fırkateyni, hava şartlarından dolayı Kuşimoto açıklarında kayalıklara çarpmıştı. Onlarca şehidin verildiği bu hazin hadiseyi, ardında gizlediği hikâyelerle birlikte dergimize taşıdık.

125. Yılında Ertuğrul Fırkateyni'ne Vefa adını taşıyan dosyamız, Sunay Akın'ın kelimeleri ve Coşkun Aral'ın fotoğraflarıyla ayrıcalık kazandı. Sunay Akın, konuyla ilgili olarak İstanbul'a Kushimoto'daki Ertuğrul Anıtı'nın ikizinin yapılmasının borcumuz olduğunu söylüyor. Katılmamak elde değil...

Ertuğrul faciası, geçmişten bugüne Türkiye ve Japonya'nın düzenlediği ortak organizasyonlarla yâd ediliyor. Biz de Yunus Emre Enstitüsü olarak Japonya'da gerçekleştirdiğimiz etkinliklerle şehitlerimizi andık. Bu etkinliklerin detaylarını dergimizde bulabilirsiniz.

Ayrıca dergimizde, bu yıl 654. kez düzenlenen kadim spor etkinliğimiz Kırkpınar güreşlerini dünü ve bugünüyle ele alıyoruz. M. Mücahid Demir'in yazısı ve özel arşivinden görsellerle hazırlanan dosyamızda, Orta Asya'dan Balkanlara taşıdığımız bu geleneğin hikâyesini sizlerle paylaşıyoruz.

Modern seyyahlardan Lynn Gilbert, yarım asrı aşan süredir devam eden fotoğraf yolculuğunun son yıllarını İpek Yolu'na ayırdı. Bu yolculuktaki duraklardan biri de tabii ki Türkiye oldu. Gilbert ile yaptığımız kültür yüklü sohbeti de sizlere sunuyoruz.

Bu vesileyle Ramazan Bayramınızı kutlar, esenlikler dilerim.

Dearest '.tr' readers,

Once again, we are happy to have united our readers with the new issue of '.tr' magazine that is published by the Yunus Emre Institute (YEE). With the courtesy we received from the readers of the initial issues, we would now like to invite you to a journey into the deep horizons. In this issue, we have taken a closer look at the "Turquerie" movement, which influenced Europe from the 16th century until the 20th century, under the file titled The Admiration Enrapping Europe. I would like to sincerely thank Erol Makzume, who was kind enough to share many works belonging to that era from his own archives as well as Alex Akimoğlu, the journalist, author and experienced fashion advisor living between Paris and Istanbul for all of their contributions.

Ömer Erdem has written about the 'Anatolian Weights and Measures' exhibition at the Pera Museum. While Solmaz Kahraman, the author of the famous book 'The Hungarian', has written about the topic of the Balkans and Turkey in the manner of a traveller.

The year 2015 nestles an anniversary date which is considered to be one of the most important events within our history. The Ertuğrul Frigate, which had set sail from Japan to Istanbul 125 years ago, crashed into the rocky reefs on the shores of Kushimoto due to severe weather conditions. We have written about this tragic incident that hides the many stories behind it. Our file titled 'Commemorating of the Ertuğrul Frigate on its 125th Anniversary' has become distinguished with the words of Sunay Akın and photographs of Coşkun Aral. In regards to this tragedy, Sunay Akın states that Turkey ought to build in Istanbul the same Ertuğrul Monument that has been erected in Kushimoto. We couldn't agree more...

The Ertuğrul tragedy has been commemorated for many years by mutual organisations held between both Turkey and Japan. As the Yunus Emre Institute, we too have commemorated our martyrs with the events we organised in Japan. You may find the details of these programmes in our magazine.

Furthermore, this issue also takes a look at the Kırkpınar wrestling tournaments that is being celebrated for the 654th year. In our file prepared by M. Mücahid Demir and images from a special archive, we share with you the story of this tradition that came from Central Asia to the Balkans.

Lynn Gilbert, a modern traveller, has allocated her recent years of her photography journey to the Silk Road. Surely, one of the stopovers on this journey is Turkey. We are happy to share a culture interview we conducted with Gilbert.

With this opportunity, I would like to wish you a joyful Ramadan Eid and peace.

KONSER/CONCERT

FERHAT GÖÇER - ANJELIKA AKBAR

Ferhat Göçer, "Yıldızlı Geceler" etkinlikleri kapsamında *Anadolu Aryaları* adlı konsere çıkmaya hazırlanıyor. Anjelika Akbar'ın konuk sanatçı olarak katılacağı müzik gecesinde her iki sanatçı, repertuvarlarındaki en özel şarkıları seslendirecekler.

5 AĞUSTOS, 21.00 / HARBIYE CEMİL TOPUZLU SAHNESİ, İSTANBUL

Ferhat Göçer is getting ready to go to concert named 'Anatolia Arias' within the activities of "Starry Night". In the musical night, which Anjelika Akbar will join as guest artist, both artists will be performing most special songs from their repertoire.

5 AUGUST, 21.00 / HARBIYE CEMİL TOPUZLU ARENA, ISTANBUL

MELODY GARDOT WOJTEK MAZOLEWSKI

2013'teki festival performansıyla İstanbullu müzikseverleri kendine hayran bırakan Melody Gardot'nun zarif, güçlü ve karakteristik vokalinin yanı sıra, yepyeni şarkılarıyla kırır kırır bir yaz akşamı sizi bekliyor. Gecenin açılışını Polonya'nın en iyi caz müzisyenleri arasında gösterilen Wojtek Mazolewski yapıyor. Hem de ayrılmaz beşlisiyle birlikte...

**6 TEMMUZ, 19.30
SEPETÇİLER KASRI,
İSTANBUL**

Melody Gardot, who amazed the Istanbulian music lovers with her festival performance in 2013, will have an energetic night of performance with her strong and characteristic voice as well as her new songs. The opening of the concert will be performed by Wojtek Mazolewski, one of the most famous jazz musicians of Poland. What is more is that he will be with his inseparable band of five...

**6 JULY, 19.30 SEPETCILER
PAVILLION, ISTANBUL**

MAHSA VAHDAT - TORD GUSTAVSEN

Dünyanın dört bir yanından deneyimli müzisyenleri bir araya getiren "Ustalarla Buluşmalar" serisinde, bu yıl İranlı sanatçı Mahsa Vahdat, Norveçli piyanist Tord Gustavsen ve İstanbullu vurmali çalgılar ustası Fahrettin Yarkin birlikte aynı sahnede. Gecenin açılışını ise "Two Rivers" adlı projesiyle tanınan İran kökenli ABD'li trompetçi Amir ElSaffar yapıyor.

**9 TEMMUZ, 19.30
İSTANBUL ERKEK LİSESİ
BAHÇESİ, İSTANBUL**

As part of the series of "Uniting with the Masters", which brings together the experienced musicians from all corners of the world, will have the Iranian musician Mahsa Vahdat, Norwegian pianist Tord Gustavsen and the Istanbulian master of percussion instruments Fahrettin Yarkin all on the same stage. The opening of the programme, on the other hand, will be performed by the Iranian-American trumpet player Amir ElSaffar, known for his project "Two Rivers".

9 JULY, 19.30 / GARDEN OF ISTANBUL ERKEK LİSESİ

THE CHARLATANS

Unutulmaz şarkıları ve sahnesiyle dünyanın her köşesinde beğeni kazanan İngiliz devi The Charlatans, sevenleriyle buluşuyor. Verdikleri her konserte izleyenlere keyifli anlar yaşatan grup, 1990'dan bugüne çıkarttıkları 12 albümle uzun süre listelerin ilk sırasında yer aldı.

**14 AĞUSTOS, 21.00
KÜÇÜKÇİFTLİK PARK,
İSTANBUL**

The Charlatans, the British giants appreciated for the unforgettable songs and performances in all corners of the world, will be meeting their fans. The group, which guarantees an enjoyable time for their audience, were able to settle on the top of music charts for extended periods with their 12 albums since the year 1990.

14 AUGUST, 21.00 / KUCUKCIFTLIK PARK, ISTANBUL

SEAN PAUL

Reggae müziğin sevilen sesi Sean Paul, sıcak bir yaz akşamı İstanbullu hayranlarıyla buluşmaya geliyor. *She Doesn't Mind*, *We Be Burnin*, *Got 2 Luv U*, *Get Busy*, *Come On To Me*, *Bailando* gibi şarkılarıyla ve Beyonce ile yapmış olduğu *Baby Boy* düetiyle müzik gündemine giren sanatçı, güçlü sahne performansı ile da tanınıyor.

25 TEMMUZ, 21.00
MASLAK ARENA FESTİVAL ÇADIRI, İSTANBUL

Sean Paul, the beloved voice of Reggae music, is coming to Istanbul to meet his fans on a hot summer's night. The artist, who established within the music industry with his songs 'She Doesn't Mind', 'We Be Burnin', 'Got 2 Luv U', 'Get Busy', 'Come On To Me', 'Bailando' and his duet 'Baby Boy' with Beyoncé, is also known for his powerful performances on stage.

25 JULY, 21.00
MASLAK ARENA FESTIVAL TENT, ISTANBUL

JESSIE J

Pop müzikte son yılların yıldızı yükselen ismi Jessie J, Pozitif Live organizasyonu ile İstanbul'da sahne almaya hazırlanıyor. *Bang Bang*, *Nobody's Perfect*, *Price Tag* gibi parçalarıyla tüm dünyayı kasıp kavuran sanatçının son yıllarda Türkiye'de de geniş bir hayran kitlesi edindiği biliniyor.

3 TEMMUZ, 19.00
KÜÇÜKÇİFTLİK PARK, İSTANBUL

Jessie J, the rising star of pop music in recent years, is ready to perform in Istanbul with the organisation of Pozitif Live. The artist, who has taken the world by storm with her songs like 'Bang Bang', 'Nobody's Perfect', 'Price Tag' is known to have a wide fan base in Turkey.

3 JULY, 19.00
KÜÇÜKÇİFTLİK PARK, ISTANBUL

POTTER, HOLLAND, LOUEKE VE HARLAND

Saksafonda, Underground grubunun lideri Chris Potter, basta Grammy ödüllü Dave Holland, gitarda Blue Note müzisyeni Lionel Loueke ve davulda son dönemde caz sahnesinin en faal isimlerinden Eric Harland dinleyicilerine eşsiz bir caz ziyafeti vaat ediyor.

13 TEMMUZ, 21.00
**CRR KONSER SALONU,
İSTANBUL**

Chris Potter, the lead singer of Underground will be on the saxophon, Dave Holland, the Grammy Award winner as the bass player, Lionel Loueke the Blue Note musician will play the guitar, and Eric Harland the most active name on the jazz stages of recent years with his drums, promise to give a unique jazz feast for the audience.

13 JULY, 21.00
CRR CONCERT HALL, ISTANBUL

LINDSEY STIRLING

Dünyaca ünlü popüler keman virtüözü Lindsey Stirling, uzun yıllar süren bir bekleyiştikten sonra ilk kez İstanbul'a geliyor. Arizona'da klasik bir eğitim gören müzisyen, fütürist elektronik ve animasyon dünyasına girdi. Sosyal medyada yarım milyanın üzerinde izleyici sahibi oldu. Uluslararası müzik listeleri sıralamasında sık sık üst sıralarda yer aldı. Ayrıca dünya turnelerinde tüm biletleri tükenerek dikkat çekici bir atılım gerçekleştirdi. Stirling, Nisan 2014'te yeni albümü *Shatter Me*'yi çıkardı ve müzik otoritelerinin "En İyi 200 Albüm" listelerinde ikinci sıraya yerleşip dünyanın dört bir köşesinde adından söz ettirdi.

14 TEMMUZ, 21.00

ZORLU PSM, İSTANBUL

The world-renowned violin virtuoso, Lindsey Stirling, is coming to Istanbul for the first time after a long awaited performance. The musician, who received a classical education in Arizona, entered the world of electronics and animation. She has more than half a billion followers on social media and is frequently on the top of the international music charts. Also, she has had an attention-drawing breakthrough with all of her sold-out world tours all tickets. Stirling released her new album 'Shatter Me' in April 2014 and made it to number 2 amongst the "Best 200 Albums", making her name known throughout all corners of the world.

14 JULY, 21.00 ZORLU PSM, ISTANBUL

ZAZ

Müzik kariyerine 2001'de bir blues grubu olan Fifty Fingers'te şarkı söyleyerek başlayan ZAZ, ilk olarak önemli koro ve festivallerdeki performansı ile dikkat çekti. 2010 yılında çıkardığı ZAZ albümü ile tüm dünyada tanındı. Ünlü Fransız şarkıcı Raphaël Haroche, bu albümdeki *Eblouie Par La Nuit* ve *Port Coton* isimli parçalarını yazdı. *Je Veux* adlı parçasıyla uzun süre müzik listelerinde ilk sırada kalmayı başaran Fransız şarkıcı, üç yıl aradan sonra tekrar İstanbul'da sevenleriyle buluşmaya hazırlanıyor.

28 TEMMUZ, 21.00
HARBIYE CEMİL TOPUZLU AÇIK HAVA SAHNESİ, İSTANBUL

ZAZ, who begun her musical career in 2001 with a blues group called Fifty Fingers, drew much attention with her important choirs and performance at the festivals. She became famous with her album 'ZAZ' released in 2010. The famous French singer Raphael Haroche wrote the songs 'Eblouie Par La Nuit' and 'Port Coton' in this album. The French singer, who was able to settle in the top of the music lists with her song 'Je Veux', is getting ready for another concert in Istanbul.

28 JULY, 21.00
HARBIYE CEMİL TOPUZLU OUTDOOR ARENA, İSTANBUL

JOOLS HOLLAND / RHYTHM AND BLUES OCESTRA

Televizyonlardaki kült programlarıyla tanınan piyanist Jools Holland, en az programı kadar ünlü orkestrasıyla ilk kez İstanbul'a konuk oluyor. 20 kişilik dev orkestrayla doyumsuz bir eğlenceye hazırsanız bu etkinlik tam size göre. Konserden önce "rockabilly" tarzı müziğe yeniden hayat veren İrlandalı şarkıcı Imelda May, Dublin sokaklarının hayat enerjisini festival sahnesine taşıyor.

7 TEMMUZ, 21.00
HARBIYE CEMİL TOPUZLU AÇIKHAVA SAHNESİ, İSTANBUL

The pianist, Jools Holland, known for his cult TV programmes, is coming to Istanbul with his orchestra, that is as famous as his tv programmes. If you like some great fun with a huge orchestra of 20 people, then this event is perfect for you. Before his concert, Imelda May, the Irish singer known for her "rockabilly" music style, will carry the energy of the streets of Dublin to the stage.

7 JULY, 21.00
HARBIYE CEMİL TOPUZLU OUTDOOR ARENA, İSTANBUL

YOLCULUĞUMUN İZLERİ

Çanakkale'de bulunan ve müzeye dönüştürülen er hamamında, seramik sanatçısı Prof. Dr. Zehra Çobanlı'nın "Yolculuğumun İzleri" adlı seramik sergisi açıldı. Kadınların göç, kabullenme, içselleştirme öykülerini seramikleriyle birleştiren Çobanlı, bu sergiyle 35 yıllık sanat deneyimini gözler önüne seriyor. 17 kompozisyonun yer aldığı sergi, pazartesi hariç her gün, saat 10.00 ile 19.00 saatleri arası ziyaret edilebilecek. www.canakkaleseramikmuzesi.org

**29 MAYIS - 29 EYLÜL
SERAMİK MÜZESİ,
ÇANAKKALE**

THE TRACES OF MY JOURNEY

The ceramic exhibition of Prof. Zehra Çobanlı titled "The Traces of My Journey" has opened at the soldiers bathhouse located in Çanakkale which was transformed into a museum. Çobanlı, who has gathered women's stories on immigration, acceptance and internalisation with her ceramics, puts forth her 35 year long art experience before us. The exhibition, which consists of 17 compositions, is open every day of the week, except for Mondays, between 10.00 and 19.00. For more information, please visit: www.canakkaleseramikmuzesi.org

**29 MAY - 29 SEPTEMBER
THE CERAMIC MUSEUM,
CANAKKALE**

SERGI/EXHIBITION

SUMMER COLLECTIVE

ARTNEXT İstanbul, 2015 sanat sezonunun final sergisinde beş sanatçının farklı teknikler kullanarak ürettikleri eserleri bir araya getiriyor. Ardan Özmenoğlu'nun özgün baskı tekniğiyle buluşturduğu post-it notlar ile yaptığı enstalasyonları, Saliha Yılmaz'ın şiir ve politika arasında bir denge kurarken görsel yönden çekici ve kavramsal bir seri sunması, Yiğit Yazıcı'nın resim yaptığı mekânları kurguladığı fotoğrafları ve renkli tabloları, Grafiti ve Street Art kültüründen beslenen Alper Bıçaklıoğlu'nun eski çizgi romanlarından serigrafi, stencil ve karışık tekniklerle ürettiği yeni kahramanları ve Seydi Murat Koç'un mimarlık ve insanoğlu arasındaki girift ilişkilere şahit olduğumuz "Teğet" adlı serisi, bu sergide çağdaş sanat izleyicisi ile buluşacak. www.artnext.org

**16 HAZİRAN - 8 AĞUSTOS, 21.00
ARTNEXT, İSTANBUL**

SUMMER COLLECTIVE

ARTNEXT İstanbul brings together the works of five artists at the final exhibition of the 2015 art season using different techniques. The installations of Ardan Özmenoğlu, who uniquely has printed post-its with a printing technique, Saliha Yılmaz's interesting and conceptual series in terms of visualisation while creating a balance between her poetry and politics, the colourful photographs and portraits of the locations Yiğit Yazıcı painted at, the serial graphics of Alper Bıçaklıoğlu who feeds off from the Graffiti and Street Art culture, the new heroes produced from stencils and mixed techniques and Seydi Murat Koç's series titled "Tangent", in which we witness the intricate relations between architecture and man, will all come together for the modern art lovers at this exhibition. www.artnext.org

**16 JUNE - 8 AUGUST 21.00
ARTNEXT, ISTANBUL**

KIYI KIYI İSTANBUL

İGDAŞ tarafından düzenlenen En "Havalı" Kareler Fotoğraf Yarışması, bu yıl "Kıyı Kıyı İstanbul" temasıyla düzenleniyor. Bu sergide, Türkiye'nin dört bir yanından fotoğrafçıların dört binden fazla fotoğrafı katıldığı yarışmada dereceye giren fotoğraflar sergilenecek.

**20 HAZİRAN - 10 TEMMUZ
İFAK, İSTANBUL**

SHORES OF ISTANBUL

The "Coolest" Photograph Competition organised by İGDAŞ will have the theme of "The Shores of Istanbul" this year. The exhibition will display the photographs that have been awarded amongst the 4000 applications from all corners of Turkey.

20 JUNE - 10 JULY / IFAK, ISTANBUL

MODERN ROMANTİZM

Antik Cisterna Sergi Salonu, Hür Teşebbüs Grubu'nun "Modern Romantizm" adlı sergisine ev sahipliği yapacak. Grubun sanat anlayışı şu cümlelerle özetleniyor: "Hür teşebbüs sanat anlayışında, geçmişteki sağlam estetik değerler korunur ve güzel - sanat materyalleri, olanakları çağdaş kurgusal gereklilikleri ve düşünsel boyutları taşıyacak şekilde yeniden kurgulanır. Hiç bir ideoloji ve kuramın etkisinde kalınmaz. Grup, sanat üslubunun sadece niteliksel bir ifade aracı olması nedeniyle 'Modern Romantik' tanımlamasını kullanır."

22 HAZİRAN - 20 TEMMUZ
ANTİK CİSTERNA SERGİ SALONU, İSTANBUL

MODERN ROMANTISM

The Antik Cisterna Exhibition Hall will be hosting the "Hür Teşebbüs" (Independent Attempt) Group's exhibition "Modern Romantism". The group's art perception can be summarised in their following words: "The art perception of "Hür Teşebbüs" protects the concrete aesthetic values of the past and the fine arts materials, opportunities needed for modern constructions are reconstructed in a manner that is able to carry on the intellectual dimensions. It is never influenced by ideologies or theories.

The group uses the definition of 'Modern Romantic' for the reason that it is simply a means of qualitative expression".

22 JUNE - 20 JULY
ANTİK CİSTERNA EXHIBITION HALL, İSTANBUL

İNSANOĞLU KUŞ MİSALİ

1978 yılından bu yana Paris'te çalışmalarını sürdüren Selçuk Demirel'in 1974 - 2014 yılları arasında basında yer alan çizimlerinden oluşan bir seçki, İstanbul'dan sonra İzmirli sanatseverlerle buluşuyor. *Le Monde*, *Le Monde Diplomatique*, *The Washington Post*, *The New York Times* ve *The Wall Street Journal* gibi önemli gazetelerde yayımlanan desenlerden oluşan sergide, dünyada yaşanan önemli olaylar Demirel'in çizgilerine yansıyan halleriyle yer buluyor.

10 HAZİRAN - 17 TEMMUZ
RESİM HEYKEL MÜZESİ, İZMİR

MAN IS LIKE A BIRD

Selçuk Demirel, who has been working in Paris since the year of 1978, will have his anthology, which was published in the media between the years of 1974-2014, exhibited in Izmir after Istanbul. His works, which have been printed in well-known newspapers such as 'Le Monde', 'Le Monde Diplomatique', 'The Washington Post', 'The New York Times' and 'The Wall Street Journal', bring life to the important events all around the world with their reflections in his depictions.

10 JUNE - 17 JULY
ART AND SCULPTURE MUSEUM, İZMİR

OTONORM

Galeri Artist Çukurcuma, Ressam Taylan Ünal'ın "Otonorm" adlı kişisel sergisine ev sahipliği yapıyor. Resimlerde, hayatın her evresinde ve bölgesinde farklı dozajlarda bulunan kaosu, özellikle 20. yüzyıl başlarından günümüze artan ivmeyle hayata olan etkileri, şiddetini kuvvetlendirmesi ve günlük yaşamın rutini halini gelmesi anlatılıyor. www.artistcukurcuma.com

20 HAZİRAN - 16 TEMMUZ
GALERİ ARTİST ÇUKURCUMA, İSTANBUL

OTONORM

Galeri Artist Çukurcuma will be hosting the personal exhibition titled "Otonorm" by the artist Taylan Ünal. The pictures illustrate the different levels of chaos existing in every era and area of our lives, in particular, its effects on our lives especially since the 20th century, the increase in violence and how it has become a part of our daily lives. www.artistcukurcuma.com

20 JUNE - 16 JULY
GALERİ ARTİST ÇUKURCUMA, İSTANBUL

18 SANATÇIYA "SAYGI"

Bozlu Art Project, küratörlüğünü Oğuz Erten'in yaptığı "Respect / Saygı" isimli sezonun son sergisinde Türkiye'de sanat tarihine mal olmuş 18 önemli sanatçının yapıt okumaları üzerine odaklanıyor. Sergi, sanatseverleri Türkiye'nin siyasi, sosyal, kültürel ve sanatsal dönüşümlerinin eşliğinde uzun bir gezintiye çıkarıyor.

**9 HAZİRAN - 29 AĞUSTOS
BOZLU ART PROJECT
NİŞANTAŞI GALERİSİ,
İSTANBUL**

"RESPECT" TO 18 ARTISTS

The final exhibition of the Bozlu Art Project, curated by Oğuz Erten titled "Respect / Saygı", concentrates of the work of art of the most prominent 18 artists who have made history in Turkey's art history. The exhibition takes the art lovers of Turkey on a long journey with the political, social, cultural and artful transformations of Turkey.

**9 JUNE - 29 AUGUST
BOZLU ART PROJECT
NISANTASI GALLERY,
ISTANBUL**

RETROSPEKTİF HEYKELLER

"Barış kanadım, sevgi silahımdır" diyen Tunuslu heykeltıraş Sahbi Chtioui'nin eserleri, Kadıköy Belediyesi ev sahipliğinde Caddebostan Kültür Merkezi'nde sergilenecek. Chtioui'nin eserleri, sanatsal ve insani nitelikleriyle dikkate değer oldukları için Tunus'tan Fas'a ve uluslararası sanat çevrelerinde seçkin bir yere sahip. Sergide, sanatçının barış temalı 42 parçalık bronz heykel koleksiyonu görülebilir. www.ckm.gen.tr

**16 HAZİRAN - 16 TEMMUZ
CKM SANAT GALERİSİ, İSTANBUL**

RETROSPECTIVE SCULPTURES

The works of Sahbi Chtioui, the Tunisian sculptor who states "Peace is my wing, love my weapon", will be displayed at the Caddebostan Culture Centre hosted by the Kadikoy Municipality. The works of Chtioui are valuable in terms of its artful and humanitarian features and have a distinguished status in many international art circles including Tunisia and Morocco. The artist's 42 piece bronze sculpture collection themed peace can be visited. www.ckm.gen.tr

**16 JUNE - 16 JULY
CADDEBOSTAN CULTURE CENTRE ART GALLERY, ISTANBUL**

DILMUN'U ARAMAK

Dördüncü kişisel sergisini İstanbul'un özgün ve dikkat çekici mekânlarından birisi olan Heybeliada Ruhban Okulu'nda (Halki Theological School) açan Fatma Sağ Tunçalp, son dönem çalışmalarını, adını Sümer cennet mitlerinde bahsi geçen Dilmun'dan alan "Dilmun'u Aramak" sergisi ile izleyicilerle buluşturuyor. Bu sergisinde malzeme olarak genellikle toprak ve çimento kullanmayı seçen ve daha önce olduğu gibi kendine has çatlak yüzeyli işler üreten sanatçı, çalışmalarını *Küçük Dünya*, *Konuşan Portreler*, *Arka Bahçe* ve *Yeni Dünya* olmak üzere dört ana bölüm altında topluyor.

**6 HAZİRAN - 5 TEMMUZ
HEYBELİADA RUHBAN
OKULU, İSTANBUL**

IN SEARCH OF DILMUN

Fatma Sağ Tunçalp, who has opened her fourth personal exhibition at a unique and attention-drawing location, the Halki Theological School, presents her exhibition with the title of "In Search of Dilmun", based on her recent research on Dilmun, a character in the Sumerian paradise myths. The artist, who has mostly used soil and cement and prefers cracked surface works of art just like in the past, gathers her work in four main parts titled 'Small World', 'Talking Portraits', 'Back Yard' and 'New World'.

**6 JUNE - 5 JULY
HEYBELIADA THEOLOGICAL SCHOOL, ISTANBUL**

BAŞLIKLAR Titles

- Medeniyet Hafızası: Kırkpınar Kırkpınar: The Memory of a Civilisation
- Şark Ekspresi'nin Yazarı 125 Yaşında The Author of the Orient Express is 125 Years Old
- Benliğin Mekânı: İlk Ev The First House: The Abode of the Self
- Orfeus Geri Döndü! Orpheus is Back!

Kırkpınar

MEDENİYET HAFIZASI

The Memory of a Civilisation

Bu yıl eski Osmanlı başkenti Edirne’de 654. kez yapılacak olan Kırkpınar Yağlı Güreşleri, Orta Asya topraklarından bugüne gelmiş bir kültürel miras, kadim bir gelenektir.

Kırkpınar Oil Wrestling Tournament, which will be held for the 654th time in the old Ottoman capital city Edirne, is a cultural heritage and an ancient tradition that has come from the lands of Central Asia and survived up until today.

Davul ile zurnanın heyecan yüklü ritimleri eşliğinde çayır pehlivanlarının peşrevleri ile bir ahenk, bir cazibe dünyasıdır güreş. Yaklaşık yedi yüz yılı bulan geçmişi ile insanlık tarihinin tüm sporlarına kafa tutar. Ne 500 yıllık geçmişi olan sumo ne yüz otuz yıllık tenis turnuvaları ne de günümüzün popüler diğer organizasyonlarının bir Kırkpınar’a erişmesi mümkün değildir. Bu nedendir ki güreş, Türkler için bir spordan çok daha fazlasıdır.

Anadolu’yu yurt edinmiş Türkler için güreşin tarihi, fetihler ile beraber ilerler. Türk ordularının Gelibolu vasıtasıyla Avrupa’ya geçişi, Türk tarihinin en önemli olaylarından biriydi. Akın başlamıştı, durmak yoktu. Alperenler “Kızılma”ya doğru akmaya devam etti. Şimdiki hedef Edirne idi. Çarpışa çarpışa Edirne’ye ilerleyen gaziler, 1357 yılının mayısında Gaziler Yaylası Savaşı’nı kazandı. Buna çok sevinen Şehzade Süleyman ve alperen arkadaşları Hıdrellez’e tesadüf eden gün, civardaki çayırılıkta güreş tuttu. Bu hem bir kutlama hem müteakip savaşlar için idman olacaktı. Meydana çıkan 40 yiğit aralarında eşleşip güreş bağladı. Galiplerin yeniden eşleşme-

Wrestling is a world of rhythm and charm of the preludes of the meadow wrestlers accompanied with the exciting rhythms of the drums and shrill pipes. With its almost seven hundred year history, it challenges all of the institutional sports of history of man. It is impossible for the five hundred year old sumo wrestling, or a hundred and thirty year old tennis tournaments or today’s other popular sports organisations to stand up against Kırkpınar. It is for this reason that wrestling is more than a sport for the Turks.

For the Turks of Anatolia, the history of wrestling proceeds in conjunction with the conquests. Turkish armies' passing onto Europe through Gallipoli was one of the most important events in Turkish history. The invasions had begun and there was no stopping. The fighters were heading towards the Turkish dream.

The first target was Edirne. Veteran soldiers who advanced towards Edirne through wars, won the Ghazi (War Veterans) Highlands War in May, 1357. Shahzade Sulaiman and his warrior friends, who were overjoyed with this victory, started to wrestle on the surrounding highlands on the day that coincided with Hıdrellez. This was to be both a celebration and training for the

► Yağlı güreş, Orta Asya topraklarından bugüne gelmiş bir kültürel miras, kadim bir gelenektir.

► Oil wrestling is a cultural heritage and an ancient tradition that has come from the lands of Central Asia.

siyle iyice şenlenen çayırlıkla yenen yendi, yenilen yenildi. Lakin güneşin batmasına rağmen yenişemeyen iki cengâver ay ışığında boğuşmaya devam etti. Selim ve Ali isimli alperenlerin hayli zaman sonra takatleri kesildi, ulu çınarlar gibi aynı anda çayırlığa devrildiler. Yanlarına gelen gaziler, ikisinin de cancağızlarını vermiş olduklarını gördüler. Onları, yan yana oracıktaki bir incir ağacının konyuna defnedip ordugâha döndüler.

Şehzade Süleyman, işte bu “Kırklar Güreşi”nden kısa bir müddet sonra, Gelibolu yakınlarında bir av esnasında atından düşerek şehit oldu. Gaza sancağını ağabeyinden devralan Şehzade Murad ve yadigârlar, 1361’de hedefe ulaştılar. Edirne Türklerindi. Ve Murad, babası Orhan Gazi’nin ölümüyle artık Padişah Birinci Murad-ı Hüdavendigâr olmuştu.

Sultan Murad ve gaziler, fetihten sonra bir taş dikmek, bir Fatiha okumak için arkadaşlarını defnettikleri kutlu çayırlığa döndüler. Bir de baktılar ki burada, iki şehidin bağrından fışkırılmış kaynak, Arda’ya doğru akıp gitmekte. Bunu, arkadaşlarının Allah’ın rızasına kavuştuklarına, “Kırklar” a karıştıklarına işaret saydılar. Buraya “Kırklar Pınarı” dediler. Söylene söylene, “Kırkpınar” oldu. O gün bu gündür bu meydan iki yiğidin hatırasına Kırkpınar yağlı, güreşleri ile şenlenir oldu.

Koca bir tarihe adını vermiş Kırkpı-

upcoming battles. The forty brave men, who set out onto the clearing, started to wrestle amongst themselves. In each pairing, many lost and winner have won. However, there were two brave ones whose wrestling did not come to an end until the moonlight shone above them. After a very long time, both Selim and Ali fell exhausted from the game, collapsing like great plane trees onto the meadows. The war veterans, who approached them both, saw that they had died. After burying them both under a fig tree side by side, the men returned back to their quarters.

After a short time following the “The Wrestling of the Fourties”, Shahzade Sulaiman fell off his horse during a hunting trip close to Gallipoli and died. His brother, Shahzade Murad and his friends reached their target in 1361. Edirne now belonged to the Turks. And with the death of his father Orhan Ghazi, Murad now became Sultan Murad I.

Sultan Murad and the war veterans had returned back to the site where

nar'ın cesur cengâverleri gibi, Anadolu'nun çeşitli yerlerinde cesurca güreşerek, adlarını geçmişten günümüze taşıyan güreşçilerimiz, oyunlarıyla ve kahramanlıklarıyla yediden yetmişe tüm güreş tutkunlarına halen ilham vermeye devam etmektedirler. Güreşin efsane isimlerinden belki de en önemlisi, Kel Aliço'dur.

KIRKPINAR'IN EN'LERİ

Başpehlivan denilince ilk akla geleni, Kırkpınar tarihinin "enleri" listesinde en tepeyi işgal eden Aliço, 1844 yılında Plevne'de doğar. Daha çocukluk çağında güreşe başlayan Aliço, kısa sürede dikkat çeker. Kırkpınar, er meydanında boy göstermeye başlar. Sultan Abdülaziz'in pehlivanı Kavasoglu İbrahim'e istidatlı pehlivanlar bulması yönündeki talimatı üzerine İstanbul'a getirilen Kel Aliço, Padişaha bağlılığı, saflığı, dobralığı onu şamdancıbaşılığa kadar yükseltmesinin yanında; hemşehrisi Kavasoglu'ndan sonra saray başpehlivanı olur. Güreşi bıraktığı 1894 yılına kadar 26 yıl üst üste Kırkpınar başpehlivanlığını elinde tutan Kel Aliço gerçek bir kahramandı. O yıllarda üst üste üç yıl başpehlivanlığı kazanabilene kemer veriliyor olsaydı Kel Aliço'nun tam dokuz tane altın kemer alması gerekirdi.

1857 yılında bugün Bulgaristan sınırlarında yer alan Şumnu kasabasının Karalar köyünde dünyaya gelen Koca Yusuf, güreşin efsane isimlerinden biridir. Çocukluğu Bulgarların Türk köylerini bastığı bir ortamda geçen Yusuf, çevikliği, kuvveti ve ustalığının yanı sıra; açık sözlülüğü, mertliği

► Kurtuluş Savaşı yıllarında Türk askerleri arasında güreş müsabakaları. 1920'li yıllar. Afyon civarı olduğu tahmin ediliyor.

► Wrestling competitions between Turkish soldiers during the War of Independence. During the 1920s. Although the location is not certain, it is assumed to be in close vicinity of the city of Afyon.

they had buried their friends in order to pray and make a proper burial site for them. However, upon their arrival, they were astonished to see that a spring was flowing from the area where they had buried their friends. They considered this to be a sign of their friends attaining the glory of Allah thus naming the area "Forty Springs". Ever since that day, this area becomes cheerful with the Kırkpınar oil-wrestling contests in memory of these two brave men.

Just like the brave warriors, whose names were given to Kırkpınar, all of our wrestlers who gallantly wrestle in various areas of Anatolia, carrying their names throughout history, continue to inspire the lovers of wrestling with their games and their heroism. Perhaps the most famous name in wrestling is Bald Aliço.

THE TOP WRESTLERS OF KIRKPINAR

Aliço, who is considered to be the champion wrestler in the history of Kırkpınar, was born in 1844 in Plevne. Aliço, who begins to wrestle at a very young age, draws great attention in a very short period of time. He begins to take part in the Kırkpınar contests. Bald Aliço, who was brought to Istanbul as a gifted wrestler upon the orders of Sultan Abdulaziz by his wrestler Kavasoglu Ibrahim, initially led him to become the Head of the Candlestick Makers with his loyalty to the Sultan and his naivete and bluntness and later, the Head Wrestler of the Palace following his fellow townsman Kavasoglu. Bald Aliço, who was the head wrestler of Kırkpınar for

► Kara Ahmet, Kırklar Güreşi'nden olimpiyatlara kadar süregelen Türk güreş macerasını dünyaya tanıtan ilk isim.

► Black Ahmet is the first name to have introduced Turkish wrestling to the world.

ve manevi hassasiyetiyle de dikkatleri çeker. 20 yaşına geldiğinde kendisine idman verecek pehlivan bulamayan Koca Yusuf, çoğu zaman tek başına çalışır. Koca Yusuf, 1885 yılında, 26 senedir Kırkpınar başpehlivanlığını elinde bulunduran Aliço ile kırıncı kırıncı bir kapışmada berabere kalır. Aliço da sonrasında, yaşının ve büyüklüğünün icabından olsa gerek, Koca Yusuf'un başpehlivanlığa layık bir yiğit olduğunu kabul eder ve başpehlivanlığı iradesiyle ona devreder. Bu tarih itibarıyla Yusuf, Osmanlı İmparatorluğu'nun başpehlivanıdır. Karşısına çıkan hiçbir pehlivan, kendisinden bu unvanı almaya muvaffak olamaz.

Kırkpınar'ın çimlerinden, modern dünyanın gözleri önünde güreş sanatını sergileyenlerden bahsetmemek olmaz. Bunlardan belki de en önemlisi yalnız dört kapışmada, toplamda yedi buçuk saat güreşen Fransızların efsane ismi Paul Pons'un; "Yusuf'tan daha mahir ve teknik" dediği Türk efsanesi, Kara Ahmet. Meşhur Eysel Kulesi'nin yapıldığı 1899 yılı Aralık ayında tertip edilen Dünya Profesyonel Güreş Şampiyonası'nın "Dünya Profesyonel Güreş Şampiyonu" ya da tabir-i mahsus ile "Cihan Şampiyonu" nevi cihan... Zamanının daha

twenty six years, was considered the true hero until he left wrestling in 1894. Although during those years he received the award for three continuous years of being the head wrestler, he ought to have received nine golden belt awards.

Great Yusuf, who was born in 1857 in the Karalar village of the town of Shumen located today within the borders of Bulgaria, is also considered to be one of the most prominent names in wrestling. Yusuf, whose childhood was spent during the years when his village was under constant attack by the Bulgarians, draws attention with his agility, strength and mastership as well as his bluntness, bravery and spiritual sensitivity.

Great Yusuf, who cannot find a trainer by the age of twenty, works solo on his wrestling. In 1885, Great Yusuf has a cut-throat tie with Aliço, who had been the head wrestler of Kırkpınar for twenty six years. Later on, Aliço accepts that Great Yusuf is worthy of the title of head wrestler and willingly passes his title to him. As of that days, Yusuf becomes the head wrestler of the Ottoman Empire. Never was another wrestler able to attain this title from Yusuf.

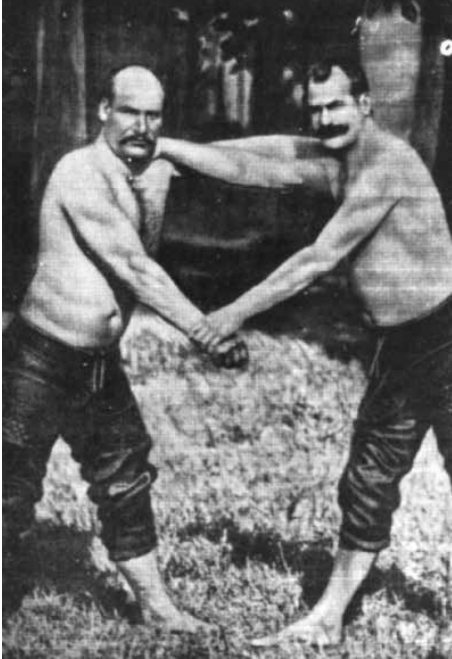
It is impossible not to mention those who have exhibited the art of wrestling before the eyes of the modern world on the grasslands of Kırkpınar. Black Ahmet, who is the Turkish legend considered to be "Wiser and more technical than Yusuf", in the words of the French legend Paul Pons, who himself had wrestled for seven and a half hours and in only four contests. He was the champion who had attended the "World Professional Wrestling Championships", in other words, he was the world champion during the contest that was organised in December of 1899, when the famous Eiffel Tower had been built...

Although he had perhaps much less in strength compared to that of the other legendary wrestlers like Great Yusuf, Adalı, Kurtdereli, Filiz Nurullah; he was, however, the first Turkish wrestler to have become the world champion with his sagacity. Black Ahmet, known

namlı pehlivanları arasında kuvvetçe daha zayıf olmasına rağmen, Koca Yusuf'un, Adalıların, Kurtderelilerin, Filiz Nurullahların erişemedikleri profesyonel dünya güreş şampiyonluğunu zekâsıyla kazanmaya muvaffak olan ilk Türk pehlivanı. Kara Ahmet, nam-ı diğer Dünya Şampiyonu, Kırklar Güreşi'nden olimpiyatlara kadar süre gelen Türk güreş macerasını dünyaya tanıtan ilk isimdir.

Kırkpınar güreşlerinde, Batılı'nın tamamen yabancı olduğu temel dinamikler var: Tarih şuuru var, kültürel derinlik var, gelenek var... Sosyal boyutunun içerdiği bu değerlere ilaveten özündeki dinî ilkeler, ahlaki güzellikler, insani incelikler ve edebî sanatlar; güreş etrafında sihirli bir nefaset halesi oluşturdu. Dünya üzerinde çok az spor türü için, adeta tecessüm etmiş böyle bir manevi doku söz konusudur. Güreşin mihverini oluşturan pehlivan; tarihçilerin ittifakla, "Medine-i fazıla" olarak tarif ve tespit ettikleri kıymetlerin simgesi olmak zorunda idi. Pehlivan olabilmek ve kalabilmek buna bağlıydı. Çünkü kıstaslar asırlar içinde özenle ve emekle gelişmiş, billurlaşmıştı. Gelenek geleceğe ancak bu şekilde aktarılırdı.

Birinci Murad, "İslam ordusu eğlen-

► Dünyaca ünlü pehlivanlar: Aliço (solda) ve Kara Ibo.

► The worlds famous wrestlers: Aliço (on the left) and Black Ibo.

also as the World Champion, is the first name to have introduced Turkish wrestling to the world.

There are foundational dynamics of the Kırkpınar wrestling contests that the westerners are completely foreign to: the sense of history, cultural depth, tradition... As well as these values within its social dimension, it also consists of religious principles, moral beauties, humanitarian sensitivities and literary arts: all of these create a state of magical exquisiteness around the concept of wrestling. Only a few world sports are embodied with such a spiritual pattern. The wrestler, who forms the axis of wrestling, was considered to be the symbol of the values, defined by the historians as "The City of Virtues". Being and staying a wrestler was all dependent on this matter as all of the criteria was developed with meticulous work and became crystallized over many centuries. And traditions could only be transferred to the future as such.

Murad I had built the Edirne Wrestlers Lodge for the sturdy, powerful, skilled youth so that "the Muslim army could entertain themselves". As part of an understanding that considers holy wars as "weddings", wrestling was considered a form of entertainment due to its spirit. The founders of the sports' lodges, the famous leaders of the lodges

> Afiş. Dünya Güreş Şampiyonası, 1956 İstanbul.

> Poster. World Wrestling Championship, 1956 İstanbul.

sin" diye Edirne Güreşçiler Tekkesi'ni gürbüz, kuvvetli, hünerli gençler için yaptırdı. Gaza meydanlarının "düğün" gibi algılandığı bir anlayışta, tabiatıyla güreş de bir çeşit eğlence olmaktaydı. Spor tekkelerinin kurucuları, meşhur ilk tekke şeyhleri, gaza yoluna baş koymuş gazi dervişlerdi. Pehlivan tekkeleri, sporu bir ideal, bir gaye uğruna gerçekleştiriyorlardı. Tekkelerin amaçları ise pehlivanı her yönüyle eğitmek, erdirmektir.

Neslin nazarında cömertlik, dürüstlük, tevazu, sabır, ahlak, terbiye, değerlere saygı, cesaret ve en mühimi akl-ı selim, kaba kuvvetten önemliydi. Bu ölçülerin yoğurduğu pehlivan karakteri idi asıl olan; aksi benimsenmez, camiadan dışlanırdı. Yarışmanın kazanmaktan daha önemli olduğu felsefesi daha çocukken aşılana pehlivanlar her daim, Allah Allah nidaları, dua ve salavatlarla er meydanına salınırdı. Bir gaza ve fetih ruhu içinde mücadele eden pehlivanlar, geçmişten günümüze saklı kalan bir medeniyet köprüsünü ışılatmaktadırlar. Dualar, yüzyılların damıttığı maniler ve davul zurnanın ahenkli ritim tutuşları, cengâverlik ve çelebiliğin er meydanında kendini gösterdiği Türklerin ata sporu güreş, Orta Asya topraklarından bugüne gelmiş bir kültürel miras, kadim bir gelenektir. Bu nedendir ki bugün güreş, hâlâ Türkiye'nin en başarılı olduğu spor dalıdır. Anadolu'da halen aktif 150'den fazla meydan, yediden yetmişe tüm pehlivanların katıldığı bir gelenek yelpazesidir. Ahlakın ve edebin er meydanında yoğrulduğu yağlı güreş, aslında bir medeniyet hafızasıdır.

were all dervishes who were ready to sacrifice their lives in the path of the holy war. The Wrestling Lodges were undertaking sport as an ideal and for a purpose. The purpose of these lodges were to train and educate the wrestler in every aspect.

Generosity, honesty, modesty, patience, morals, manners, respect towards values, bravery and most importantly, maturity was more important than strength. The opposite of the characteristics of the wrestler, consisting of all of these attributes, was unthinkable and would be banished from society. The philosophy that the contest being more important than the victory was always engraved within the minds of the wrestlers at a young age and they would then be sent onto the field of contests always with prayers and religious interjections. The wrestlers, who fought with a spirit of war and conquest, continue to enlighten the hidden bridge of civilisation from the past on to today.

The Turkish ancest sport, wrestling, is a cultural heritage and an ancient tradition that has come from the lands of Central Asia surviving till today with its prayers. It is for this reason that wrestling today is the sport where Turkish athletes are most successful. There are currently more than 150 fields in Anatolia that are still active and in which all wrestlers, whether young or old, are involved in the tradition. Oil-wrestling, which is kneaded with manners and morals on the field of contests of the brave ones, is in fact a memory of civilisation.

ŞARK EKSPRESİ'NİN YAZARI 125 Yaşında

✍ Hanife Çelik

The Author of The Orient Express is 125 Years Old

Şark Ekspresi'nde Cinayet adlı romanıyla tanınan Agatha Christie'nin 125. yaş vesilesiyle yazarın İstanbul'da bıraktığı izleri takip edebilirsiniz.

On the occasion of the 125th birth anniversary of Agatha Christie, known with her novel 'Murder on the Orient Express', you have the opportunity to trace the steps of the famous author in Istanbul.

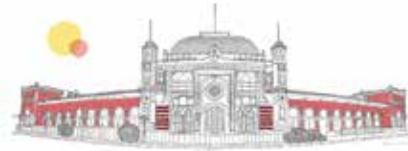
İngiltere'de 1890 yılında doğan Agatha Christie, kitapları yüzden fazla dile çevrilmiş, tüm zamanların en çok satan polisiye roman yazarlarından biridir. Christie'nin yolu, 1926 - 1932 yılları arasında İstanbul ile kesişir. Bu tarihlerde sık sık İstanbul'a gelen yazar, meşhur *Şark Ekspresi'nde Cinayet* romanını burada yazmıştır. Yazarın kitabına konu olan tren, 1883'te seferlerine başladığında İstanbul'da yolcuların alışık oldukları yüksek standartları sunacak bir otel yoktur.

Orient Express yolcuları, 1895 yılından sonra Pera Palas'ta kalmaya başlar. Günümüzde bu otel, yazarın kaldığı ve romanını yazdığı 411 numaralı odayı, yazarın ismiyle muhafaza etmektedir. Taksim, Beyoğlu pasajları, Galata, Mısır Çarşısı, Kapalıçarşı ve Sirkeci'de gezmeyi çok sevdiği bilinen yazar, 12 Ocak 1976 tarihinde hayata veda etmiştir.

Agatha Christie, who was born in 1890 in the Great Britain, has had her books translated into more than a hundred languages, and is considered to be the best seller of crime fiction of all times. Christie's path crosses with Istanbul between the years of 1926 - 1932. The author, who frequently comes to Istanbul between those years, had written her famous novel "Murder on the Orient Express" here. During 1883, when the train mentioned within the book had begun its expeditions, there was in fact a lack of appropriate hotels with high standards for its passengers in Istanbul. After 1895, the passengers of the Orient Express begin to stay at the Pera Palace. Today, the hotel still maintains the name of the author for room 411, which was the very same room she had stayed in and written the book. The author, who was known to have loved strolling in Taksim, the markets of Beyoğlu, Galata, the Spice Bazaar, the Grand Bazaar and Sirkeci, passed away on 12 January 1976.

► Orient Express'in son durağı, Sirkeci Garı.

► Sirkeci Train Station, is the terminus of Orient Express.

BENLİĞİN MEKÂNI

ilk ev

The Abode of The Self: The First House

Performans ve yerleştirme sanatçısı Chiharu Shiota'nın Zorlu Center Performans Sanatları Merkezi'nde kurduğu İlk Ev adlı eser, 8 Ekim 2015'e kadar ziyaretçilerini bekliyor.

The work, 'The First House', of the performance and installation artist, Chiharu Shiota now awaits its visitors at the Zorlu Center Performance Arts Center until 8 October 2015.

✍ Merve Ay

Küratörlüğünü Gülru Vardar'ın yaptığı *İlk Ev*, Chiharu Shiota tarafından dokuz günde yaklaşık 150 bin metre kırmızı yün ip kullanılarak inşa edildi. sanatçı Shiota, *Benliğin Evi* (The House of Self) olarak tanımlanan eserini yeni başlangıçlar olarak görüyor ve merkezde bireyin olduğunu söylüyor. Dünyada ilk kez sergilenen *İlk Ev*'in rengi kanı ve yaşamı sembolize ediyor. Kanı, "içeride" olan her şeyi ifade etmenin bir aracı olarak gören sanatçı, işleri ile izleyici arasına mesafe koymayı sevmiyor.

SHIOTA VENEDİK'TE

Venedik Bienali 56. Uluslararası Sanat Sergisi Japonya Pavyonu'nda Chiharu Shiota'nın *Eldeki Anahtar* isimli çalışması da yer alıyor. Eser, dünyanın dört bir yanından binlerce farklı insandan toplanmış 500'den fazla anahtardan oluşuyor.

Curated by Gülru Vardar, Chiharu Shiota completed the installation named 'The First House' in nine days and used 150 thousand metres of wool thread. The work, which is defined as 'The House of Self', is interpreted by Shiota as having new beginnings with the individual in the centre. The colour of 'The First House', which is being exhibited in the world for the first time, symbolises blood and life.

The artist, who perceives the blood to be a means of expressing everything that is "inside", does not like to put a distance between her work and the audience.

SHIOTA IN VENICE

Chiharu Shiota's 'Key in The Hand' is also on exhibition at the 56th International Art Exhibition - La Biennale di Venezia at the Japan Pavillion. The work consists of more than 500 keys that have been collected from thousands of people from all over the world.

Seniha Demir

Orfeus

GERİ DÖNDÜ!

Orpheus is Back!

Urfa tarihi açısından büyük bir öneme sahip olan Edessa Krallığı, aktif bir tarih ve sanat birikimine sahip olup birçok kültür ve medeniyet kalıntıları bırakmıştır. Bu döneme ait kültür kalıntılarında en önemlisi, çok renkli ve yerel bir üslupla yapılan mozaiklerdir. Bunlardan biri olan Orfeus mozaiği, 1980'li yıllarda yapılan izinsiz kazı çalışmalarında ortaya çıkarılıp önce Avrupa'ya daha sonra da ABD'ye kaçırılmıştı. Eserin, Dallas Sanat Müzesi'nde sergilendiğinin tespit edilmesi üzerine Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı inceleme başlattı. Yapılan ısrarlı takip ve çalışmaları sonucu geçtiğimiz günlerde eserin Türkiye'ye iadesi sağlandı. Böylece Orfeus mozaiği, 1821 yıl önce yapılmış olduğu topraklara geri dönerek sergilenmeye başlandı. Şanlıurfa Müzesi Müdürü Müslüm Ercan ise Orfeus'un yeraltı ve ölümle ilgili olduğu için çok sayıda kaya mezarının zeminini süslemiş bir figür olduğunu söylüyor.

The kingdom of Edessa, which carries great importance in terms of the history of Urfa, had possessed an active history and was rich in the arts, leaving behind the remnants of many cultures and civilisations. The most important cultural remnants belonging to this era were the colourful mosaics produced in local style. The Orpheus Mosaic, among one of these mosaics, had been discovered during an illegal excavation in the 1980s, and had been smuggled to Europe and later to the USA. Upon determining the fact that this work was being exhibited at the Dallas Arts Museum, the Ministry of Culture and Tourism of the Republic of Turkey initiated an investigation. As a result of the persistent pursuit and research, Turkey ensured the return of the work. As a result, the Orpheus Mosaic, has returned to the lands where it was made 1821 years ago and is now on exhibition. Müslüm Ercan, the Director of Şanlıurfa Museum, states that as Orpheus was about the underworld and death, we see the engravings of its figures on many gravestones.

► M.S. 2. yüzyıl tarihli antik Orfeus mozaiği, 35 yıl sonra doğduğu topraklara kavuştu. Bu görkemli eser, Şanlıurfa Müzesi'nde sergilenmeye başlandı.

► The ancient Orpheus Mosaic dated 200 AD has, after 35 years, reunited with the lands where it was born. This magnificent work is now on exhibition at the Şanlıurfa Museum.

BAŞLIKLAR Titles

- Avrupa'yı Saran Hayranlık: Turquerie Turquerie: The Admiration Enrapping Europe
- İrlanda'da Bir Ay-Yıldızlı The Moon And Crescent in Ireland
- Ertuğrul Firkateyni'ne Vefa Commemoration of the Ertuğrul Frigate
- Ertuğrul Firkateyni'nin Onur Yolculuğu The Journey of the Honour of the Ertuğrul Frigate

AVRUPA'YI SARAN HAYRANLIK

Turquerie

Alex Akimoğlu

The Admiration Enrapping Europe

16. yüzyılda Avrupa'da Osmanlı'nın egzotik yaşamına duyulan merak oryantalist sanatçıların eserleriyle birleşince yeni bir akım doğmuş ve Türk gibi giyinmek moda haline gelmişti.

A new movement was born in Europe during the 16th century once the admiration of Europe towards the "exotic" lifestyle of the Ottomans was fused with the orientalist artists' works and dressing up like a Turk was all a statement of fashion.

► Avrupalı kadınların bir Osmanlı sultanı edası ile poz vererek yaptıkları tuvaler Avrupa aristokrasisinde büyük ilgi görmüştü.

► European woman having their portraits painted as Ottoman sultans, had gained much attention amongst the aristocracy of Europe.

Osmanlı İmparatorluğu ile Avrupa arasındaki ticari, siyasi ve kültürel ilişkilerin başlangıç tarihi çok eskilere dayanıyor. Seyyah ve ressamların Osmanlı topraklarına gelip gördüklerini yazı ve resme aktarmaları Avrupalıların doğuya olan ilgi ve merakını arttırırken, Osmanlılar da aşamalı olarak yüzlerini Batı medeniyetine çevirmişlerdir. 18. yüzyılda Avrupa'da yaşanan değişim hareketleri, Doğu'yu da etkilemiş ve Osmanlı topraklarını "açık pazar" haline getirmiştir. 19. yüzyılda, Meşrutiyet'in ilanı ile bu eğilim daha somutlaşarak eğitim, yaşam tarzı ve giyim anlayışına yansımıştır.

KAFTANDAN HAREM'E

Yıllar önce Paris'teki Musée Galliera'da düzenlenmesi planlanan ancak gerçekleşmeyen bir sergi projesi kapsamında, 18. ve 19. yüzyıllarda, Fransa ve Osmanlı İmparatorluğu arasındaki karşılıklı ilişki ve etkilenmeleri incelemek amacı ile arşiv çalışması gerçekleştirmiştik. Başta Topkapı Sarayı olmak üzere İstanbul ve Paris'teki farklı müze ve kurumlarda yaptığımız çalışmalar boyunca incelediğimiz belgeler arasında, beni en çok etkileyen Osmanlı Harem'ine gelmiş olan Fransız terziyelerden kalma, üzerine kumaş parçaları iliştilmiş, ölçü ve metrajların not edilmiş olduğu kadınlara ait sipariş formları oldu. Fransa'da, "Turquerie" akımının hüküm sürdüğü döneme ait kaftan ve harem kıyafetlerini incelemek ayrı bir keyif vermişti bana. 18. ve 19. yüzyıllarda modernitenin ve modanın başkenti olarak dünyayı etkileyen Paris, günümüzde bu unvanını koruma-

The commercial, political and cultural relations between the Ottoman Empire and Europe goes back a long way in history. While the voyagers and artists travelled to the lands of the Ottomans and illustrated what they observed within their drawings and notes, increasing the interest and curiosity of the Europeans towards the west, the Ottomans, on the other hand, had gradually turned their faces towards the western civilisations. The movements of change taking place in Europe during the 18th century had influenced the East and had made the lands of the Ottomans "an open market". With the declaration of the Constitutional Monarchy during the 19th century, this movement became more evident, more and more reflected within the perceptions of education, lifestyle and the sense of fashion.

FROM THE KAFTAN TO THE HAREM
Many years ago, we had undertaken

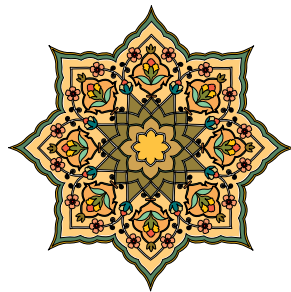
► Türk stilinde salon. 19. yüzyıl başları, Napoli ve Sicilya.

► Hall in the Turkish style. Early 19th century, Naples and Sicily.

ya devam ediyor. Kendilerini ifade etmek ve özgürlüğü tanımak amacı ile dünyanın dört bir yanından Paris'e akın eden düşünür ve sanatçılar gibi ben de 1976 yılında moda eğitimi almak için "modanın başkenti"ne geldim. Moda tasarımcısı olarak ilk profesyonel deneyim fırsatını bana sunan Monsieur Pierre Cardin ilk koleksiyon çalışmamda bana şu sözleri söylemişti: "Arkanızda koca bir Osmanlı İmparatorluğu kültürünü ve İstanbul gibi mistik bir şehri bırakıp gelmişsiniz. Onların değerini hiç unutmadan Paris'i düşünerek yaratın." Paris ve İstanbul. Bu iki şehre aşık tüm frankofon sanatçılar gibi ikisinden de vazgeçmeme imkân yok.

VAN LOO'NUN RESİMLERİ

16. yüzyılda, Batı Avrupa'da ve özellikle Fransa'da başlayan Türk sanat ve kültüründen esinlenme eğilimi, 18. yüzyıl da doruk noktasına ulaşmıştır.

an archival research to analyse the mutual relations and influences between 18th and 19th century France and the Ottoman Empire, which was supposed to turn into an exhibition held at the Musée Galliera in Paris. However, the planned project could not be implemented at the time. Amongst all of the documents we had analysed at the Topkapı Palace and many other museums and institutions both in Istanbul and Paris, I was affected mostly by a specific item: it was the order forms belonging to women of the Ottoman Harem, which were left behind by French tailors, with pinned pieces of materials and notes of measurements. Having the chance of studying the kaftan and harem attires belonging to the era at the time in which the "Turquerie" movement in France was prevalent, had given me a sense of exhilaration. Paris, which had influenced the world as the capital of modernity and fashion during the 18th and 19th centuries, continues to hold this title even today. Just like the many philosophers and artists, who had swarmed Paris from all corners of the world in order to better express themselves and with the purpose of learning freedom, I also arrived at the "capital city of fashion" in 1976 in order to be trained in fashion. Mr Pierre Cardin, who had presented me with the opportunity to experience this world as a fashion designer during my first collection, had said the following words to me: "You have arrived here leaving behind the culture of the Ottoman Empire and a mystical city such as Istanbul. Now, create your style while keeping their value in mind but thinking of Paris". Paris and Istanbul. Just like all the French-speaking artists, who are in love with both of these cities, there is absolutely no way for me to forget either of them.

THE DRAWINGS OF VAN LOO

The inspiration stemming from the Turkish arts and culture, which had begun in Western Europe and specifically in France during the 16th century, had reached its peak during the 18th century. The developing trade relations, and the memories of ambassadors and tradesmen upon their return to their countries, had become the reason for the birth of the movement of the "Turquerie".

► Fransız Büyükelçi Charles Gravier Türk giysilerinde. Antoine de Favray, 1766.

► French Ambassador in Turkish clothing. Antoine de Favray, 1766.

Gelişen ticari ilişkiler, elçi ve tüccarların ülkelerine döndüklerinde Osmanlı ile ilgili aktardıkları anılar “Turquerie” olarak adlandırılan akımın doğmasına neden olmuştur. Doğunun pek de bilinmeyen egzotik yaşam tarzına olan merak, Fransızların yaratıcı hayal gücü ile birleşince, Avrupa aristokrasisinde ve entelektüel çevrede ilgi görmüştür. Haremin gizemi ve kadınları hakkında biraz da hayal edilerek yazılıp çizilenler, zengin çevrelerde “yeni bir akım” olarak doğmuş; şato ve saraylarda verilen davetlerde, sofa, divan, Türk halısı gibi objelerin kullanılması ve Osmanlı tarzı giyinmek, yani “a la Turca” olmak moda haline gelmişti.

Kral 15. Louis’in gözdelelerinden Madame Pompadour ve Madame du Barry’nin Ressam Charles Van Loo’ya harem kadınları giysileri içinde bir “Osmanlı sultanı” edası ile poz vererek yaptırdıkları tuvaler, Avrupa aristokrasisinde büyük ilgi görmüş; başta İngiltere olmak üzere diğer ülke ressamalarını da etkilemiştir. Romantik edebiyatın öncülerinden Alphonse de Lamartine ve daha sonraki dönemde Pierre Loti, İstanbul seyahatlerinden etkilenerek birçok esere imza atmış ve Türkiye’yi ülkelerinde tanıtmışlardır. Osmanlı son dönemlerinde Batılılaşma hamlelerini arttırmış; Fransızca öğrenmek, çocuklarını Fransa’ya eğitim için göndermek gibi frankofon bir nesil yaratma çabasını gütmüştür.

KARLOFÇA'DAN SONRA

Karlofça Antlaşması sonrasında yön değiştiren Osmanlı - Avrupa ilişkileri, bir “istirahat” dönemine girmiş ve karşılıklı olarak siyasi rekabet dışındaki değerlere merak başlamıştır. 18. yüzyıldan itibaren, Osmanlı yöneticileri idari, sosyal ve kültürel alanlarda çeşitli reformlara girişmişleridir.

Bu açılım, Osmanlı’nın Batılılaşma arzusunun başlangıç noktası olmuştur. 1719 yılında Sultan Üçüncü Ahmed’in Fransa’ya ilk kez geçici elçi gönderme kararı ile Paris’e giden Mehmet Efendi, derin kültürü ve şahsiyeti ile Fransızları etkilemiş ve iki ülke arasındaki

The curiosity towards the unknown exotic lifestyle of the East, became a topic of interest amongst the European aristocracy and intellectual circles once it fused with the French imagination. All of the notes and imaginary drawings about the mystery of the Harem and its women had given birth amongst the affluent society to “a new movement”. The use of sofas, divans, carpets at the invitations held in castles and palaces and dressing up like a Turk – in other words, being “a la turca” - was all a

ilişkilere yeni bir boyut kazandırmayı başarmıştır. Fransa, Osmanlı'nın yaşam tarzını, sanatını, giyim kuşamını mercek altına alarak ilham almıştır. Mehmet Efendi'nin oğlu Genç Said Efendi ise 1742 yılında elçi olarak gittiği Paris'te, iki ülke arasında başlayan sıcak ve samimi ilişkinin devamını sağlamak için çaba sarf etmiştir. Said Efendi, elçi olarak görev aldığı süre zarfında diplomasideki kıvraklığı kadar zarafeti ile de ilgi çekmiş önemli bir şahsiyet olarak tarihe geçmiştir.

statement of fashion. The canvasses made by the artist Charles Van Loo of Madame Pompadour and Madame du Barry – the mistresses of King Louis IV., dressed as women of the harem and posing as “an Ottoman sultan”, had gained much attention amongst the aristocracy of Europe and had eventually influenced many artists in other European countries, particularly those in England. Alphonse de Lamartine, one of the most famous names in romantic literature, and Pierre Loti, had become deeply affected during their journeys to Istanbul and had produced many works, promoting Turkey their own countries. On the other hand, the Ottomans had also increased their interest in westernisation towards the final years of the empire, and had always displayed efforts of learning French, sending their children to France for an education and having a French-speaking generation.

FOLLOWING THE TREATY OF KARLOWITZ

The Ottoman-European relations, which had taken a different turn following the Treaty of Karlowitz, had entered “a stage of relaxation”, and apart from political competitiveness, a mutual interest of values had surfaced. Since the 18th century, Ottoman executives had initiated various reforms within administrative, social and cultural affairs. This initiation was the beginning of the Ottomans' desire of westernisation. Sultan Ahmet III decided to send the first temporary ambassador, Mehmet Efendi, to France in 1719.

The deep culture and personality of Mehmet Efendi had influenced the French intensely and the relations between the countries had entered into a different dimension. France had taken the lifestyle, art, and dresscode of the Ottomans and became inspired by it. While the son of Mehmet Efendi, Young Said Efendi, who had gone to Paris as ambassador in 1742, had put in much effort for the continuation of the warm and close relations between both countries. During his posting as an ambassador, Said Efendi was able to draw attention with his diplomacy as well as his grace and character.

► Harem hayatı. John Frederick Lewis, 1857 İstanbul.

► Life in the Harem. John Frederick Lewis, 1857 İstanbul.

KAHVEDEN HAMAMA Turquerie

From Coffee To the Turkish Bathhouse

✎ Erol Makzume

Resim: Erol Makzume Aşivi / Picture: Archive of Erol Makzume

► Kır eğlencesi. Amédée Van Loo (1718-1790).

► Pastoral feast given by the odalisques for the Sultan and Sultana. Amédée Van Loo (1718-1790).

Fransa ile İngiltere'nin Osmanlı İmparatorluğundan çekindiği 15. ve 16. yüzyıllarda Avrupa'daki kraliyet ve soylu aileler Doğu'yu yeterince tanımıyor, kendi dekorlarına ancak halı gibi nadir ürünler ilave ediyorlardı. Örneğin İngiltere kralı Sekizinci Henry (1491 - 1547), o tarihlerde sarayında yüzlerce halı bulunmasından son derece gururluydu. Avrupa'da yankı uyandıran gerçek Turquerie modası, 17. yüzyılın sonundan 18. yüzyılın sonuna etkinliğini sürdürdü. Turquerie'nin yayılmasına katkısı olan ürünler arasında lokum, nargile, çubuk, Türk hamamı, havlu, peşkir, kavuk (serpuş), nar, lale motifleri, Avrupalıların "sorbet" ismi verdikleri şerbet, sofa, divan, gümüş toka ve kemerler, takunya, "mohair" denilen angora yünü, minyatür portrecilik, İznik seramikleri, Osmanlı çadır köşk ve şadırvanları, Edirnekâri, oryantal çiçek motifli Bursa çatma ipek kumaşlar, ebru sanatı ve sarmalar bulunmaktadır. Egzotik ve gizemli Doğu'dan gelen Osmanlı kültürüne ait bu nesnelere, Avrupalılarda yeni bir esinti, merak ve hayranlık oluşturuyordu.

İpek yolu üzerinde bulunan İstanbul'dan temin edilen kahve, çay ve baharat gibi ürünlerin de Turquerie modasına şüphesiz büyük katkısı olmuştur. Türk kahvesinin ya da "Café Turc" deyiminin, henüz kahvenin tüketilmediği Avrupa'ya, Türkler tarafından tanıtıldığını göstermektedir.

The royal and noble families of the 15th and 16th centuries in Europe - an era when the France and the Great Britain both were beware of the Ottoman Empire - did not know much about decorations and the only extra decor they would use were carpets. For instance, Henry VIII of England (1491 - 1547) felt very proud to have hundreds of carpets at the palace during those years.

The actual Turquerie fashion that had repercussions throughout Europe continued its influence between the end of the 17th century until the end of the 18th century. Amongst the items that had contributed to the spread of Turquerie were Turkish delight, water pipe, tobacco pipe, Turkish bathhouses, towel, napkin, quilted turban, headgears, pomegranate, tulip motifs, sherbet (sweet drink) that the Europeans still call "sorbet", sofa, divan, silver heads clip and belts, pattens, angora wool called "mohair", miniature portrait making, Nicea ceramics, Ottoman style tent kiosk and fountains, Edirne style artworks, oriental flower motif in silk materials from Bursa, the art of marbling and wrappings. These items of the Ottoman culture that arrived from the exotic and mysterious East had formed a new breeze, curiosity and admiration.

Coffee, tea and spices that were attained from Istanbul, located on the Silk Road, had also tremendously contributed to the Turquerie fashion. The phrase of "Café Turc", which is Turkish coffee, proves that the Turks had introduced it to Europe, which was still unfamiliar with the consumption of coffee.

📷 Sunay Akın 📷 Coşkun Aral

125. ERTUĞRUL FIRKATEYİNİ'NE YILINDA VEFA

Commemoration of the Ertuğrul Frigate on its 125th Anniversary

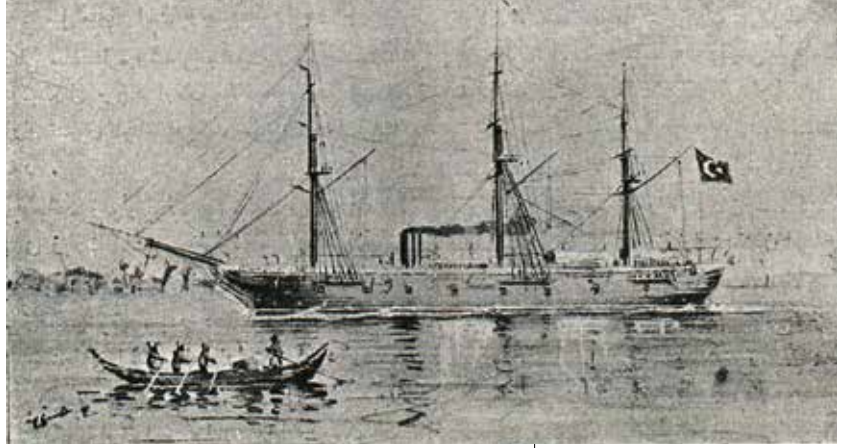
Osmanlı sarayının hediyelerini Japonya'ya götürmek üzere İstanbul'dan yola çıkıp dönüş yolunda sulara gömülen Ertuğrul, onur ve dostluğun simgesidir. Tarihi firkateynin batışının 125. yılında İstanbul'a Kushimoto'daki anıtın ikizi yapılırsa anlamlı olmaz mı?

Ertuğrul, which had set sail from Istanbul taking the gifts of the Ottoman palace to Japan and sinking on its return to Istanbul, is a symbol of honour and friendship. Would it not be meaningful if a twin of the monument in Kushimoto is erected in Istanbul in memory of the 125th anniversary of the historical frigate?

İçinde bulunduğumuz 2015 yılı çok önemli. Çünkü Çanakkale Zaferi'nin 100., Ertuğrul Fırkateyni'nin batışının 125. yılı. Çanakkale Savaşları'nı anıyor ve anlatıyoruz. Peki ya Ertuğrul Fırkateyni hadisesini ne kadar biliyoruz? Bana sorarsanız, Türklerin denizci bir millet olduğunu en iyi Ertuğrul olayı anlatır. Fırkateynin battığı yere bir anıt diken, müze kuran Japonlar şimdi de Ertuğrul'un filmini çekiyor. Gelin, 125. yıl vesilesiyle ortaya güzel bir fikir atalım. Mesela bu yıl bir milat olsun, Türkiye'de bir Ertuğrul filmi çekelim. En azından bunun için bir girişimde bulunalım. Daha da önemlisi şu: Ertuğrul Fırkateyni'nin hareket ettiği İstanbul'a Japonya'dakine benzer bir anıt yapmak için kamuyu oluşturalım.

Şimdi dilerseniz Ertuğrul Fırkateyni olayını hatırlayalım. Japon İmparatoru Meici, 1887 yılında Osmanlı Sultanı İkinci Abdülhamid'e armağanlar yollar. Bu tarihteki ilk büyük Türk - Japon yakınlaşmasıdır. Osmanlı, bu dostluğu devam ettirmekte yarar görür. Kısa sürede iade-i ziyaret yapılmasına karar verilir. Bu uzun ve zorlu yolculuk için bir gemiye ihtiyaç duyulmaktadır. Osmanlı donanmasında Mesudiye, Orhaniye, Mahmudiye ve Aziziye gibi İngiliz ya da Fransız tersanelerinde yapılmış modern zırhlılar varken, sürpriz bir kararla Ertuğrul Fırkateyni seçilir. Bunun nedeni, Japonlara Türk yapımı bir gemi gönderilmek istenmesidir. Kasımpaşa Tersanesi'nde inşa edilen bu fırkateyn, kömür ve rüzgâr gücüyle yol alabilmektedir.

Ertuğrul Fırkateyni, Temmuz 1889'da 600'ü aşkın subay ve erle İstanbul'dan yola çıkmak için hazırlanır. Askeri bandodan yükselen sesler, el sallayan binlerce İstanbullu, dualar, şarkılar ve şiirler eşliğinde Haliç'ten hareket eden gemi, Sarayburnu'nu dönerek Marmara Denizi'ne yönelir. Fırkateyn, yolculuk boyunca bin bir zorlukla karşılaşır. Gemiye fareler basar, ihtiyaç ve tamirat gibi nedenlerle çeşitli limanlarda haftalarca beklenir.

The year 2015 is of great importance as it is the Centennial of the Gallipoli Wars and the 125th anniversary of the sinking of the Ertuğrul Frigate. We remember and describe the Gallipoli Wars. But how much do we really know about the Ertuğrul Frigate tragedy? In my opinion, the Ertuğrul tragedy is proof of the fact that the Turks were a seafaring nation. The Japanese, who erected a monument and a museum at the site where the frigate sank, are now filming a movie about Ertuğrul. Let us brainstorm an idea for the 125th anniversary too. For instance, let this year be a milestone and let us film a movie about Ertuğrul in Turkey. We ought to at least attempt to undertake such a project. However, what is more important is that we should create public opinion in erecting the same monument built in Japan to be built in Istanbul where the Ertuğrul Frigate had set off to sail. Let us remember the incident of the

► Türk Müzesi'nden görünüm. Kushimoto.

► A view of the Turkish Museum. Kushimoto.

Ertuğrul, Singapur'a ancak kasım ayında varabilir. Japonya'ya ulaşmak için gerekli olan güney rüzgârlarının eseceği haziran ayına kadar burada kalması kararlaştırılan Ertuğrul bakıma alınır. Hint Okyanusu'nun yıpratmış olduğu baş bodoslaması ve kırılan kemerler, gemideki marangoz, burgucu ve kalafatçı gibi emekçiler tarafından onarılır. Bu arada *Ceride-i Bahriye* başta olmak üzere dönemin yayınlarında, Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan beri ilk kez yapılan uzak deniz seyahatine övgüler yağdırılır. Oysa Ertuğrul'da şartlar o kadar da parlak değildir. Fırkateynde sofraya takımı olmadığı için limanlarda karşılaşılan yabancı gemilerin kaptanları yemeğe davet edilememektedir. Fakat en kötüsü Japonya'da karşılaşılan kolera felaketidir. Yokohama Limanı'nda baş gösteren salgın, gemideki 13 Türk denizcisinin sonu olur.

ERTUĞRUL'DA BİR ŞAİR

Türk edebiyatının önemli şairlerinden Behçet Necatigil (1916-1979), altı bölümlük bir radyo oyunu olarak yazdığı *Ertuğrul Faciası*'nda, gemide bulunan bir başka trajediye dikkat çeker. Söz ettiği isim, Şair Ali Ruhi Bey'dir. İstanbul'da doğan naif ruhlu Ali Ruhi, 19. yüzyıl şairlerindedir. Ertuğrul gemisinde seyir ve sefer defterini tutma işi ile görevlendirilmiştir. Genç şair, Singapur'da hastalanarak karaya çıkmak zorunda kalır. Sin-

► Yokohama Limanı'nda baş gösteren salgın, gemideki 13 Türk denizcisinin sonu olur.

► The epidemic that appears at the Yokohama Port kills 13 Turkish mariners on board.

Ertuğrul Frigate. In 1887, Meiji, the Japanese Emperor, sends gifts to the Ottoman Sultan Abdulhamid II. This was the initial step of establishing relations in history between the Japanese and Turks. The Ottomans believed that this friendship will be beneficial. Thus, it is decided to respond to their gesture as soon as possible. However, a ship is needed for this very long and difficult journey. Despite the existence of the modern armoured ships like Mesudiye, Orhaniye, Mahmudiye and Aziziye that were built in British or French shipyards for the Ottoman Navy, Ertuğrul Frigate is chosen to the astonishment of many. The reason for this was that they wanted to send a Turkish ship to the Japanese. This frigate, which had been built at the Kasımpaşa Shipyard, was able to sail with the use of coal and windpower.

In July 1889, the Ertuğrul Frigate is prepared to set sail from Istanbul with more than 600 officers and soldiers on board. The sounds rising from the military band, the thousands of Istanbulians waving, the prayers, songs and poems sang out loud for the frigate, sets off from the Golden Horn towards Sarayburnu and onto the Marmara Sea. The frigate endures many difficulties throughout its journey. It is swamped by rats, and due to needs and repairs has to wait for many weeks at various ports. Ertuğrul reaches Singapore in November. The frigate is taken into reparations at this port as it is decided that it must wait until June, when the southern winds will set in.

The stem post and the broken wales, which was corroded by the waters of the Indian Ocean, were all repaired by the carpenters, drillers and caulkers onboard. Throughout this period, many of the publications, 'Ceride-i Bahriye' amongst them, write glorifying articles about this deep sea voyage that has been undertaken for the first time since the establishment of the Ottoman State. However, the incidents taking place on the frigate are not so positive. As the frigate does not possess tableware, it is not possible to invite captains of other foreign ships it encounters at the ports. However, what is much worse is the cholera danger they face in Japan. The

► Denizin altında. Ertuğrul Firkateyni'nden kalanlar, Japonya.

► Under the sea. The remains of Ertuğrul Frigate, Japan.

gapur'da bir hastanede yatar. Ancak maalesef tedavi çabaları sonuç vermez. Kolera salgını sonucu şehit olan 13 Türk denizcisinden biri, Şair Ali Ruhi olur. Ertuğrul ile birlikte batıp boğulduğunu söyleyenler de vardır. Şairin tevhit, kaside, kıta ve tarih gibi manzumelerinden başka, 34 gazelini de içine alan *Lemeat* (Parıltılar) isimli bir kitabı da vardır.

JAPONYA'DA BİR OSMANLI

Her şeye rağmen uğruna binlerce mil yol kat edilen görev, layıkıyla tamamlanır. Japonlar, Ertuğrul'un kahraman yolcularını coşkuyla karşılar ve Türkleri büyük bir denizci millet olarak gördüklerini ifade ederler. Sultan Abdülhamid'in yolladığı nişan ve hediyeler, Tokyo'daki Japon sarayına götürülüp imparatora takdim edilir. Güzel günler çabuk geçer. Artık dönüş vakti gelmiştir. Japonlar, Ertuğrul'un esaslı bir bakım görmeden denize açılmasını sakıncalı olduğunu bildirir. Fırtına zamanı olduğu için Türk kafilesine iki ay beklemeleeri tavsiye edilmektedir. Kaptan Ali Bey çok sıkıntılıdır. Yaklaşık 11 ayı geride bırakan yolculuk beklenilenden çok daha uzun sürmüş, dönüş için ayrılan para ve erzak stoğu çok kısıtlı hale gelmiştir. Ali Bey, durumu değerlendirmek üzere mürettebatı toplar. Denizcilerden biri söz ister. Bahriyeli, "Japonlardan iki aylık borç para alalım, burada bekleyelim. İstanbul'a döndüğümüzde öderiz" der. Kaptan şöyle yanıt verir: "Bak yiğidim! Senin bu söylediğin bizi okyanusta bekleyenden daha büyük bir tehlikedir. Ben bunca yolu dilen-

epidemic that appears at the Yokohama Port kills 13 Turkish mariners on board.

A POET ON THE ERTUĞRUL FRIGATE

Behçet Necatigil (1916-1979), a prominent poet in Turkish literature, draws attention to another tragedy in his six episode radio play titled 'The Ertuğrul Tragedy'. The tragedy he speaks of Poet Ali Ruhi Bey. Ali Ruhi, who was a naive spirited Istanbulian, was a 19th century poet. He was appointed with the duty of keeping the books of the journey and sail on the Ertuğrul frigate. The young poet falls ill in Singapore and is taken ashore. He is taken to a hospital in Singapore. Unfortunately, the efforts are useless and he becomes one of the 13 Turkish mariners who fall victim to the cholera epidemic. There are some reports that tell that he drowned with the sinking of the frigate. Apart from the poet's religious poems, quatrains and historical poems, he also has a poetry book titled 'Lemeat' (The Glitterings) that includes 34 odes.

AN OTTOMAN IN JAPAN

Despite everything, the mission of thousands of miles is accomplished successfully. The Japanese welcome the heroic travellers of Ertuğrul in great joy and express their impressions of the Turks to be that of great seafarers. The decoration and gifts sent by Sultan Abdulhamid are taken to the Japanese palace in Tokyo and presented to the emperor. The joyful days all come to an end eventually when it is time to leave. The Japanese are aware that Ertuğrul setting sail without thorough maintenance will have dangerous

mek için gelmedim. Bu millet hiçbir zaman el kapılarında dilenci olarak anılmayacak. Buna izin vermem. Herkese haber verin. Sabah yola çıkıyoruz. İnmek isteyen varsa, insin...”

Ali Bey, ertesi sabah güneş doğmadan kaptan köşküne gelir ve sorar: “Kaç eksliğimiz var?” Gelen yanıt şudur: “Hiç eksliğimiz yok kaptanım!” İşte Japonlar bu nedenle Ertuğrul’u unutmazlar. Hatta öyledir ki günümüzde bile hâlâ Kushimoto’da doğan bebeklere Ali, Osman ve Murat gibi Türk isimleri verilmeye devam eder. Japonya’dan ayrılan Ertuğrul, ilk günlerde elverişli hava koşullarında yol almış olsa da dördüncü gün fırtınaya yakalanır. Karanlığın çökmesiyle birlikte dalgalar iyice azgınlaşır. Gemiyi Oşima Adası’nın doğu ucunda bulunan Kaşinozaki Feneri’nin ışığıyla aydınlanan kayalıklara sürükler. Aslında fenerin bulunduğu burun dönülebilse belki korunaklı bir limana girmek mümkün olacaktır. Ama gemiye dolan suları boşaltmak için verilen canhıraş çabalar sonuç vermez. Sular yükseldikçe yükselir.

Demir atmış olan Ertuğrul sürüklenerek büyük bir gürültüyle kayalıklara bindirir. Kurtarma çalışmaları, son derece olumsuz koşullarda Kaşino adlı köyde yaşayanların yardımlarıyla sabaha kadar sürdürülür. Ertuğrul’dan kurtulmayı başaran sadece 69 kişidir. Sulara gömülen 502 kişiden bir daha haber alınamaz. Gazeteler, kurtulanların tanıklığıyla, Kaptan Ali Bey’in birçok subayla birlikte gemiyi terk etmediğini yazar.

consequences. They advise the Turkish convoy to wait for two months until the storms settle. Captain Ali Bey feels uneasy as the 11 month journey was too long and the money and food stock for the return trip is limited. Ali Bey calls upon the crew in order to evaluate the situation. One of the seaman asks permission to speak. The officer says, “Let us borrow money from the Japanese and stand by. Upon our arrival to Istanbul, we will pay back our debt.” The Captain responds to this idea: “Son! What you say is more difficult than what awaits us in the ocean. I did not come all this way to beg for money. This nation will never be remembered as beggars. I will not allow it. Inform everyone. We will set sail in the morning. Those who wish to stay may get off now...”. The next morning, Ali Bey comes to the wheel house before sunrise and asks: “How many are we missing?”. The answer is: “We are all onboard Captain!” It is because of this reason that the Japanese never forget Ertuğrul. So much so that even today some babies that are born in Kushimoto are given Turkish names like Ali, Osman and Murat.

Ertuğrul, which departs from Japan, sets off at a distance due to good weather. However, on the fourth day it is caught in the midst of a storm. With nightfall, the waves become more fierce. It drags the ship to the rocks under the Kashinozaki Lighthouse located on the eastern side of the Oshima Island. If they had been able to pass the cape, where the lighthouse was located, they would have been able to seek refuge in a safe port. However, the efforts of emptying the waters that flooded the ship were to no avail. Although Ertuğrul is anchored, the strong winds drag the ship and crash it into the rocks. Efforts of rescue are undertaken by the residents of the village of Kashino until early morning hours and under adverse circumstances. Only 69 individuals survive. No one ever hears any news from the 502 individuals who go down with Ertuğrul. The newspapers, with witness reports, write that Captain Ali Bey along with many of his officers, did not desert the sinking ship.

➤ Ertuğrul’un sürüklendiği Oşima Adası’nın doğu ucunda bulunan kayalıklar.

➤ The ship to the rocks under the the eastern side of the Oshima Island.

125. Yılında ERTUĞRUL FIRKATEYİNİ 'nin Onur Yolculuğu

İllüstrasyon Illustration: Merve Aktaş

Ertuğrul, Kasımpaşa Tersanesi'nde inşa edilir. Makine ve kazanları İngiltere'de monte edilir. Firkateyn, aldığı kömürle 10 mil süratle kesintisiz dört saat gidebilmektedir.

Ertuğrul is built at the Kasımpaşa Shipyard. Its machinery and boilers are assembled in England. The frigate is able to travel for four hours non-stop at a speed of 10 miles with a single loading of coal.

1863

Osmanlı Bahriye Nezareti, Japonya'ya gidecek Ertuğrul Firkateyni'ni gazetelere duyurur.

The Ottoman Navy Ministry declares in the newspapers that the Ertuğrul Frigate will be sent to Japan.

APRIL 1 1889
1 NİSAN 1889

1887

Osmanlı, İmparator Meici'nin uzattığı dostluk eline karşılık Japonya'ya bir heyet göndermeye karar verir. Bunun için bir gemi seçilmesi gerekmektedir.

In response to the offer of friendship to the Ottomans by Emperor Meiji, it is decided that a delegation be sent to Japan. A ship needs to be appointed for this journey.

14 TEMMUZ 1889
JULY 14 1889

Firkateyn, Kafile Başkanı Albay Osman Bey, Kaptan Ali Bey ve 600'den fazla mürettebatla İstanbul'dan yola çıkar.

The frigate leaves İstanbul under the leadership of Colonel Osman Bey, Captain Ali Bey and more than 600 crew members.

125th Anniversary: The Journey of Honour of the Ertuğrul Frigate

Ertuğrul, Süveyş Kanalı'ndan geçerken kılavuz hatası sonucu kuma oturur.

Due to a signpost error at the Suez Canal, Ertuğrul grvels.

JULY 27 1889
27 TEMMUZ 1889

Tarihli bir telgraftan Bombay'a uğranıldığı arz ve beyan edilir.

A telegraph states of its arrival in Mumbai.

OCTOBER 21 1889
21 EKİM 1889

Ertuğrul'un Singapur Limanı'na ulaşması başarı sayılır. Gemi komutanı Osman Bey, albay rütbesinden paşalığa terfi ettirilir.

Its ability in reaching the Port of Singapore is considered a great success. The captain of the ship, Osman Bey is promoted from colonel to admiral.

NOVEMBER 15 1889
15 KASIM 1889

7 KASIM 1889
NOVEMBER 7 1889

Osman Bey tarafından Bahriye Nezareti'ne gönderilen bir mesajda Aden'e varıldığı ifade edilir.

In a message sent to the Ministry of Navy by Osman Bey, it is stated that the frigate has arrived at Aden.

23 EYLÜL 1889
SEPTEMBER 23 1889

Kendisine ayrılan özel bir havuzda onarım gören fırkateyn yeniden yola koyulur.

The frigate, which is repaired in a deck reserved for it, sets off once again.

19 EYLÜL 1890
SEPTEMBER 19 1890

Ertuğrul, Oşima Adası açıklarında sulara gömülür. Gemiden sadece 69 kişi kurtulmayı başarır.

Ertuğrul sinks offshore of the Oshima Island. There were only 69 survivors.

Solmaz Kamuran

Tunadan Boğaz'a MÜTEFERRİKA'DAN RÁKÓCZY'YE

From Danube to the Bosphorus, From Müteferrika to Rákóczy

Acı yanları da olsa tarihin uzunca bir dönemini paylaşmış olmak önemli. Türkler ve Macarlar yabancı değil. Aynı sofranın etrafında benzer yemekler yiyip dostça sohbet edebilen akrabalar onlar.

It is crucial to have shared an important part of history although it may have bitter aspects to it. The Turks and the Hungarians are not foreign to one another. They are relatives, who are able to sit around the same table, eat similar food and have a friendly conversation.

Bir söz vardır: “İnsan merak ettiği kadar merak edilir.” Tabii buradaki “merak” sıradan bir merakı ifade etmekten öte bir anlam taşıyor. Özel bir ilgiyi, öğrenmeyi ve hatta empati kurmayı da kapsıyor, kısacası tanımayı... Bireysel ilişkilerden toplumsal ilişkilere yayılan bir yelpazede karşımızdakini ne kadar tanırsak, kendimizi de o kadar iyi tanıtmaya olanağımıza kavuşuruz. Me-

There is a saying: “Man will be wondered about as much as he wonders about the other.” Surely, the word “wonder” here does not simply mean an ordinary sense of curiosity but something more. It means to have a special interest, to be informed and even to be able to empathise and get to know another... Whether it be in individual relations or in social relations, one will be able to inform the other of himself as

rak edilerek öğrenilen şeyler asla gelip geçici olmaz ve daima zihinde, gönülde yerini korur.

Doğrusu benim için önceleri Türkiye - Macaristan ilişkileri sadece sınırlı bir zamanı ifade ediyordu. Macar asıllı Osmanlı matbaacı, yayıncı, yazar ve çevirmen İbrahim Müteferrika'nın (1674-1745) hayatını tarihî bir kurmaca içinde anlattığım *Macar* romanı üzerine araştırmalar yapmaya başlayınca bu ilişkilerin çok köklü bir geçmişe dayandığını fark ettim. İki kültür arasında 14. yüzyılda başlayan süreç, 1526 tarihindeki Mohaç Savaşı ile birlikte Osmanlı'nın Macaristan'da hâkimiyet kazanmasıyla çok farklı bir boyuta uzanıyordu. Osmanlı, Zenta yenilgisinin ardından 1699'da imzalanan Karlofça Anlaşması'na kadar Macar topraklarının da hüküm sürmüştü.

Budapeşte'ye ilk olarak 1998 Sonbaharında gittim ve hani derler ya “görür görmez aşık oldum.” İşte öyle oldu. Saraylarla taçlanmış Buda ve onun karşısında uzanıp giden güzelim Peşte ve onların arasında kıvrılarak akıp giden üzeri zarif köprülerle süslü Tuna Nehri... O huzur, yeşillik, o coşkulu müzik, o leziz mutfak ama her şeyden önemlisi o güler yüzlü, hoş insanlar... Döner dönmez ise araştırmalarıma baştan başladım ve büyük bir merakla Türk - Macar ilişkilerini okumaya giriştim. Okudukça bunun sadece savaşlarla kısıtlanamayacak köklü ve çok teferruatlı bir ilişkiler silsilesi olduğunu gördüm. Sıradan diye tanımlanan insanların hayatları da sıra dışı isimlerin yaşadıkları da ilgimi çekti ve okumalarım beni İbrahim Müteferrika'ya kadar götürdü.

İbrahim Müteferrika ile birlikte hem geçmişin Macarları hem de günümüzün Macarlarıyla ilgili bilgilerim arttı. Kitaplarım Macarcaya çevrildikçe Macar okurlarımın ve dostlarımın sayısı çoğaldı. Ben onları merak etmiş ve hatta onlarla ilgili kitaplar yazmıştım, acaba onlar bir Türk olarak benim için, Türkiye ve Osmanlı - Macar ilişkileri için neler düşünüp hissediyorlardı. Sıklıkla sohbetlerimiz bu konuya geli-

much as he gets to know the other. The knowledge learnt through a sense of curiosity will never be temporary, but will forever protect its status in one's mind and heart.

Personally, the relations between Turkey and Hungary rendered a limited period of time for me in the beginning. When I had begun to do some research for my book 'The Hungarian', which is a historical account on the life of İbrahim Müteferrika (1674-1745), who was a Hungarian-born Ottoman printer, publisher, author and translator, I realised that these relations, in fact, go back a long time in history. The period, which had begun between both cultures during the 14th century, enters into a very different dimension once the Ottomans establish sovereignty in Hungary following their victory with the Battle of Mohac in 1526. The Ottomans had ruled the Hungarian lands until their defeat at the Battle of Senta and the signing of the Treaty of Karlowitz in 1699.

I had visited Budapest for the first time in the autumn of 1998 and it was “love at first sight”. Literally. There it was, right before me... Buda, crowned with its palaces and the beautiful Pest spread out before it, with the Danube River flowing in between them, crowned with elegant bridges... The tranquillity, greenery, rapturous music, delicious cuisin but all the more so, the genial and pleasant people... Upon my return, I initiated my research from scratch again and begun by reading about the relations between the Turks and the Hungarians with great curiosity. The more I read, the more I came to understand that these relations were more rooted and detailed than just wars. The lives of those individuals deemed ordinary and the experiences of the extraordinary people had drawn my attention. All of my readings eventually led me to İbrahim Müteferrika.

With my research on İbrahim Müteferrika, I came to increase my knowledge about the Hungarians of the past and today. Once my book was translated into Hungarian, the number

► Eğri Kuşatması.
Bertalan Székely, 1552.

► The Siege of Eger.
Bertalan Székely, 1552.

► Minyatür. Osmanlı'nın Macaristan seferi, 1566.

► Miniature. The Ottoman campaign, Hungary, 1566.

yordu. Öncelikle Osmanlı'nın yaklaşık 150 yıllık yönetiminin onlar üzerinde bir nefret uyandırmamış olduğunu, Avusturya konusunda çok daha sert düşündüklerini fark ettim. Ama burada bir konunun üzerine basmak gerek. Savaşlardan söz edilirken “zafer” ve “yenilgi” çok önemli. Bir taraf için “zafer” diye tanımlanan durum, diğer taraf için yenilgiden öte bir anlam taşıyor. Mohaç için de bu böyle. Macarların bazılarının hâlâ üzüntüyle andıkları bir savaş bu. Zenta her ne kadar çok bilinip dile getirilmese de Türk tarihçilerinde benzer bir duyguyu yaratır. Ne var ki Macarlar bunların artık çok geride kaldığının bilincindedir. Zaten Osmanlı egemenliğinin sona ermesi onların özgürleşmesi anlamına gelmemiş. Avusturya ile olan çelişkiler çok uzun süre devam etmiş, Birinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar. Ardından İkinci Dünya Savaşı ve daha sonra da baskıcı Sovyet sisteminin parçası olarak geçen yıllar...

Macarlar bugün Avrupa Birliği'nin parçası olmaktan, tüm ekonomik sıkıntılara rağmen memnunlar. Dünya ile daha sıcak bağlar kurma peşindedir. Türkiye'yi ve Türkleri seviyorlar, pek çok yönden kendilerine örnek alıyorlar. Türk olduğunuzu duyduklarında sokak satıcılarının bile yüzü gülüyor ve size mutlaka bir - iki Türkçe kelime söylüyorlar. Türkiye ile ticari ilişkilerin

of my Hungarian readers and friends have increased. I was initially curious about them and had written books about them and so I started to wonder what they thought about the Turks, Turkey and the Turkish-Hungarian relations. This is where our conversations always led to.

Firstly, I came to realise that the almost 150 years of Ottoman sovereignty in their lands had not resulted in any form of hatred, and furthermore, I realised that they had much more negative thoughts about Austria. However, I ought to stress a matter here. When one speaks of wars, “victory” and “defeat” are important matters. The state of “victory” for the one side means more than just defeat for the other side. It is the same for the Battle of Mohac – this is a war that some of the Hungarians still remember with deep sadness.

The Battle of Senta, similarly, awakens the same feelings in Turkish historians although they do not voice it as much. However, the Hungarians are well aware that these are left in the past. In fact, the end of the Ottoman sovereignty did not bring them independence.

The conflicts with the Austrians had continued for many years to follow, right until the end of World War I. Then, another difficult period had followed

gelişmesini istiyorlar. Geçmiş ilişkilerin bir çeşit akrabalık oluşturduğunu söylüyorlar. Benim Macar dostlarım, okurlarım şahsen bana büyük bir ilgi ve sevgi gösteriyorlar. Onları merak etmiş olmam, onların tarihini yazmış olmam çok hoşlarına gidiyor. Hatta bazıları bana Osmanlı topraklarında sürgünde yaşamış olan Macar Prensi İkinci Ferenc Rákóczy'nin (1676-1735) de hayatını yazmamı öneriyor.

Acı yanları da olsa tarihin uzunca bir dönemini paylaşmış olmak önemli. Türkler ve Macarlar yabancı değil. Aynı sofranın etrafında benzer yemekler yiyip dostça sohbet edebilen akrabalar onlar. Gelecekte çok daha sıkı bağlar kurulacağından eminim.

with World War II and the oppressive Soviet system...

Despite the many economic difficulties, Hungarians are happy to be a part of the European Union today. They intend to develop better relations with the rest of the world. They love Turkey and the Turks and also take them as examples for themselves. Once they hear that you are Turkish, you will see a smile surface even on the faces of the street sellers and they will definitely speak a few Turkish words that they know. They want the trade relations with Turkey to reach better levels and believe that the past relations had in fact created some form of kinship.

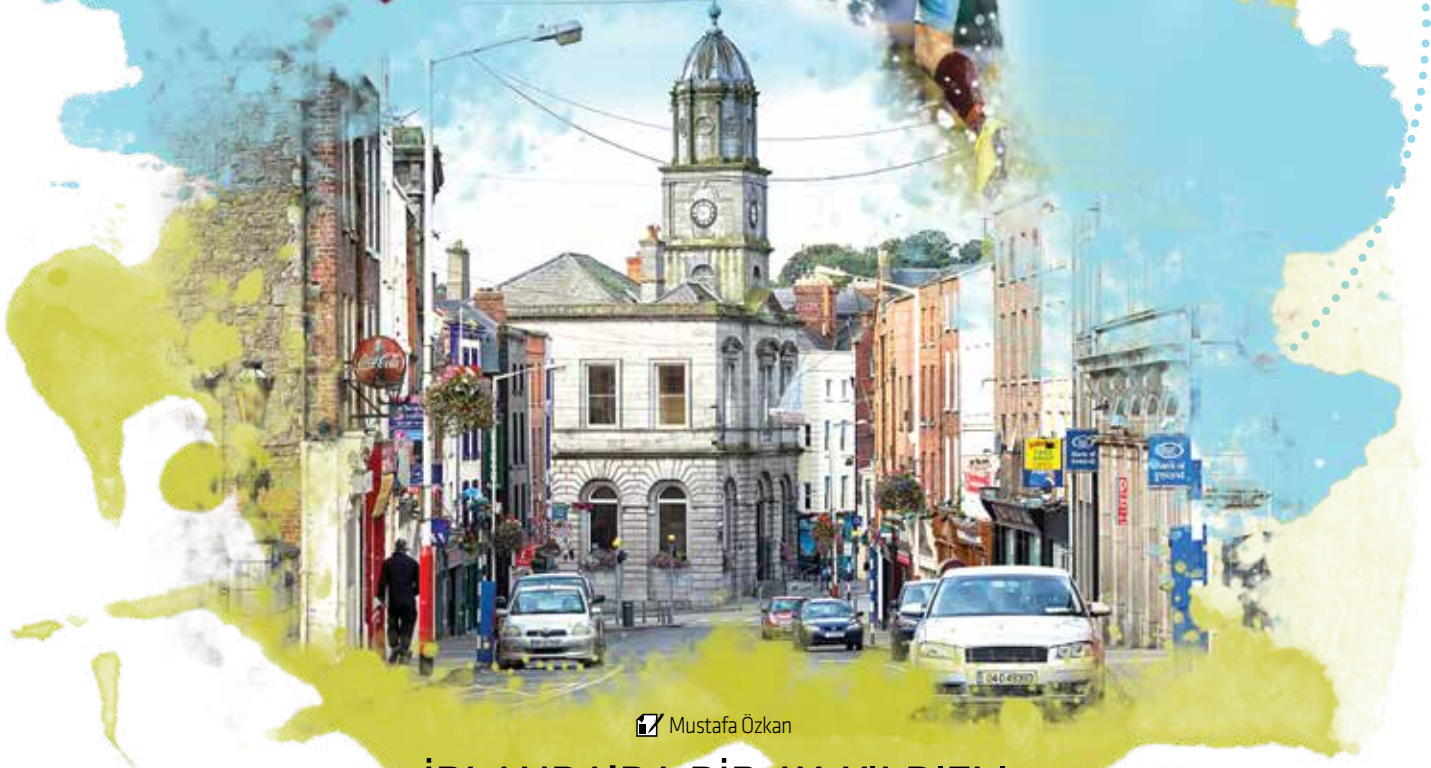
My Hungarian friends and readers personally display a great sense of interest and love towards me. The fact that I was curious about them and had written about their history is welcomed by them. In fact, some have even proposed that I write the biography of the Hungarian Prince Francis II Rákóczy (1676 – 1735), who had lived in exile in the Ottoman lands.

Although it may have bitter aspects to it, it is crucial to have shared an important part of history. The Turks and the Hungarians are not foreign to one another. They are relatives, who are able to sit around the same table, eat similar food and have a friendly conversation. I am certain that stronger relations will be established in the future.

► Macaristan'ın başkenti Budapeşte, Tuna Nehri'nin kıyılarına kurulmuş.

► Budapest, capital city of Hungary built on the coasts of Danube.

Mustafa Özkan

İRLANDA'DA BİR AY-YILDIZLI

Drogheda United FC

The Moon And Crescent in Ireland

Eğer bir gün Drogheda'nın kendi evindeki maçına gidecek olursanız, sahada Türk Milli Takımı'nın futbol oynadığını düşünebilirsiniz. Neden mi? İşte hikâyesi.

If you ever have a chance to go to a soccer match of Drogheda at its home country, you may think that the Turkish National Team is playing. Why? Here is the story.

1 800'lü yılların hemen başlarında Britanya Adası'nda büyük bir kıtlık ortaya çıktı. Bu felaketten en çok etkilenen yerlerden biri ise İrlanda'nın Drogheda şehriydi. Dünyada geniş yankı bulan bu duruma Osmanlı Devleti de kayıtsız kalamadı. 1847 yılında İstanbul'dan yola çıkan üç büyük Osmanlı gemisi ile ada halkına gıda yardımı yapılmak isteniyordu. Bu üç büyük kuru erzak gemisi, aylar süren yolculuktan

During the initial years of the 1800s, a serious famine had struck the British lands. The most affected area from this famine was the city of Drogheda in Ireland. The Ottoman Empire was not indifferent to this incident that had broad repercussions throughout the world. The Ottomans had sent three big ships from Istanbul in 1847 for the purposes of providing food aid to the people of the island. These three huge ships full of food aid set off to sail from Istanbul and although they had approached Dublin,

sonra, Dublin'e ulaşmasına rağmen limana yanaşmalarına izin verilmedi. Osmanlı gemileri bu sebeple daha kuzeyde bulunan Drogheda limanına doğru yola devam etti. Kıtık ve hastalıklar nedeniyle yaklaşık bir milyondan fazla insan hayatını kaybetmiş; iki milyon İrlandalı da göç etmek zorunda kalmıştı. Bu durumdan en çok etkilenen şehir ise hiç şüphesiz Drogheda idi. Gemiler, İstanbul'dan aldıkları talimatla limana gece yanaşacak ve erzakları sabaha kadar boşaltıp geri döneceklerdi. Yardım edenin Osmanlı olduğunu adalıların bilmesi istenmiyordu. Yüklerini boşaltan gemilerin, o zamanın teknik koşulları nedeniyle boş ilerleyemedikleri için, tanklarına kum ve çakıl doldurmaları gerekiyordu. Gece yarısı sadece iki gemi için bu uygulama gerçekleştirilebildi. Üçüncü gemi için ise sabah olması beklenildi. Gün ağardığında Osmanlı bandıralı bir erzak gemisini limanda gören Droghedalılar, kendilerine yapılan bu yardımları unutmadılar. Türklere karşı duydukları minnet borcunun ifadesi olarak 1919 yılında kurdukları Drogheda United FC isimli futbol takımının armasında ay-yıldız kullandılar. Türkiye ile İrlanda arasında tarihten gelen bu yaklaşma günümüzde de devam ediyor. İrlanda eski Cumhurbaşkanı Mary McAleese'nin Türkiye ziyareti sırasında yaptığı açıklamalar iki ülke arasındaki ilişkileri pekiştirir nitelikte: "Eğer bir gün Drogheda'nın kendi evindeki maçına gidecek olursanız, sahada Türk Milli Takımı'nın futbol oynadığını düşünebilirsiniz."

they were not allowed to approach the port. Thus, the Ottoman ships continued to sail towards the port of Drogheda that was located further north. Approximately one million people had died due to the famine and illnesses and two million Irish people were forced to emigrate. There is no doubt that Drogheda was the most affected city from this incident. Based on the orders from Istanbul, the ships were to approach the port at midnight, unload all aid until morning and return to Istanbul. They did not want the islanders to know that it was the Ottomans that were providing the aid. Due to the technical conditions of the ships at that time, it was impossible to sail without any load, so they had to fill in their tanks with sand and stones. Only two of the ships were able to complete this mission during the night. They had to wait until the morning hours to do the same for the third ship. When the people of Drogheda saw an aid ship with the Ottoman flag at their port in the morning hours, they could never forget their assistance. As a sign of gratitude felt towards the Turks, they used the Ottoman symbols of the star and crescent on the flag of the football team Drogheda United FC, which they established in the year of 1919. This historical intimacy between Turkey and Ireland continue today as well. During the visit of the former President of Ireland, Mary McAleese, we understand the reiteration of the relations between countries with her words: "If you ever decide to go to a Drogheda match at their on homeland, you may think that it is the Turkish National Football Team that is playing".

DROGHEDA UNITED FC

Takma adı: Türkler
Renkler: Bordo Mavi
Stadyum: Honky Dorys Park
Ligi: İrlanda Premier
Bilgi: www.droghedaunited.ie

Nick Name: The Turks
Colours: Maroon and blue
Stadium: Honky Dorys Parc
League: Ireland Premier
Info: www.droghedaunited.ie

BAŞLIKLAR Titles

- Global Bir Müzik Adamı Dimitri Kantemir Dimitrie Cantemir: A Global Man of Music
- Film Dünyanın İgesidir Movies: The Images of the World
- Gül Terazisi The Rose Scales
- Sanat Dolu Bir Yaz A Summer Full of Art

✍ Süleyman Beyazıt 📷 Abdullah Özbudak

GLOBAL BİR MÜZİK ADAMI

Dimitri Kantemir

Dimitrie Cantemir: A Global Man of Music

Makam, usul ve nota sistemleriyle Türk müziğinin temel taşlarından birini oluşturan Dimitri Kantemir'in Romanya kırsalından İstanbul'un Haliç kıyılarına uzanan hikâyesini biliyor muydunuz?

Did you know that Dimitrie Cantemir, who has created the modality, tempo and notations one of the keystones of Turkish music, had a life story extending from the countryside of Romania to the shores of the Golden Horn in Istanbul?

► Dimitri Kantemir'in evi. Balat, İstanbul (en üstte ve sağ sayfada, altta). Kantemiroğlu Edvarı (altta).

► Dimitrie Cantemir's house. Balat, İstanbul (top over and below on right page). Notation system of Cantemir (below).

Dimitri Kantemir (1673-1723), 16. yüzyılda Bogdan eyaletinin günümüzde Romanya sınırları içinde yer alan ve sonraki yıllarda kendi adıyla anılacak Silişten kasabasında doğar. Babasının Osmanlı tarafından Boğdan Beyliği'ne atanması üzerine İstanbul'a getirilen Kantemir, Babıali yıllarında birçok müzikal çalışma içerisinde bulunur. Osmanlı eğitim sistemi içinde tahsil görür. Saz çalmayı öğrenmesi ile birlikte Türk müziğinin temeli hakkında bilgi sahibi olur. 19 yaşında yazdığı ve günümüzde bile konuşulan ve *Kantemir Edvarı* diye de anılan *Kitab-ı İlmü'l-Musiki ala Vechi'l-Hurufat* isimli kitabı Türk müziğinin temel taşlarını oluşturur. İki bölümden oluşan bu kitapta makamlar ve usuller üzerine teorik bilgilerin yanı sıra, 16. ve 17. yüzyıla ait kendi besteleri bulunmaktadır. Kitabın ve bestelerin bugüne ulaşmasında devrin Osmanlı Padişahı İkinci Ahmed'e sunulması ve notasyon sistemi ile yazdırılmış olmasının payı büyüktür. Sonraki yıllarda Bogdan eyaletine vali olarak atanan ve Ruslarla anlaşıp isyan çıkaran Dimitri Kantemir, o dönemin Osmanlı - Rus savaşını Osmanlıların kazanmasıyla valilikten alınır ve Rusya'ya kaçır. Hayatının geri kalanını

Dimitrie Cantemir (1673-1723) was born in the 16th century at the town of Silisteni, which is located within the borders of Romania today. Cantemir, who is brought to Istanbul upon the appointment of his father by the Ottomans as the Bogdan Chieftdom, becomes involved in many musical works during the years at the Sublime Porte. He studies under the Ottoman educational system. Once he starts to play "the saz" – a stringed instrument – he comprehends the foundations of Turkish music. At the age of 19, he writes a book which is still discussed today, titled 'Kitab-ı İlmü'l-Musiki ala Vechi'l-Hurufat' (The Book of the Science of Music Through Letters), and establishes the keystones of Turkish music. In this book, which consists of two volumes, he provides theoretical information on modes and tempo as well as his own compositions from the 16th and 17th centuries. The fact that his book and compositions have survived up until today was due to the fact that it was all presented to the Ottoman Sultan Ahmed II and written in a notation system.

In later years to follow, Dimitrie who is appointed as the governor of the district of Bogdan, secretly bargains with the Russians causing a revolt. With the Ottoman's victory against the

Rusya'da geçiren Kantemir, Rus edebiyatına yaptığı katkılarla da bilinir.

Osmanlı müziği diye bir tür anılacaksa kesinlikle Dimitri Kantemir'in katkılarında bahsedilmelidir. Her ne kadar Osmanlı devletinin siyasi olarak duraklama ve gerileme dönemine denk gelse de 17. ve 18. yüzyıllar millî sanat tarafı ile Osmanlı kültürünün zirve yaptığı dönemlerdir.

Dimitri Kantemir ya da Cantemir'in bestelerinde, yaşadığı dönemde ötesinde bir haz ve ritim vardır. Besteleri ne sadece melankolik ne de coşkudan ibarettir. Kantemir, devrinin halk ezgilerindeki toplumsal duygu sentezini, Batılı ezgilerde yakalayabilmiştir. 18. yüzyıl sanatçıları arasında ender görülen bu durum, onun siyasi kişiliğinin gerisinde kalsa da bugün bile aynı beste içerisinde Doğu mistisizmini size Batı tarzı enstrümanlar ile yaşatabilir.

Rusya'da vefat eden Dimitri Kantemir, ölümünden 200 yıl sonra 1935 yılında memleketi Romanya'nın Yaş kentine nakledilerek tekrar toprağa verilir. Ardında beş asırdan beri süregelen üç farklı kültürde edebî, siyasi ve müzikal izler bırakan bir miras bırakır.

Russians, Dimitrie is dismissed from his position and flees to Russia. Cantemir, who spends the rest of his life in Russia, is also known for his contributions to Russian literature.

If one is to speak of Ottoman music, there is no doubt that the contributions of Dimitrie Cantemir also be spoken. Although, those times had coincided with the halting and regression period of the Ottomans in terms of politics, they were nevertheless the peak times of the national arts in the Empire.

There is a satisfaction and rhythm within the compositions of Dimitrie Cantemir that were far beyond the times he lived in. His compositions are neither just melancholy or full of joy. Cantemir was able to attain the synthesis of social emotions within the folk songs together with the western music. Although this phenomenon, which is out of the ordinary for the artists of the 18th century, you may still feel eastern mysticism through the use of western style instruments.

After 200 years, Dimitrie Cantemir, who passed away in Russia, was reburied in the town of Yas in Romania in the year of 1935. He has left behind a heritage consisting of literary, political and musical traces belonging to three different cultures.

► Kantemir'in izlerine Türkiye, Romanya ve Rusya'da rastlamak mümkün.

► It is possible to find traces of Cantemir in Turkey, Russia and Romania.

Ömer Erdem Abdullah Özbudak

Gül alırlar, gül satarlar
Gülden terazi tutarlar
Gülü gül ile tartarlar
Çarşı - pazar güldür gül
***

They buy and sell roses
They make scales from roses
They measure roses with roses
The bazaar is full of roses

Gül

TERAZİSİ / The Rose Scales

Geçmişte mimarıktan sarraflığa, denizcilikten eczacılığa dek çeşitli alanlarda kullanılan objeleri sergileyen Pera Müzesi'ndeki "Ağırlık ve Ölçüler" koleksiyonu, Anadolu bilim ve kültür tarihinin dört bin yıllık birikimine ışık tutuyor.

The exhibition "Weights and Measures" held at the Pera Museum comprises of many objects from architecture to jewellery making, maritime to pharmacy and many other fields, shedding light to the four-thousand year old history of Anatolian science and culture.

Cadde günün her saatinde kalabalık. Bugün daha bir canlı ve iki yönden akan insan seli yetmezmiş gibi, ellerinde pankartlar büyük bir topluluk slogan atarak ilerliyor. Hak, adalet, eşitlik, özgürlük sesleri balonlar gibi göğe yükseliyor ve kim bilir şehrin hangi çatısında patlayıp çiçekleniyor. Bunu bir işaret mi saymalıyım. Pera Müzesi'nde göreceğim Anadolu Ağırlık ve Ölçüleri Sergisi öncesinde, bu bir güzel tesadüf mü? Mademki ölçü ve tartı insanın hak, adalet ve eşitlik arayışının bir sonucudur, göreceklerime bu gözle de bakmalıyım! Yoksa insan niçin tartar, neden ölçer?

Bir görüşe göre uygarlık tarımsal üretimle değil, alışverişle başlar. Aldığının verdiği eşit olması, ilkin göz terazisinin kurulmasıyla gerçekleşir. Yönetmen Jean Luc Godard filmlerinden birisinde, "insanlar göz temasını ortadan kaldırmak için parayı icat ettiler" der. Ölçü, tartı da sonunda paranın, değer bir aracı. Ve hayatın yürüyebilmesi için de çok gerekli. Suna - İnan Kıracı çiftinin koleksiyonunu dolaşırken Mısır, Filistin, Mezopotamya ve en çok Anadolu coğrafyasında kullanılan ağırlık ölçülerinin sembolik hikâyelerini yakından duymamak mümkün değil. Roma, Bizans ve Osmanlı uygarlıklarının ölçü ve tartı sembollerini üzerinden renklenişlerini de görme imkânı var. Katı, sıvı, altın ve gümüş gibi mal ve değerleri ölçen araçların yanında, mimarlık ve mühendislikte kullanılan aletler göz kırpmıyorlar. M.Ö. 2. yüzyıldan günümüze, Anadolu'da kullanılmış ağırlık ve ölçü aletlerine,

The street is crowded every hour of the day. Today, it is more lively than usual; with people flooding it from both sides and a big crowd yelling out slogans and holding banners in their hands. The voices of rights, justice, equality and freedom are ascending to the skies like balloons and God knows on which roof of the city it will burst and blossom. Shall we take this as a sign? Is this a beautiful sign just before my visit to the 'Anatolian Weights and Measures Exhibition' held at the Pera Museum? As measures and scales are the results of man's search for rights, justice and equality, then I ought to take a look at the displays with this perspective! Otherwise, why does man ever weigh and measure?

According to one opinion, civilisations do not begin with agricultural production but instead with trade. The principle of equality between what is bought and given in return is initially established with the scale of the eyes. In one of his movies, director Jean Luc Godard says, "people created money in order to eliminate eye contact". At the end of the day, measures and scales are all means to money and value. Furthermore, it is crucial in our lives. While visiting the collection of Suna and İnan Kıracı, it is impossible to ignore the symbolic stories of the weights used throughout Egypt, Palestine, Mesopotamia and mostly Anatolia. It is also a great opportunity to observe the symbols of weights and measures belonging to the Romans, Byzantines and Ottomans. As well as the scales used to measure goods in solid, liquid, gold and silver, one will also come across the instruments used in architecture and engineering. Since the year 2000 BC up until today, one ought to

PERA MÜZESİ

► ZİYARET İÇİN
Salı-cumartesi:
10.00-19.00
Pazar: 12.00-18.00
Giriş: 20 TL.
Cuma: 18.00-22.00,
ücretsiz.

► FOR VISIT
Tuesday-Saturday:
10.00-19.00
Sunday: 12.00-18.00
Entrance: 20 TL.
Friday: 18.00-22.00
Entrance: Free of charge

gözün ve görmenin hassas dokunuşlarıyla bakmalı. Ben de öyle yaptım.

Gönlümü ilkin çiçek motifli bir terazi çeldi. Çıkardım ruhumu, kalbimi tart-sın, daramı alsın diye! Ne kadar geldi söyleyemem. Kim bilir hangi usta işledi onu. Gül çağrışımlı desenleri hangi gizli aşkın işareti? Belki de gül alınıp gül satılmak için kullanıldı. Ölçüp tartma, incelik, her şeyden çok incelik ister mi demek istediler? Bir sanat eseri gibi karşımda duran bu mekanizmayı seyretmeye doyamazsınız. Ya şu zarif tartı sandığına ne demeli? İçten dışa kırmızı geçişlerle boyanmış, motiflerle süslenmiş, kefe ve dirhemleri bir mürit gibi zamana teslim olmuş değil mi? Yan yana ağırlıklar.

Bizans başka bir dile bürünmüş, Roma bambaşka. İmparatoriçe büstü biçimlisi de var, Athena büstü biçimlisi de. Uçları hayvan başlı biçimli kantar koluna ise daha uzun ve soyutlamanın ucuna giderek bakmalı. Anadolu'dan söz açılıyor ya! Bölge bölge Ege'den Akdeniz'e kadar yayılıyor ağırlık ölçülerinin şekilleri. Amphora da ağırlık ölçer orada, taş da. Uyuyan ördek biçimli ağırlık birimine de rastlanır, kurbağa ve boğa başına da. Anadolu, iş görmekle yetinmez, sanatı hep devreye sokar çağlar boyunca. O yüzden bu aletlere, şekillere, madde diye değil sanat diye bakmak gerekir. Buğday ölçen el ile süt tartan el, sarraf ile mimar neredeyse bu uzun zamanların şanslı aktörleridirler. Sosyal

► Müze, 17 Temmuz'da Ramazan Bayramı nedeniyle kapalı.

► The Museum will be closed on July 17 due to Ramadan Eid celebrations.

take a look at the weights and measures used in Anatolia both with the eye as well as with a delicate observation. And that is exactly what I have done. Firstly, my heart was captivated by a scale with flower motifs. I almost ripped my heart out of my chest, so it could weigh it! I do not know how much it weighed. God knows what kind of masterful hands engraved it. I wonder which hidden love is behind those rose patterns? Or perhaps they were used to buy and sell roses. I wonder if they meant to say that scaling and measuring is all about elegance? You just cannot get enough of watching this mechanism that stands before you like a state of the art work. And what about that delicate scales coffer? It is just like a disciple submitted to time with its red colour, adorned with motifs and all its scales and weights. Weights lined up side by side. With the Byzantines and Romans wrapped in different atmospheres. Some shaped like an empress effigy and some like an Athena effigy. While, one ought to study the weighing machines with its animal shaped points in more detail going until the edge of the abstract.

And Anatolia! All of the different shapes of weights are spread out regionally beginning with the Aegean down to the Mediterranean. Both the weights and stones of amphoras. You will come across the weights shaped like a sleeping duck, or even those shaped like frog and bull heads. Anatolia was not only a region of labourers; throughout ages it always inserted art within its labours. It is for this reason that one ought to look at these devices and shapes as works of art instead of objects. The luckiest actors of these long periods were the hands measuring wheat and milk, and the jewellery makers and architects. They were the indicators of the changes within social life: the metric system, dirhams, grams, Turkish yard and metres are not only words – they are the evidences of the change in mentality.

Weighbridges that have almost been completely wiped out of our daily lives... Its knobs, hooks and chains full of traces of fantasies. Imagine all of the liver, fruits and heavy weights it was used for.

hayatın nasıl değiştiğinin göstergeleri. Metrik sistem, dirhem ve gram, arşın ve metre sadece birer kelime değil, zihniyet değiştirmenin kanıtları.

Günlük hayatımızdan neredeyse çekilmiş tür tür kantarlar. Topuzları, çengel ve zincirleri alabildiğine fantezist izlerle dolu. Kimisine ciğer, kimisine tür tür meyveler, kimisine büyük ağırlıklar takılmış. Tasarım incelikleri ve gerektiğinde iş görmeleri hâlâ mümkün. O yüzden elektronik ve dijital dünyanın dışında, ölmeyen ve aşılmayan varlıklar bunlar. Bir tür sanat klasikleri. Eczanelerde gram gram tartılan şifa! Çift kefeli teraziler. Bugün dünyanın pek çok ülkesinde adalet sembolü olarak kullanılan terazi. En ilkelinden en soyutuna kadar. O arayışı, hak, adalet ve hukuk arayışını dile döküyorlar. Metreler, arşınlar... Çarşı arşını, metre, endaze, kile, şinik, zarf, hacim ölçüleri, buğdayı da, arpayı da ölçmek için ahşaptan demire kadar. Ve erken bir bilgisayar denemesi "Rubu tahtası". Madde değil zaman da ölçülür değil mi sonuçta...

Mimarları, bu aletleri düşünüp tasarlayan amatör ustaları hatırlamalı. Gönye, gez, pergel, havai terazi, mimarların sağ kolu sayılan havai teraziye de anmalı. Önlerinde durup onlara selam vermeli. Uygarlığın kurulmasında oynadıkları kritik rolü hatırlamalı. Mimar Sinan gibi ulu mimarların büyük yapılar için kullandıkları bu terazinin gidip su kemerlerinde izini sürmeli. Bir sergi, orada bulunan objeler, sanat eserleri, onların ruhu ve izleri biraz da dışarıdadır. Kardeşleri, kayıp kardeşleri vardır. Gün gelecek bugün kullanılan aletler de müzelik olacak. Günde kaç adım attığımızı sayan cep telefonları, tozu ölçen dijital hassas teraziler, termometre ve barkot makinaları geçmiş yükleneyecek. Fakat gün geçtikçe birbirine benzeyeceği, soyutlamadan, sanattan, gül tartmaktan, ince süs ve aşktan mahrum olacak. Ama insanın, hâlâ sokaktan yükselen, hak, adalet, eşitlik isteği dinmeyecek. Bir de göz, asıl o, insanın ta içine bakan terazi hiç kaybolmayacak. Körlük olsa bile. İç gözü hep var olacak.

► Daha fazla bilgi için:
www.peramuzesi.org.tr
internet adresini ziyaret edebilirsiniz.

► For more information,
please visit:
www.peramuzesi.org.tr

Its fineness of design and, if need be, its use is still possible today. It is for this reason that these objects are immortal and impassable in comparison to the electronic and digital world of today. In a way, they are like the classics of art. They were the remedies that were measured gram by gram in pharmacies! And the double scales... The scale that is used as the symbol of justice throughout many countries in the world today. From the most primitive to the most abstract... They voice the search for rights, justice and law. The metres and Turkish yards (archine)... With all its bazaar archine, metres, ells, bushels, grain scales, cases, volume measures, and all wooden and iron measures to weigh wheat and barley. And the first attempt at a computer, "The Rubu Board". Isn't time just like matter measurable anyway...

We must remember the architects and the amateur masters who had thought and designed these devices. We must also remember the t square, compass and the overhead scale that is considered to be the right hand of architects. One ought to stand before all of them and salute them and remember the critical role each of them played within the establishment of the civilisations. We ought to trace the steps of the scale used by master architects like Sinan for the greatest structures like aqueducts. In fact, an exhibition, all of the objects on display, the works of art, its spirit and its traces can also be found outside. They have siblings, lost siblings.

A day shall come when the devices used today will also become an object on display in a museum. Cellphones that count the number of steps we take per day, digital scales that weigh dust, thermometres and barcode machinery will all weigh the past one day. However, the truth is that each of them will become similar to one another, lacking details of art, useless for weighing roses, and deprived of intricate engravings and love. However, man's voice for rights, justice, equality shall never come to an end. Furthermore, the eye, which is the scale that delves deep inside one another, shall never be lost. Even if we become blind, the inner eye will forever exist within us.

Sadık Yalsızuçanlar

Film DÜNYANIN İMGESİDİR

Movies: The Images Of The World

Sinema daha çok bir rüya içinde rüyadır; bu gerçeğin dilidir. Dünya yaşamı, bir oyun, bir oyalanmadır. Bunu bize en dürüst biçimde anlatan, iki saat bir salona ve karanlığa hapsolarak, beyazperdede seyrettiğimiz hikâyelerdir.

Cinema is more like a dream within a dream; it is the language of the truth. The life of this world is nothing but a game and a distraction. The stories that we watch on a movie screen for two hours while we lock ourselves in a dark room, explain this fact to us in the most honest manner.

Şair, "İstanbul'un orta yeri sinema" diyor. Madem İstanbul, dünyanın orta yeridir, o halde dünyanın da orta yeri sinemadır. Dünya sinemadır; sine-mayla daha kolay yaşanır ve çekilir bir hale gelebilir. Dünyayı anlamının en kullanışlı ve kolay yollarından biridir. Bir bilge, "dünyanın geçen kısmı hayal, kalan kısmı hülyadır." der. Madem sinema bir rüya sanatıdır ve yaşam bir rüyadır, o halde sinema hayatı bir sanattır. Varoluşsal bir dildir; varlığa ilişkin sorulacak sorular için elverişli bir alandır. Sinema tabii ki biraz eğlencedir; kısmen demokrattır (para yatırılacak, seyirci beğenecek ve yeni filmler için para verecek). Üstelik eşitlikçi demokrasinin bir sanatıdır -herkes bakmasını (görmesini miydi yoksa?) bilir-; ama sinema daha çok bir rüya içinde rüyadır; bu gerçeğin dilidir. Dünya yaşamı, bir oyun, bir oyalanmadır. Bunu bize en dürüst biçimde anlatan, iki saat bir salona ve karanlığa hapsolarak, beyazperdede seyrettiğimiz hikâyelerdir.

Türklerin geleneksel sineması olan Karagöz bu hakikatten doğmuştur. Zıll-ı hayal (gölge oyunu), yaşamın bir "oyun" oluşundan gelir. Bu hem hayatın fazla ciddiye alınmayacak kadar kararsız (devamsız) oluşundan kinayedir hem de varlığımızın O'na bağlı oluşundan bir nişanedir. Bizim sırrımız, Mesnevi'dedir. O halde dönüp arada Mesnevi'ye de bakmamız

"The centre of Istanbul is a cinema" says the poet: "If Istanbul is the centre of the world, then the centre of the world is cinema". The world is cinema; and it is easier to live this life with cinema as it becomes a much more endurable place with it. The most useful and easy way of understanding the world is through films.

A wise person has stated that "the past times of this world is a dream, and the rest is a daydream". If cinema is an art of dreams and life is a dream, then cinema is a vital form of art. It is a language of existentialism; a prosperous field to ask questions of existence. Surely, cinema is also a form of entertainment; partly democratic too (investing money, being liked by the audience who will in return invest money for new movies). Furthermore, it is an art of egalitarian democracy - everybody knows how to look (or was it to see?). However, cinema is more like a dream within a dream - it is the language of truth. The life of this world is nothing but a game and a distraction. The stories that we watch on a movie screen for two hours while we lock ourselves in a dark room, explain this fact to us in the most honest manner.

Karagöz, the cinema of the Turks, was born from within this truth. The 'shadow plays' come from the perception that life is a "game". This, in a sense, insinuates that this life ought not to be taken so seriously as it is so irresolute and also it is a sign of our existence being dependent

► Türklerin geleneksel sineması: Karagöz ve Hacivat.

► Karagöz and Hacivat: Traditional "cinema" of the Turks.

► Bize, sinemanın bir rüya sanatı olduğunu en çok Kurosawa'nın *Düşler*'i anlatır.

► It is Kurosawa's 'Dreams' that narrates to us mostly how cinema is an art of dreams.

ve onun neden “şikâyet”i, “hikâyet”e öncelediği üzerinde düşünmemiz gerekebilir. İnsan aslında şikâyet etmektedir. Dünyaya inmekle, aşağılık alemlerin en aşağısı olan arza nüzul etmekle ilgilidir şikâyeti. O halde hikâye bahanedir, mesele şikâyettir. Yani bir derdi dile getirir konuşan, görüntüleyen, yazan, söyleyen her insan. Sinema, dünyanın imgesidir. Shakespeare, daima haklıdır: “*Dünya bir oyun sahnesidir.*” İnsanlar oyuncularlardır. Yönetmen, tanrısal oyuncudur. Metin, kaderdir. Replikler, sözlerimiz ve eylemlerimizdir.

Tiyatro ve sinema, Aristoteles’in o “Prometheci” dram anlayışını çoktan çöplüğe atmıştır. Her şeyin bizim elimizde olduğu yanılgısı, hiçbir şeyin elimizde olmadığı kadar sahtedir. Bizler yaşam içinde çoğu zaman güçsüz, ölüm karşısında çaresiziz. Bundandır ki, yaşamı daha kolay kılmak ve ölüme karşı da hazır hale gelmez üzere öykü yazar film çekeriz. Bu çaresizliğin ağırlığından kaçmak / kurtulmak için yaşamı daha eğlenceli ve bir perdeden iki saatte izlenebilir; tümüyle görünebilir kılmaya çalışırız. Dünya alabildiğine sıkıcı ve boğucudur. Bu hem ruhbilimiyle uğraşanların “yaşama hastalığı” dediği, Baudelaire’in “spleen” diye adlandırdığı, İbn Arabi’nin, kesintisiz mutluluk anlamında “huzur” diye bambaşka bir yerden, farklı bir ifadeye sardığı ruh durumu hem de dünyanın tekdüze ve yaşamın tekrarlanan niteliğini dile getirir.

Bizim öykümüz sadece şikâyet değil, o şikâyetin diğer fanilere hikâye edilmesidir aynı zamanda. Burnundan kıl aldırmayan Tarkovski bile sinemanın (tabi teknolojik ön takısını koymak şartıyla) bir “sanat” olduğunu söylemişti. Her film, yazanın ve yapanın çaresi ve çaresizliğidir. Bu yüzden yönetmen sayısınca dil ve biçim vardır. Her film yapıcısı bize, dünyanın o değişmeyen doğasını, bir oyun ve eğlence oluşunu yeniden söyler. Kendi ülkesinin toplumsal sorunlarından, kişisel meselelerinden, fantezilerinden... Neden söz ederse etsin, aslında

on him. Our secret is ‘the Masnawi’. In this case, we ought to turn back and take a look at ‘Masnawi’ and think about why it prioritises “complaints” to “stories”. The truth is that man complains. By coming to this world, this most contemptible and lowest of worlds is what man truly complains about. In this case, the stories are just an excuse for complaining. Man voices a problem, speaks of it, displays it, writes about it and states it. Thus, cinema becomes the image of this world. Shakespeare is forever correct when he states: “All the world is a stage”. And all the men and women merely players. The director is the godly player. The script is fate. The lines are our words and actions.

Both theatre and cinema has thrown Aristotle’s “Prometheus” understanding of tragedy to the trash. The delusion that everything is under our control is just as wrong as nothing being under our control. Most of the time in our lives, we are generally powerless and vulnerable in the face of death. It is for this reason that we write stories and make movies in order to make life easier to live and to prepare ourselves for death. In order to run away and escape from the weight of this vulnerability we attempt to make life a little more fun to live by making it observable from a two hour screening. The world is very tedious and suffocating. Psychiatrists call this “living illness”, Baudelaire “spleen” and a different approach by Ibn Arabi, who calls it “tranquility” in terms of continuous happiness, expresses how the world has a monotone and repetitive aspect to it.

Our story is not just about complaints but narrating these complaints to the other mortals. Even Tarkovsky, who never accepts any criticisms, had stated that cinema was “an art” (surely with the condition of its technological capabilities). Every movie is the remedy as well as the lack of remedy of the person who has created it. It is for this reason that it will have as many voices and styles as the number of its directors. Every single producer of a film, in reality, informs us of the unchanging nature of the world and how it is

hep o kozmik oyunun içinde küçük bir oyuncu olarak, kendisini tanrılaştırmaktadır. Bakın ben insanlar yaratıyorum, yaşam öyküleri yazıyorum, kaderler belirliyorum, dünyalar kuruyorum; şehirler, sokaklar, platolar inşa ediyorum; bakın benim yarattığım bu insanların yazgısı benim elimde, istersem onları öldürür, dilersem diri kılarım; aşka düşürür, yakarım, birleştirir mutlu kılar, ayırır mutsuz ederim...

“Nedir bu tanrılaşma oyunu?” Sinema, bu bakımdan en sıcak, tüm diğer sanatları içinde toplayan kapsamlı ve son derece zengin diliyle, kozmik doğasıyla bu gerçeğin tecellisinde aslan payını kapar. Bir ırmakta iki kez yıkanılmaz. Her şey değişir. Her şey “ol” emriyle bir anda, zamanın olmadığı bir yerde olup biter. Biz, tıpkı 24 karenin bir saniyede ardı ardına okunmasıyla kapıldığımız illüzyona, dünya yaşamında da kapılır ve şeyleri sabitken, sürekli ve kararlı zannederiz. Sinema ahlakçı ya da değildir; toplumcu, bireyci, ticari vesairedir veya değildir. Bunlar daima “tali” sorulardır. Aslan, her yeni filmin; bir, başka filmlere mali kaynak teşkil edip etmediği; iki, yeni bir şey söyleyip söylemediğidir. Bu iki niteliği zayıfsa, o film den hayır gelmez. Güneşin altında yeni bir şey yoktur. Her şey başta söylenmiştir; biz, birer tekrarcı ve papağanız. Yeni bir şey söylediğini sanan herkes, bu yeniliğin kaçınılmaz olduğundan haberdar değildir.

nothing but a game and entertainment. Whether the film is about the social problems of its country, or individual problems or fantasies... No matter what the topic explored is about, they will deify themselves with their cosmic plays. In other words, what they try to give as a message is: See, I can create men, write life stories, determine fates, create worlds, construct cities, streets, platos... The fate of these people that I have created is within my hands... I can kill them or make them live if I choose, or make them fall in love, burn them, make them happy by uniting them or make them miserable by parting them...

“What is this game of becoming a god?” Cinema, with its warm ability of encompassing all other forms of art and its rich language, takes its share of the biggest slice with its cosmic nature. You can never step into the same river twice. Everything changes. Everything can come into existence from nothingness with the single of “Be”. While we can become possessed by an illusion, where twenty four frames are conceived in a second, we can also become besotted within this life, thinking that everything is continuous and determined when they seem constant. Whether cinema is moralistic or not or whether it is socialist, individualist, commercial or not. These are forever the “collateral” questions. What really matters is whether every new film finances another one and whether it gives a new message. If both of these aspects are lacking, then that movie is of no good use. Although the truth is that there is nothing new under the sun: meaning, everything is already explored – we are merely repetitive parrots. In other words, those who believe themselves to be giving a brand new message are not truly aware that this innovation is inevitable.

► Onlarca, yüzlerce yönetmen, bize, sinemanın bir rüya, rüyanınsa bir ilahi sinema olduğunu söyler.

► Tens and hundreds of directors tell us that cinema is a dream and dreams are a divine cinema.

 Adalet Çavdar

SANAT DOLU BİR YAZ

Tiyatro Medresesi

A Summer Full of Art: The Madrasah of Theatre

2012'den bu yana İzmir'in Selçuk ilçesine bağlı Şirince Köyü'nde eğitimlerine devam eden Tiyatro Medresesi, bu yıl dopdolu bir programla kapılarını açtı.

Madrasah of the Theatre has been continuing its training at the Sirince Village of the town of Selcuk in Izmir since 2012. This centre, has once again opened its doors with a full programme this year.

Tiyatro Medresesi'nin kuruluş amacı, Türkiye'den ve dünyadan tiyatro sanatçılarının ve öğrencilerinin çalışmak ve öğrenmek için bir mekâna sahip olmasını sağlamak. Medrese, aynı zamanda Türkiye'nin ilk performans araştırma merkezi konumunda. Ayrıca, farklı disiplinlerde çalışan insanlar için bir nefes alma, yoğunlaşma ve buluşma mekânı.

Tiyatro Medresesi, oyuncular kadar farklı sanat dallarında çalışan, felsefeyle uğraşan, kendi üzerine düşünmek, çalışmak isteyenlerin ziyaret ettiği, konakladığı, eğlendiği ve eğitim aldığı bir okul. Tiyatroyla, sanatla, müzikle, felsefeyle, edebiyatla ilişkisi olan herkesin

The purpose of the establishment of Madrasah of the Theatre is to provide a venue for the theatre artists and students of both Turkey and the world to be able to work and learn. At the same time, the Madrasah is the first performance research centre in Turkey. Furthermore, it is a place for people of different disciplines to take a breath of change, unite and meet up.

Just like its students, Madrasah of the Theatre is a school where people working in different fields of art and philosophy come together to think, work, visit, lodge, have fun and receive training. It is a venue for everyone who has a connection with theatre, art, music, philosophy and literature. It is

kendine yer bulabileceği bir mekân. Atölyeler dışında bireysel çalışmalar yürütmek içinde de bir çalışma alanı. Hepsi birbirinden farklı niteliklerde olan ve dünyanın her yerinden gelen eğitmenlerle verilen atölyelerin katılımcı kitlesi de oldukça geniş. Medrese, geçtiğimiz yaz düzenlenen atölyelerde ve uluslararası projelerde yaklaşık 200 katılımcıyı ağırlamıştı. 2015 Yaz Dönemi ise uluslararası bir felsefe atölyesi ile açıldı.

Yapının içerisinde katılımcılar için koğuş sisteminde ranzalı yatakhaneler mevcut. Dileyenler, çadırlarını getirip konaklayabiliyorlar. Katılımcılar, konakladıkları süre zarfında sembolik bir ücret karşılığında üç öğün yemek hizmeti alabiliyor. Tiyatro derslerinde artık klasikleşmiş olan hareket, eylem ve diyalog atölyeleri; temel oyunculuk, doğaçlama ve fiziksel tiyatro atölyeleri; oyunculukta ses kullanımı ve modern palyaçoluk atölyeleri; hikâye anlatıcılığı atölyesi, 14 - 18 yaş arasındaki gençler için düzenlenecek tiyatro atölyeleri mekândaki sanat odaklı çalışma seçeneklerinden birkaçı. Ayrıca, Uluslararası Michael Chekhov Atölyesi, solo performans atölyesi, mask oyunculuğu ve yapımı ile kukla yapımı atölyeleri de oyuncular ve oyuncu adayları için mihenk taşı niteliğinde eğitim deneyimleri vaat ediyor. Gelecek kuşaklara alternatif bir mekân bırakmak amacı taşıyan medrese, mimarisiyle de dikkat çekiyor. Burası bütün kapıların avluya açıldığı bir toplanma ve inziva mekânı olarak inşa edilmiş. Üretmek, düşünmek ve sanatsal aktiviteler için doğru adres. Bilgi için: www.tiyatromedresesi.org

► Medresedeki çalışmalar, tam 23 farklı atölye ile 10 Eylül 2015'e dek devam edecek.

► The works at the Madrasah will continue until September 10, 2015 with 23 different workshops.

also an area of working for those who are interested in undertaking individual work apart from the workshops. The number of the participants at these workshops, who come together to be trained by the many trainers from all corners of the world, is also quite extensive. Last summer, Madrasah of the Theatre had hosted approximately 200 participants in its workshops and international projects. The 2015 Summer Programme opened with an international philosophy workshop. Within the site, there are dormitories with bunk beds like in wards. Those, who wish to bring their tents, are also welcome. The participants are served meals three times a day for a symbolic amount of payment throughout their stays. The classical theatre workshops like movement, action and dialogue, foundational acting, improvisation, physical theatre, voice control in acting, modern clowning workshops, story telling, and theatre workshops for the youth aged between 14-18 are just some of the art based workshops. Furthermore, the International Michael Chekhov Workshop, solo performance workshop, mask acting and making, puppet making workshops promises its actors and candidates of acting with such cornerstone educational experiences. Madrasah of the Theatre, which aims to leave behind an alternative location for the future generations, also draws attention with its architectural structure. The place has been built like a meeting and reclusion location with all its doors leading to the main courtyard. It has been designed to produce and think. Madrasah of the Theatre is the perfect address for an arts and activity centre. For info: www.tiyatromedresesi.org

BAŞLIKLAR Titles

- Türkçenin Kadife Kirpisi: Refik Halid Refik Halid: The Velvet Hedgehog of Turkish
- Çayın Edebî Tarihi The Literary History of Tea
- Röportaj: Lynn Gilbert Interview: Lynn Gilbert
- Müzik: Aynı Çağın İki Zirvesi Music the Two Peaks of the Same Era

 Suavi Kemal Yazgıç

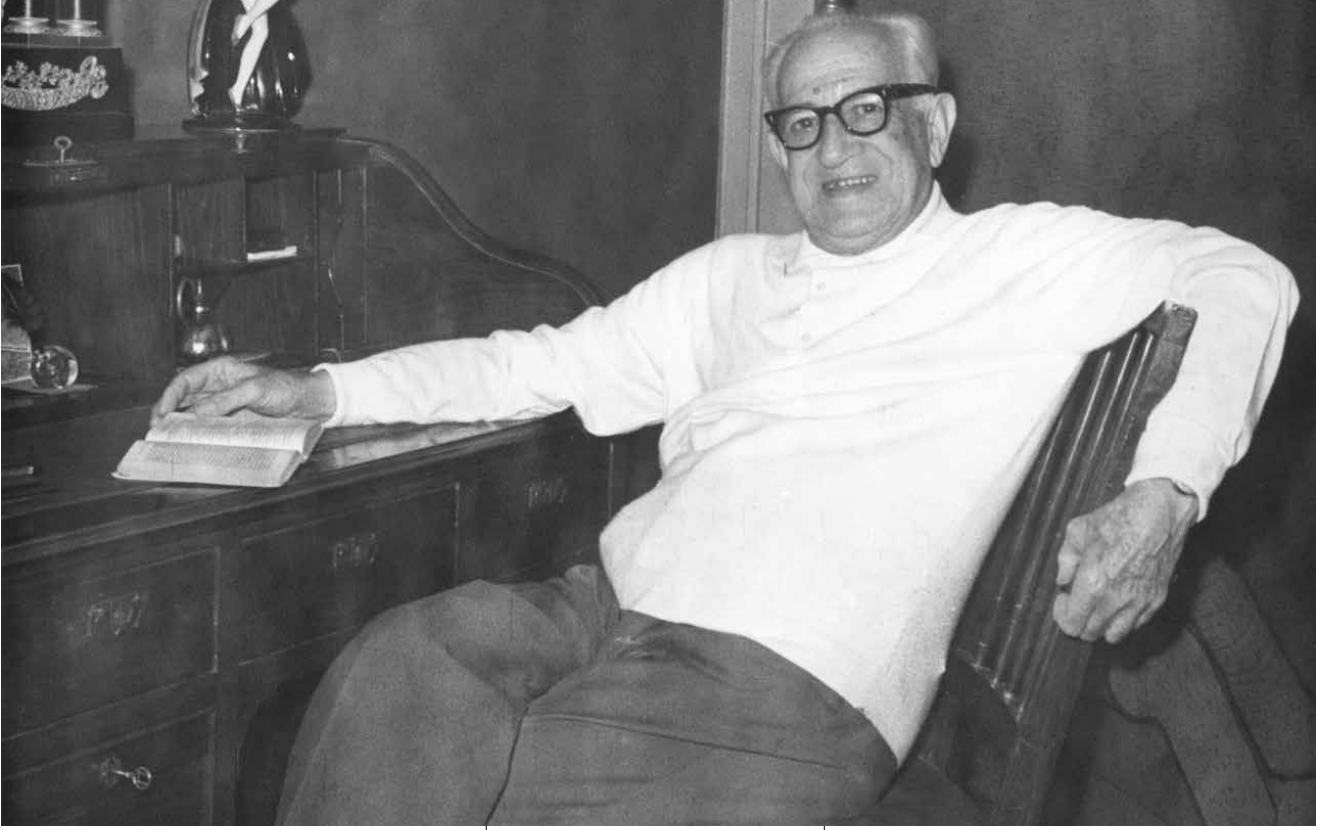
TÜRKÇENİN KADİFE KİRPİSİ:

Refik Halid

The Velvet Hedgehog of Turkish

50. vefat yıldönümü Refik Halid Karay okumak için bir fırsat. Onun şenlikli satırları arasında gezinmek, Türkçe ve Türk edebiyatı ile tanışmanın vazgeçilmez kapıları arasında yer almaya devam ediyor, edecek.

The 50th death anniversary of his death is a great opportunity to read Refik Halid Karay. To stroll between his merry sentences and will always be an indispensable doorway into the Turkish language and literature.

Türkçenin en iyi yazarlarından biridir Refik Halit Karay (1888-1965). Sadece iki hikâye kitabıyla, türün en önemli yazarları arasına girmeyi başarır. Şenlikli bir kalemi vardır. En hüznü hikâyede bile kasvet çökmez okurun yüreğine. Hafif bir yürek burkuntusu olur elbette. Ancak kafkaesk bir bataklık değildir onun yazdıkları. Daha çok olaylara, maceraya ağırlık verir. İç tahliller ancak macera üzerinden okunabilir. Psikoloji, satıhta görünmeyen bir unsurdur onun yazdıklarında. Ancak karakterleri asla tek boyutlu değildir. Avantür denerek küçümsenen kitaplarında bile etiyle kemiğiyle yaşayan karakterler yer alır. Mekân tasvirleri konusunda da tam bir ustadır Karay. *Şeftali Bahçeleri*'ndeki mekân tasvirleri bile yeter onun ustalığının tescili için. Hatta bu özelliğinden dolayı "ressam - muharir" olarak anılır yaşadığı dönemde.

Bir yurt içinde bir de yurt dışında iki sürgünün yadigarı olan *Memleket Hikâyeleri* ve *Gurbet Hikâyeleri* nicelik olarak sınırlı olsa da nitelik olarak onu

Refik Halid Karay (1888 – 1965) is one of the best authors of the Turkish language. He was successful to attain his position amongst the best authors with only two of his novels. He has a merry style of writing. His readers will never feel a depressive emotion even within his most sorrowful stories. Surely, they will experience a slight ache in their hearts. However, his works are never a kafkaesque swamp. He chooses to explore events and adventures within his books and one can make inner analyses through these adventures. Psychology is always an aspect of the surface in his stories. Yet, his characters are never unidimensional.

He has almost real life characters in flesh and bone even within those works that have been deemed adventurous. Karay is also a master with his depictions of locations. His descriptions of locations in his novel 'The Peach Gardens' are enough in terms of declaring his mastership. In fact, because of this talent, he was called "a painter – author" during the era he lived in. Although his two relics during his two exiles, 'Stories of the Motherland' and 'Stories of a Foreign Place', may be limited in terms of quantity, they

hikâye türünün öncü isimleri arasında yer almasını sağlar. Kimi egzotik ülkelerde geçen kimi toplumsal değişime / dönüşüme odaklı romanları onun yazı macerasının önemli verimleri arasındadır. Bunun dışında kronikleri, hicivleri ve anıları ile tam bir yazı emekçisidir Karay.

Ömrünün 22 yılını sürgünde geçiren Karay, kendisini “Ben olana, olmuşa, olacağı muhalifim.” sözleriyle anlatır. 1938’de gurbetten döndükten sonra kaleme aldığı romanlarda aşk temasını öne çıkarmış, bu da edebiyat çevrelerinde geri planda kalmasına yol açmış ama Türkçedeki ustalığına toz kondurmamıştır. Karay’ın yazdıkları okura kendini okutan kitaplardır. Uzak iklimleri de anlatsalar İstanbul’la da sınırlı olsalar başka kitaplarda bulunmayacak bir “tecrübedir” bir Refik Halit kitabı.

Bir İstanbul çocuğudur Refik Halit. Beylerbeyi’nde doğmuş, mezun ola-

have, however, landed him amongst the prominent authors of his time due to the quality of his style. His novels which take place in an exotic country or explore social change / transformation, the produce of his writing adventures have always been outstanding. Apart from this, Karay is a true labourer of writing with his chronicles, satire and memoirs.

Karay, who had spent twenty two years of his life in exile, describes himself with the following words: “I am an adversary to what exists, what has been done and what will be done.” Upon his return from foreign soils in 1938, he had explored love themes in his novels, which had caused him to remain in the background within the literary circles. Yet, this never had a negative affect on his mastership of the Turkish language. Karay’s works are very easy to read. A single Refik Halit book is an “experience” found nowhere else, whether it illustrates distant lands or Istanbul.

Refik Halit was an Istanbulian. He was born in Beylerbeyi, and although he wasn’t able to graduate, he had studied at Galatasaray High School and eventually became a writer at the Sublime Porte. He ought to also be greeted as the first story teller of “The Motherland” in Turkish literature. He even criticises himself in his writings by turning the spines of the hedgehog towards himself. It is possible to read the changes taking place during the final periods of the Ottoman Empire and the “driftings” taking place during the initial years of the Republic through his writings. For instance, his novel 'The Inner Face of Istanbul' published in 1920 and 'One Face of Istanbul' published in 1939 explores the years before and after the Second Constitutionalist Period.

In Beşir Ayvazoğlu’s words, he is: “Forever an adversary, and that is why most of his life was spent in exile. Refik Halid Karay had written quite a bit in order to make a living, but even in those works that he wrote loosely, he has the ability to impress readers with his use of Turkish language. Also, in every single sentence, he has the ability to make his readers feel his sarcastic looks, naughty laughter and fierce intelligence. It is

masa da Galatasaray Lisesi'nde okumuş ve Babıali'de yazar olmuştur. Türk edebiyatının ilk "memleket" hikâyecisi olarak selamlamak mümkündür onu. Hatırlarında kendine karşı bile kullanır kirpinin oklarını. Osmanlı Devleti'nin son dönemi ile Cumhuriyet'in ilk döneminde yaşanan "savrulmaya" varan değişimleri onun kaleminden okumak mümkündür. Mesela 1920 yılında *İstanbul'un İç Yüzü*, 1939'da da *İstanbul'un Bir Yüzü* ismiyle yayımlanan romanı, İkinci Meşrutiyet öncesini ve sonrasını karşılaştırarak anlatır.

Beşir Ayvazoğlu'nun tespitiyle "*Daima muhalif, bu yüzden hayatının çok önemli bir kısmı sürgünlerde geçmiş, geçinebilmek için ister istemez çok yazan, fakat çalakalem yazdıklarında bile Türkçesindeki kıvamla göz dolduran ve hemen her cümlesinde alaycı bakışlarını, muzip gülüşünü ve yırtıcı zekâsını hissettiren bir yazar: Refik Halit Karay. Roman, hikâye ve kroniklerinde, heyecanlı bir macera gibi yaşadığı hayatının bütün yansımalarını bulmak mümkündür. Anlam hazinelerini ele geçirmek için bir defneci gibi Türkçenin bütün gizli kapaklı köşelerini kurcalayan bir üslupçu, 'Kirpi'sinin oklarını ustaca savuran bir mizah yazarı ve heccav...*

Dünyaya açık bir İstanbul çocuğu, çok dikkatli bir gözlemci, külyutmaz bir entelektüel, hangi şartlarda olursa olsun hayattan zevk almayı bilen ve zihnini geçmişle hemen hiç meşgul etmeyen bir hazzı, bir Epiküryen..."dir o. Bir yönüyle henüz tanımaya başladığımız genç bir yazara benziyor Refik Halit Karay. Onun külliyatı aslında yeni

possible to find reflections from his own adventurous life in his novels, stories and chronicles. He is a stylist, who rakes up all the hidden corners of Turkish like a treasure hunter on a mission to seize the treasures of meaning, a writer of irony and satire who hurls the arrows of his "hedgehog" masterfully... He is an Istanbulian ready to conquer the world, an attentive observer, a hard-bitten intellect, and no matter what the circumstances, he always takes the positive out of life, without ever keeping his mind lost in the past... He is an Epicurean...

From one aspect, Refik Halit Karay is like a young author, whom we are just getting to know. In fact, Refik Halit Karay's complete works are recently being compiled together. Just like Yusuf Turan Günaydın's 'Throughout a Lifetime', which has been published with the efforts of the Turkish History Association, there had been many articles of Karay in newspapers and magazines that are being compiled altogether and now will be published in books. This clearly informs us that all of the things that Refik Halit Karay wanted to tell us shall now be expressed. Furthermore, Ahmet Özalp's book titled "Refik Halit: The

yeni tamamlanıyor. Türk Tarih Kurumu'ndan Yusuf Turan Günaydın'ın emekleriyle yayınlanan *Bir Ömür Boyunca* isimli eseri gibi daha önce hatıralarında yer almayan ama gazete ve dergi sütunlarında unutulmuş pek çok anısı olduğu gibi mevcut yayınevini yayınladığı yeni derlenmiş pek çok Karay eseri, yeni yeni kitap ciltleri arasında yer alma fırsatı buluyor. Bu da Refik Halit Karay hakkında söylenmesi gereken sözlerin asıl bundan sonra söylenebileceğini ifade ediyor bizlere. Üstelik Ahmet Özalp'in *Refik Halid: Okları Kırılmış Kirpi* adlı kitabı da gösteriyor ki Karay'ın eserlerinin sağlam bir edisyon - kritikten geçmesi de şart. Yayımlandığı dönemlerin "rüzgârları" pek çok "yayında" kendini göstermiş maalesef.

Bir başka yönüyle ise zaten her dem genç bir yazar Karay. O üslup, o anlatım, konu seçimi, hicivdeki ustalığı... Onu her dem genç yazar yapan özelliklerinden sadece birkaçı. Yahya Kemal Beyatlı, Refik Halit için boşuna mı "*Türkçeye yeni bir çeşni vermiş.*" diyor. Hep o gençlik işte. Gerçekten de yaşsız / yaşlanmayan bir gençlik Refik Halit'in üslubu.

Hangi yönüyle olursa olsun Refik Halit Karay ile tanışmak, Türkçe ve Türk edebiyatı ile tanışmanın vazgeçilmez kapıları arasında yer almaya devam ediyor, edecek.

➤ Refik Halid, 1938'de gurbetten döndükten sonra kaleme aldığı romanlarda aşk temasını öne çıkarmış.

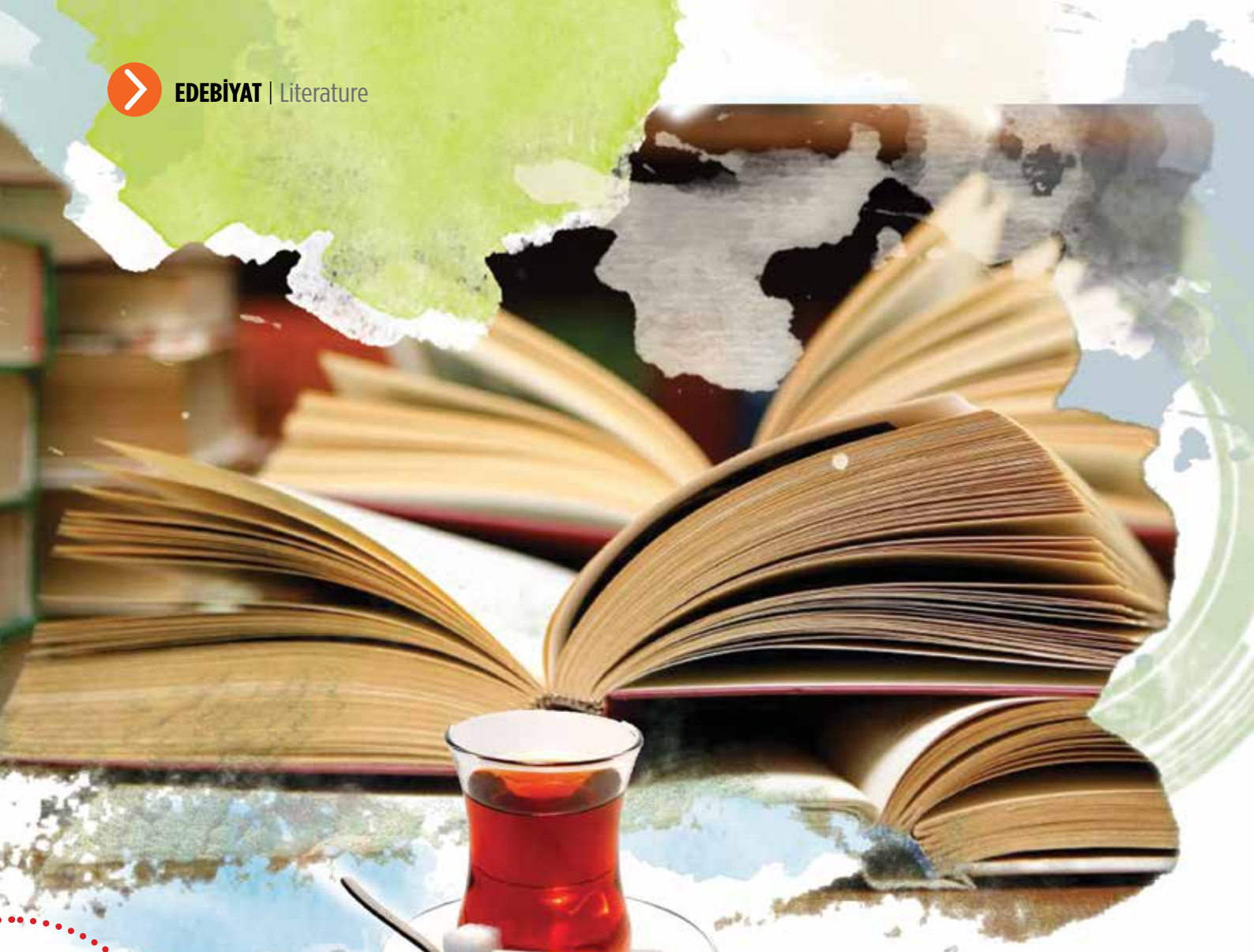
➤ Upon his return from foreign soils in 1938, he had explored love themes in his novels.

Hedgehog with Broken Spines shows us that the works of Karay need to undergo a serious editorial critique. It is unfortunate that many of the "windy" times in which they had been published are evident in many "publications".

From another aspect though, Karay is always youthful. His style, expression, choice of topic, mastership in satire...

These are just a few of the characteristics that make him an ageless writer. It is no wonder that Yahya Kemal Beyatlı has stated that Refik Halit "has spiced up Turkish language in a new manner". It is always that youthfulness. Refik Halit's style is truly one without age. No matter which aspect it is, being introduced to Refik Halit Karay is like being introduced to Turkish language and Turkish literature and will continue to be amongst the indispensable doors to this world.

Sezai Yakut

Çayın

The Literary History of Tea

EDEBÎ TARİHİ

Sezai Karakoç'tan Bedri Rahmi Eyüboğlu'na birçok yazar ve şaire ilham veren çayın Türk kültür tarihinde özel bir yeri var.

Tea, which has given inspiration to many authors and poets from Sezai Karakoç to Bedri Rahmi Eyüboğlu, has a special status within the history of Turkish culture.

Dünyanın yarısı çay der bu içeyece. Kalanlar ise tea. Çünkü çayı kervanlar aracılığıyla getirenler ismini Kanton'da "cha" deyişinden, deniz yoluyla getirenler Amoy lehçesindeki "tay" okunuşundan almıştır. İtalyanlar ise çay için "cia" ve "te" diye iki ayrı isim kullanırlar. Besbelli onlar çayı hem baharat yolundan gelen kervanlardan hem de deniz yolundan ithal etmişlerdir. Arapçada "shai", Hindistan'da "chaaya", Çek Cumhuriyeti'nde "çay", Japonya'da "cha" veya "ocha", İran'da "tzai" veya "chai", Portekiz'de "chà", Danimarka'da "te", Hollanda'da "thee", İspanya'da "té", Fransa'da "thé", İsrail'de "tae" ve Endonezya'da "téh" derler. Almanya'da Birinci Dünya Savaşı'na kadar çay için kullanılan "thee" kelimesi, savaştan sonra "tee" oluvermiş. Tibetliler ise üçüncü bir isim bulmuşlar: Çaya "boe'ja" diyorlar. Her hâlükârda çayın menşeinin Çin'e uzandığı konusunda bir ittifak var. Bir Çin atasözü ise zaten şöyle: "Çaydan bir gün uzak tutulmak yerine yemekten üç gün uzak durmayı tercih ederim."

ABD'İN BAĞIMSIZLIĞI NASIL DEMLENDİ?

Amerika Birleşik Devletleri'nin bağımsızlık savaşının bir tetikleyicisi de çaya konan vergiler oldu. 17. yüzyıl boyunca gittikçe büyüyen İngiliz İmparatorluğu, artan giderlerini karşılamak ve ekonomik ihtiyaçlarını giderebilmek için Amerika'daki kolonilerine başvurdu. 1764'te kolonilerle ilgili şeker yasanını yürürlüğe koyan İngiltere, alım - satımlarda yüksek bir gümrük alınması gibi vergi yasalarını gündeme getirdi. Şeker yasanını para yasası, konaklama yasası, pul yasası ve benzerleri izledi. Bu yüzden de Bostonlu Amerikalılar eyleme geçerek İngiliz gemilerine yüklenen çayları denize döktüler. Amerika'da İngilizlerce kurulan 13 koloni bir araya gelerek, bu yasanın uygulanmasına karşı çıktı ve İngiltere'nin çıkardığı yasalarla kolonilere vergi koyamayacağı ilan edildi. Bu hareket, 1776 yılında ilan edilen "Bağımsızlık Bildirisi" ile sonuçlandı.

Half of the world's population calls it "çay". And the other half, "tea". The reason for this is due to the fact that those, who had brought tea through caravans heard it being called as "cha" amongst the Cantonese, while those who had brought it through seaway had adopted it from the Amoy pronunciation of "tay". While, the Italians use two separate names for tea: "Cia" and "te". It is evident that they imported tea through both caravans travelling through the spice routes as well as through the seaways. It is called "shai" in Arabic, "chaaya" in India, "çay" in the Czech Republic, "cha" or "ocha" in Japan, "tzai" or "chai" in Iran, "chà" in Portugal, "te" in Denmark, "thee" in the Netherlands, "té" in Spain, "thé" in France, "tae" in Israel and "teh" in Indonesia. The word "thee", which was used in Germany until World War I, had become "tee" after the war. The Tibetans, on the other hand, found a third name for it. They call tea "boe'ja". Either way, at least there is complete agreement that the actual origin of tea goes back to China. There is a Chinese saying as such: "If I had the choice - I would rather not eat for three days than to not drink tea for a day."

HOW WAS THE USA INDEPENDENCE BREWED?

One of the precipitating factors that initiated the independence war of the United States of America was due to the revenues on tea. The British Empire that was growing enormously throughout the 17th century, had resorted to its colonies in America in order to bear the costs and economic needs that were steadily increasing. Britain, which had implemented its "Sugar Act"

► Şair Sezai Karakoç, bir şiirinde Türk çayını dans eden bir kadının ayak bileklerine benzetir.

► Sezai Karakoç, in one of his poems likens the tea to the ankles of a dancing woman.

JUDY GARLAND GİBİ

Şair Sezai Karakoç Çay isimli şiirinde şöyle der: “Bizim içtiğimiz çay da çaydır. Çarpık dudaklı ezik gözlü allı mavili çaylar. Vadilerden renkli yağmurlar gibi gelir, içtiğimiz çay. Dans eden bir kadının ayak bilekleri gibidir. Judy Garland gibi çay, kan gibi çay. Şehirlerden çok güneş vardır o çaylarda. O çaylar dağları bin parça eder ve getirir. Yaşamayı çağıl çağıl getirir.

O çaylardan su içenlerin gözleri, benim çay bardağımda senin gözlerin olur. Senin gözlerin sizin çay bardaklarınızda, onların gözleri, çay.” Peki şiirde geçen Judy Garland kim midir? Asıl adı Frances Gumm olan Garland, 20. yüzyılın ilk yarısının gözde sinema oyuncuları arasında yer alır. 1954 yılının baharında 1952 yapımı *Lili* filminden yola çıkarak *Liliyar* adlı şiiri yazan üstat Sezai Karakoç, demek ki günlük hayatımızda özel bir yeri olan çaya böyle bir benzetme yapmayı uygun bulmuş.

ANADOLU'DA ÇAY

Anadolu'nun çay ile yaygın bir şekilde tanışması, 19. yüzyıla denk düşüyor. Erzurum Valisi, 1895'te bölgede baş gösteren bir kolera salgınında mikrop-ları öldürmek için, önemli kavşak noktalarına koydurduğu dev kazanlarda çay demletip ahaliye dağıttırmiş. Bu

for the colonies in the year 1764, had raised revenue laws for higher customs. The Sugar Act was shortly followed by the Currency Act, Quartering Act, Stamp Act and others alike. It was these events that triggered the Boston Americans to protest and dump the teas loaded on the British ships into sea. The 13 colonies that had been established by the British in America united and protested against these laws and declared that the British laws on revenues cannot be implemented in the colonies. This movement resulted in “The Declaration of Independence” in the year 1776.

JUST LIKE JUDY GARLAND

Sezai Karakoç's poem titled 'Tea' is as follows: “The tea we have is authentic. Like curved lips, dented eyes, red and blue. It flows like colourful rains from valleys. Like the ankles of a dancing woman. Tea like Judy Garland, like blood. Soaking more sun than the cities. Shattering the mountains and coming forth. Purling as it brings life. The eyes of those who drink this tea, become your eyes on my teacup. And your eyes on the teacups of others, Their eyes... all becoming tea.” So, who this Judy Garland mentioned in the poem? Garland, whose real name was Frances Gumm, was one of the most famous actresses during the first half of the 20th century. Sezai Karakoç, who writes a poem titled 'Liliyar' (My Lover Lili) with the inspiration of Garland's 1952 movie 'Lili', evidently found it appropriate to draw an analogy between her and tea, which has a special place for us in the daily lives.

TEA IN ANATOLIA

It was around the 19th century when Anatolia had been widely introduced to tea. During an outbreak of cholera in Erzurum in 1895, the governor of the

yöntem işe yararmış mı yaramamış mı bilinmez, ama daha sonra çay içmek bir alışkanlık olmuş bu serhat şehrinde. Ancak çay gönülleri fethederek, aradaki zamanı kısa zamanda telafi etmiş ve halk arasında şu bilmececin cevabı olmuş: “Al rengine bakılır, bardaklara dökülür. Buram buram tüterken, önünde diz çökülür.” Süleyman Nazif, Bağdat’ta vali iken Üçüncü Ordu’dan bir telgraf gelir. Damat Hafız İsmail Hakkı Paşa 24 saat içinde on bin okka (13 ton) çayın tedarik edilmesi gerektiğini bildirmektedir. Süleyman Nazif ise bu talebe şu karşılığı verir: “Çin İmparatorluğu’na gönderilmesi gerekirken, yanlışlıkla valiliğe çekilen telgrafınız iade edilmektedir.”

TÜRKİYE’DE ÜRETİLMESİ

Çayın Türkiye’de üretilmeye başlamasını ise Zihni Derin’e borçluyuz. Bedri Rahmi Eyüboğlu bir şiirinde Türkiye’de çay ekiminin öncüsü olan Zihni Derin’i şöyle yâd eder: “Rize’de çayı kim buldu Rize’de? Kimdi o, sessiz sedasız kumral kumral demlenen mübarek adam. Adını öğretilmediler bize.” Zihni Derin, 18. yüzyıldan beri denen ama başarısız çay tarımının bu topraklarda yapılması rüyasını karşısına çıkan engellere rağmen başaran kişidir. 1880 yılında Muğla’da doğan Zihni Derin, 1904’de Halkalı Yüksek Ziraat Okulunu bitirmiş, dört yıl kadar orman mühendisliği ve 10 yıl da öğretmenlik yaptıktan sonra, 1920 yılında Ankara’da İktisat Vekaletine bağlı olarak Ziraat Umum Müdürlüğü görevine getirilmiş. Rize’de bazı meraklıların Batum’dan çay fidanı getirdiğini ve evlerinin bahçesinde yetiştirdiğini gören Zihni Bey, hemen incelemelerine başlar.

1923’te başlayan bu mesai 1940’lara kadar sürecek, ama sonuçta pek çok insana da ekmek kapısı çay ile açılacaktır. Nitekim bugün Türkiye, çay üretiminde Hindistan, Çin, Kenya ve Sri Lanka’dan sonra beşinci sırada gelen bir ülke konumunda bulunuyor. Sahi, sıcacık birer bardak demli çaya ne dersiniz?

district had set up huge boilers at the crossroads of the city and had ordered people to drink the brewed tea for the purpose of fighting the bacteria that had spread. We do not know whether this method was successful, however, what we do know is that since that incident, tea has become an inseparable part in the lives of the city’s residents. In a short period of time, tea was able to conquer the hearts of people. So much so that they even had a riddle about it: “One stares at its red colour, and pours it in cups. While it billows smoke, we fall to our knees.” During the era when Suleiman Nazif was the governor of Baghdad, he receives a telegraph from the 3rd Army Unit. Damat Hafız Ismail Hakkı Pasha states that there is a need for 13 tonnes of tea in the next twenty four hours. Suleiman Nazif provides the following statement in reply to the telegraph: “We return your telegraph which was mistakenly sent to us instead of the Chinese Empire.”

TEA PRODUCTION IN TURKEY

We owe the production of tea in Turkey to Zihni Derin. In one of his poems, Bedri Rahmi Eyüboğlu commemorates Zihni Derin, the pioneer who cultivated tea in Turkey, as thus: “Who found tea in Rize? Who was that holy man who fairly and silently brewed. They never taught his name.” Zihni Derin was the individual who, despite all of the hindrances, had been successful in tea culture in these lands, ever since the 18th century when many had constantly failed. Zihni Derin, who was born in 1880 in Muğla, completed his studies at the Halkalı Higher Education School of Agriculture in 1904. After working as a forest engineer for 4 years and teaching for another 10 years, he was appointed to the Agriculture Public Directorate in Ankara in 1920. Zihni Bey, who had come across some people, who had brought tea from Batum and cultivated it in their gardens, quickly sets off to do some research. This research that begins in 1923 eventually continues up until 1940, providing many job opportunities for many people. As a matter of fact, Turkey follows India, China, Kenya and Sri Lanka in the production of tea today. Actually, how about a nice cup of brewed tea now?

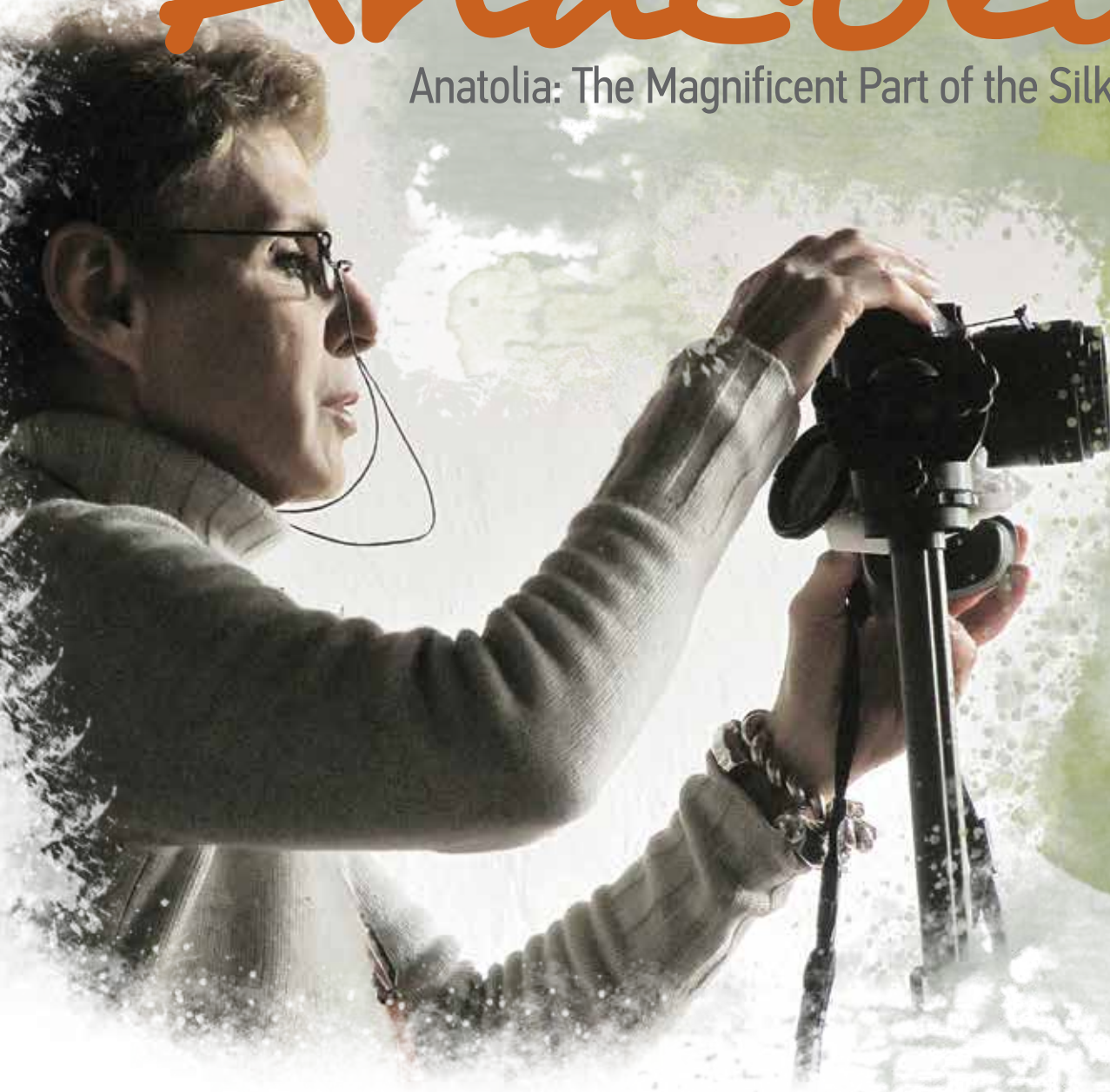

İPEK YOLU'NUN GÖRKEMLİ ALANI

Anadolu

Anatolia: The Magnificent Part of the Silk Road

Melih Uslu Lynn Gilbert

Sekiz yıldır İpek Yolu'nun izini süren New Yorklu fotoğraf sanatçısı Lynn Gilbert, "görkemli alan" olarak nitelendirdiği Anadolu seyahatinden çarpıcı izlenimleri .tr dergisine anlattı.

Lynn Gilbert, the New York based photographer, who has been tracing the routes of the Silk Road for the past eight years, has spoken to '.tr' magazine about her striking observations of her journey through Anatolia, that she describes as "the magnificent part".

Öncelikle sizi tanıyabilir miyiz? Yarım asrı aşkın süredir fotoğraf tutkumun peşinde yeryüzünü geziyorum. Amerika'da ve dünyanın çeşitli yerlerinde çok sayıda fotoğraf sergisi açtım. Fotoğraf üzerine çalışmalarıyla tanınan Brooklyn'deki Pratt Enstitüsü ile senelerdir ortak çalışmalar yürütüyoruz. Ayrıca dünyanın önde gelen fotoğraf galerilerinden Throckmorton Fine Arts ile çalışıyorum.

■ **Firstly, can you introduce yourself?**

For more than half a century, I have been travelling the world because of my passion for photography. I have held many photographic exhibitions in America and in various other parts of the world. We have been working in conjunction with Pratt Institute in Brooklyn, which is known for its work on photography. I also work with Throckmorton Fine Arts, which is considered to be the most famous photography gallery in the world.

➤ Hasankeyf'ten panoramik bir görünüm.

➤ A panoramic view of Hasankeyf.

■ İpek Yolu projenizden biraz bahsedebilir misiniz?

İpek Yolu: O Zamanlar ve Şimdi adını taşıyan proje, sergiden kitaba uzanan çok uçlu hedeflere sahip. Bu kapsamda 2008'den bu yana İpek Yolu güzergâhındaki şehirleri gezerek yaşam alanlarındaki kültürel dokuları fotoğraflıyorum.

■ Hangi rotayı izliyorsunuz?

Ürdün, Suriye, Özbekistan ve Türkmenistan'dan sonra Türkiye'ye geldim. Türkiye'ye ilk gelişim değil. Bu altıncı oluyor. Bugüne dek Bergama'dan Midyat'a, Safranbolu'dan Birgi'ye, Çamlıhemşin'den Kapadokya'ya kadar Türkiye'nin karakteristik mimari örneklerinin bulunduğu yerleri inceleyip fotoğrafladım.

■ En çok nereleri beğendiniz?

Ben bir Türkiye aşığım. Size şu ya da bu yer diyemem, ama son seyahatimde Artvin'in Gürcistan sınırındaki dağ köylerinden çok etkilendim. Özellikle

■ Can you talk a little about your Silk Road Project?

The Project that is titled, The Silk Road: Then and Now', has multiple aims varying from exhibitions to books. In this regard, I have been travelling the cities located on the Silk Road since 2008 and have been taking photographs of its cultural texture.

■ Which route have you taken?

After visiting Jordan, Syria, Uzbekistan and Turkmenistan, I arrived at Turkey. In fact, this wasn't the first time I had come to Turkey. It was the sixth time. I had the chance to analyse and photograph all of the characteristic architectural examples of Turkey from Bergama to Midyat, from Safranbolu to Birgi and Çamlıhemşin to Cappadocia.

■ Where did you love the most?

I love Turkey. I cannot give you an exact location but during my final journey, the mountain villages located on the border of Artvin and Georgia had really affected me. Especially the area called Camili or with its old name, Machahel, was

le Camili ya da eski adıyla Maçahel denilen yer gerçek bir doğa ve kültür harikası. Orada yerel halkın günlük yaşamına dahil oldum. İnek sağdım, yemek pişirdim ve bahçe işleri yaptım. Harika bir deneyimdi.

■ Türkiye'yi İpek Yolu'ndaki ülkelerden ayıran farklar nelerdir?

Türkiye'de köklü bir kültür var. Konaklar, camiler, müzeler, hanlar, hamamlar benzersiz. Evler, içinde yaşayanların kültürel kodları hakkında ipuçları veriyor. İç mekânlarda girdiğimde sanki fotoğraf çekiyormuşum gibi değil de resim yapıyormuşum gibi hissediyorum.

■ Ziyaret ettiğiniz evlerde neler gördünüz?

Türkiye'de her ev bana yeni bir sürpriz yaşıyor. Her biri içinde yaşayanların mabedi gibi... Basit ve iddiasız, fakat çok güzeller. Her ev bana farklı bir müzik dinletiyor. Türkiye'deki evlerin ruhu ve kalbi var. Evlerde sıcaklık ve samimiyet var. En önemlisi, özgün misafir ağırlama ritüelleri var. İnsan bu evlerde yaşamak istiyor.

■ İç mekânlara olan bu ilginiz nereden geliyor?

İç mekânlar, fotoğraflık açıdan bakir alanlar. Bunlar insana daha önce görülmemiş dünyaların kapısını aralıyor. İç mekânlara duyduğum ilgi, galiba New York'ta, henüz genç bir kızken başladı. Sanat meraklısı annem, beni Manhattan'da yılda bir kez açılan ev ve binaların gezdirildiği kültür turlarına götürmüştü.

Orada gördüğüm mekânlar aklımda yer etti. Yine 20 yıl kadar önce Hindistan'ın Racastan bölgesinde karşılaştığım ve adeta taştan yapılmış birer danteli andıran meşhur Haveli konaklarının iç dekorasyonlarından çok etkilenmiştim. O gün bugündür fotoğraflarımda yaşam alanlarındaki kültürel derinliği arıyorum.

unbelievable in terms of its nature and culture. I was able to experience the daily life of the local people. I milked the cows, cooked and did some garden work. It was a fantastic experience.

■ What are the differences between Turkey and the other countries on the Silk Road?

There is a deep-rooted culture in Turkey. The mansions, mosques, museums, public houses, Turkish bathhouses are so unique. The houses give you clues about the cultural codes of the people living inside of them. When I take a step inside of these places, it feels more like I am painting than taking a photograph.

■ What did you come across in the homes you visited?

Every house in Turkey surprises me. It is like a sanctuary for every single individual that resides within it... They are simple and unpretentious, but beautiful. Each house seems like a different music recital to me. The houses in Turkey have a soul and a heart. They have warmth and sincerity. Most importantly, they have rituals in their hospitality. One wants to live in them.

■ Where does your interest for indoors stem from?

Indoors, from a photographic perspective, is like undiscovered wilderness. These places open the doors to a world that man

➤ Kapadokya'ya özgü tarihi bir ev.

➤ A typical historical house in Cappadocia.

■ **Mekân seçimlerini nasıl yapıyorsunuz?**

Daha çok köy ve kasaba gibi küçük yerleşimlerdeki iç mekânlarda çalışmayı seviyorum. Bu yüzden şehirden uzaklaşıp taşraya gidiyorum. Orada daha gerçek ve doğal bir hayat var. Ayrıca insanların konuşmadıkları halde beni anlamaya çalışmalarına bayılıyorum. Fotoğraflarımda genellikle ev sahiplerini kullanmıyorum. Çünkü kuşaktan kuşağa aktarılan eşyalar ve objeler zaten onların varlığını hissettiriyor.

► Lynn Gilbert (üstte).
Mardin (altta).

► Lynn Gilbert (above).
Mardin (below).

has not come across before. My interest in indoors begun when I was still a young girl in New York. My mother, who had a keen interest in art, used to take me to the culture tours organised in the houses or buildings that would open to the public once a year in Manhattan. All of those places I had seen always settled in some little corner in my mind. Also, about twenty years ago, I had seen the famous Haveli mansions in Rajasthan, which were all made from rocks but seemed like handmade embroideries. Ever since that day I am in search for the cultural depthness within living spaces.

■ **What makes you choose the locations?**

I mostly enjoy working the indoors of small settlement areas like villages or towns. It is because of this that I leave the city and travel to the rural areas. Those areas have a more realistic and natural lifestyle. Also, I love the fact that the people try to understand me although they cannot speak to me. I don't generally use the home owners in my photographs. As the furnitures and objects that have been passed on from generation to generation already make you feel their existence.

■ **Isn't it difficult to reach those places?**

I have never thought of the possibility of travelling for thousands of kilometres and not being able to enter the homes. I really don't come across these kinds of obstacles anyway. Especially in Turkey, there will always be people who open their doors and welcome you inside. I use all kinds of transportation in order to reach the houses that I want to see. Whether it is overcrowded public buses, primitive bridges, unsafe rowboats... For instance, there are times when I travel on a rusty trailer attached to a farmer's tractor. If, by any chance, I am not satisfied with the photographs, I will always return back to that place no matter what the circumstances may be like.

■ **How do the home owners welcome you during the shooting sessions?**

I am forever thankful to the hundreds of families in Turkey who opened their doors and included me in their lives. They have given me the chance to photograph

■ Bu mekânlara ulaşmak zor olmuyor mu?

Binlerce kilometre yol gidip oraya ulaştıktan sonra bu evlere girememe ihtimalinin olabileceğini bir kere bile düşünmedim. Zaten bu tür bir engel de karşıma pek çıkmıyor. Hele Türkiye’de size kapıyı açan ve içeri buyur eden birileri mutlaka oluyor. Görmek istediğim evlere ulaşabilmek için bula-bildiğim her türlü aracı kullanıyorum. Kalabalık halk otobüslerini, ilkel köprüleri, tekinsiz sandalları... Mesela, bir çiftçinin kullandığı eski bir traktöre bağlı paslı bir römorkla yolculuk ettiğim bile oluyor. İstedğim fotoğrafları elde edemediğimde, şartlar ne olursa olsun, oraya tekrar tekrar gidiyorum.

■ Çekimlerde ev sahipleri sizi nasıl karşılıyor?

Türkiye’de bana kapılarını açıp beni hayatlarına dahil eden yüzlerce aileye teşekkür borçluyum. Asla göremeyeceğim yerleri fotoğralama şansını verdiler bana. Yerel yönetimlerin desteği, İzmir’deki 14 tarihî sinagogdan dördünü fotoğraflamamı mümkün kıldı. 40 senedir kapalı olan evlerin kapıları bana açıldı. Birçok kişi, gittiğim bölgelerde günlerce bana eşlik etti. Hatta seçtiğim evleri fotoğraflamam için 12 saat boyunca araba kullanarak ulaşımımı sağlayanlar oldu. İşte seyahatimi unutulmaz yapan, yol boyunca karşıma çıkan, bu projenin sanatsal amacını anlayan sayısız insan... Kültürlerini ve geleneklerini son derece önemseyen bu insanlarla tanışmak hayatımı zenginleştirdi.

■ Fotoğraflarınız nasıl bir estetik arayıştan besleniyor?

Fotoğrafta doğallığı ve ruhu olamı arıyorum. Güzellik benim için denge ve uyumdur. Benim için “zengin” olan “sıradan” olmandır. İnce bir perdenin altında buruşmuş bir yorgan ya da hayatını çay toplayarak geçirmiş, mükemmel tahammül yeteneğine sahip bir kadın gibi...

places I would have never been able to see. The support of the local governments allowed me to photograph four of the 14 historical synagogues in Izmir. The doors of the houses that had been shut for forty years were opened for me. Many people assisted me for days. In fact, there were some, who even drove me for 12 hours in order to reach my destination. All of those people who have made my journeys unforgettable, who crossed my path and who understand the artful purpose of this project... Meeting all of these people, who deeply give importance to their culture and traditions, have enriched my life.

■ What kind of aesthetic pursuit do your photographs feed on?

“I search for naturalness and a soul. For me, beauty is balance and harmonisation. In my opinion, what is “rich” is “ordinary”. It is a crumpled blanket under a fine curtain or a woman of perfect patience who has spent her whole life harvesting tea...

➤ Anadolu’dan portreler (solda). Camili ya da eski adıyla Maçahel (altta).

➤ Portraits of Anatolia (on the left). Camili or old named Machahel (below).

1. Avrupa müziğinde Johann Sebastian Bach, Barok dönem dinî müziğine damgasını vurmuş, kiliseye hizmet eden büyük bir besteci; Türk musikisinde onun çağdaşı Buhurizade Mustafa İtrî, Yenikapı Mevlevihanesi'nde yetişmiş, İslam müziğinin önemli bestecilerinden biridir.
2. Bach, üç kuşaklık bir müzisyen aileden gelmektedir, oysa İtrî böyle bir müzik geleneğine sahip değildir. Ayrıca Bach, iki evlilik yapmışken İtrî'nin evliliği ile ilgili bir kayıt bulunmamaktadır.
3. Bach'ın hayatı ne kadar detaylı biliniyorsa, İtrî'nin hayatı bir o kadar gizemlidir.
4. Bach yoğunlukla hayatını müzik üzerinden kazanmışken, İtrî'nin farklı mesleklere çalıştığı söylenmektedir. İtrî hem hattat hem şair hem de meyve yetiştiricisiyken, Bach ise müzisyen olarak öne çıkar.
5. Her iki bestekâr da temsil ettikleri kültürlerin en büyük ustaları olarak kabul edilmekle birlikte, Bach hakkında hemen hemen bütün bilgiler günümüze ulaşmıştır. Ancak İtrî bir muammadır.
6. İtrî'nin eserlerindeki kurgusal ve bilinçli sadelik ile Bach'ın eserlerindeki yoğunluk, birbirlerinin zıttı konumundadır.
7. Her kisinin de binin üzerinde eseri vardır. Buna rağmen İtrî'nin günümüze ulaşan eser sayısı 40'ı geçmez. Oysa Bach'ın tüm eserleri günümüze ulaşmıştır.
8. Aynı çağda yaşamalarına rağmen aralarında 45 yaş fark vardır. İtrî 1640 doğumluyken, Bach 1685'te dünyaya gelmiştir.
9. İtrî ile Bach dinî musikinin ve klasik müziğin zirvesi olmuşlardır. Her ikisinin de farklı formlarda eserleri bulunmaktadır.

AYNI ÇAĞIN İKİ ZİRVESİ

Itrî ve

The Two Peaks of the Same Era: Itri and Bach

Aynı yüzyılda yaşamış iki büyük müzik adamı. Biri klasik Batı müziğinde diğeri klasik Türk müziğinde mihenk taşı olmuş iki büyük besteci. İşte bu iki dev adamı ayırt eden farklar.

10. İtrî'nin eserlerinin melodik yapısının zenginliği, makamları nakış gibi işleyişi; Bach'ın incelikli düşünülmüş ve işlenmiş melodik cümleleriyle karşılaştırılabilir. Bach'ın, başta iyi düzenlenmiş klavyesinde ve tonal sistemin bulgularını en uç seviyelerde ortaya serişinin benzeri bir yaklaşımla; İtrî eserlerinde genel olarak bir makamdaki müzik cümlesini sadece yakın perdelerdeki makamlara geçirerek değil, en uzak perdelerle dahi ustalıkla taşıyarak geliştirmiştir.

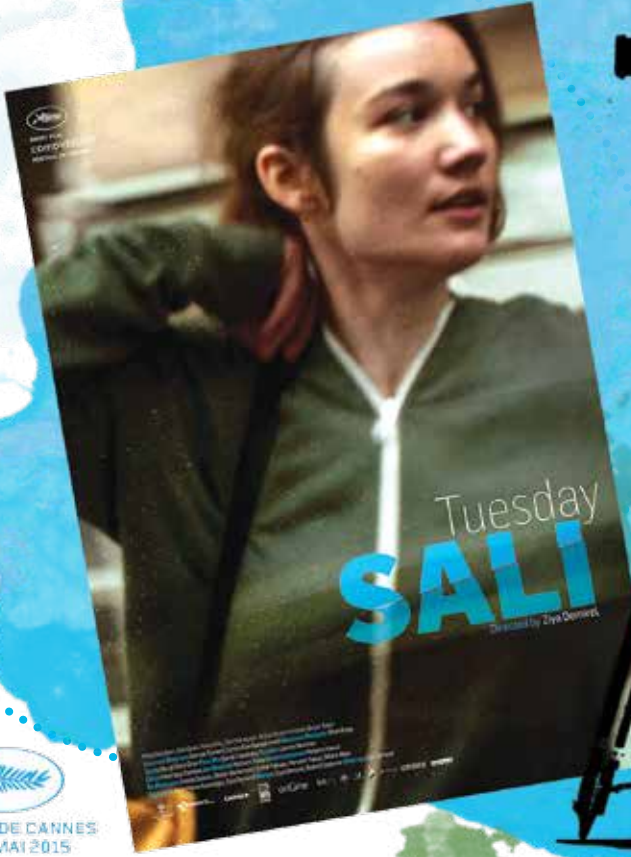
Bach

📌 Nebahat Konu Yılmaz

They are two legends in music, who lived during the same era. Both of them are prominent composers, with one in classical western music and the other in classical Turkish music. And these are the differences between these legends...

1. While Johann Sebastian Bach had left his footsteps in religious music during the Baroque period and had served the church, his contemporary in Turkish music, Itri, had been brought up at the Yenikapı Mawlawi Lodge and was considered one of the most prominent composers of Islamic music.
2. While Bach comes from a musical family of three generations, Itri, on the other hand, does not have such a musical background. Furthermore, while Bach had married twice, there aren't any records in relation to the marriage of Itri.
3. While so much information is known about the life of Bach, the life of Itri is quite mysterious.
4. Bach had made a living from his music, yet, there are many reports as to Itri having different occupations. While Itri was known to be a calligrapher, poet and orchardist, Bach was only a musician.
5. Both composers are considered to be the greatest masters of music within their own cultures and almost every information in relation to the life of Bach is known today. However, the information on Itri is very limited.
6. The fictional and deliberate austerity in the works of Itri and the density in the works of Bach are complete opposites of one another.
7. Both musicians have more than a thousand works. Itri's works that have survived until today is approximately 40, while all of the works of Bach have survived.
8. Although, both musicians lived during the same period, there is an age difference of 45 years. Itri was born in 1640, while Bach was born in 1685.
9. Both of them had reached the peak in both religious and classical music. However, both of them had different styles.
10. The richness of the melodious structure of the works of Itri and his style of penetrating each mode like an embroidery can be contrasted with Bach's approach of graceful and refined melodies. Itri, just like Bach's approach of disclosing his perfectly lined notes and tonal discoveries at the most extreme pitch, has developed his own style as we generally see with the ability of carrying his low pitch musical notes to the most extreme levels in a masterly manner.

FESTIVAL DE CANNES
13-24 MAI 2015

Zeynep Delav

Sinemaya

SOSYOLOJİK BAKIŞ: **SALI**

A Sociological Perspective on Cinema: 'Sali' (Tuesday)

Sali, bir kadın aracılığıyla şehirle olan irtibatın ne kadar çetrefilli olduğuna, böyle bir yaşantının yıpratıcı tarafına, daha da önemlisi yokmuş gibi görünen erkek iktidarına dikkatleri çekiyor.

'Sali', draws the attention to one's complicated connection with the city through the perspective of a woman as well as to the abrasive aspect to such a lifestyle and more importantly, to the extant male domination that is supposedly nonexistent.

Toplumsal, politik ve kültürel hayatın değişimlerini en hızlı şekilde ortaya koyan sinema, sosyolojinin incelenmesine her zaman olanak tanımıştır. Şehir, sinemanın varoluşundan bu yana beyazperde için her zaman birinci sırada konu edilmiştir. Bu öğeler ilk Lumière Kardeşler'in görüntülerinde karşımıza çıkıyor. Baudrillard'ın belirttiği gibi içinde olduğumuz çağ,

Cinema, which reveals the changes in the social, political and cultural life in the fastest way possible, has always given way to an analysis of sociology. Ever since the birth of cinema, the city has always been the first on the list of topics of exploration for the movie screens. These factors first appear within the images of Lumière Brothers. Just like Baudrillard puts it, this era which we are living in, is being reflected

kamera gözünden yansımaktadır. Özellikle son dönem sinemada bunu fazlasıyla gözlemleyebiliyoruz. İletişimsizlik, yüksek binaların içinde kaybolan, birçok şeye yabancılaşan ve gitgide yalnızlaşan insanın yaşadıkları, yani şehrin olumsuzlukları olarak karşımıza çıkıyor.

Bütünde bunu en güzel yansıtan sinema sanatı adeta bizi bize izlettiriyor. Göç, toplumsal kırılmalar ve bu kavramların beraberinde getirdiği zorluklar, İstanbul'un kent olma sürecindeki en büyük sancıları olmuştur. Şehirlerin metropol olurken önüne geçilemeyen hızları, kültürel yapıyı da olumsuz etkilemektedir. Uzun metrajlı filmlerde özellikle Derviş Zaim, Zeki Demirkubuz, Nuri Bilge Ceylan ve Fatih Akın gibi yönetmenler şehrin öteki, farklı yüzünü sinemaya aktaran isimlerdir. İstanbul, olanca kargaşasıyla ve modern yapısıyla yabancılaşan bireyi sinemada da misafir etmektedir.

Nuri Bilge Ceylan'ın *Uzak*'ında, Derviş Zaim'in *Tabutta Rövaşata*'sında ve daha birçok sinema filminde kent insanının bunalımı, bloklar arasında kalan bireylerin yalnızlığı gözler önüne seriliyor. Kültürel yapının yozlaşması ise kadının şehirde yaşadığı zorlukları karşımıza çıkarıyor. Toplumsal değişim sürecinin temelinde görsel hafızamıza en büyük katkıyı elbette

from the camera lenses. We have been witnessing this particularly within recent cinema. These come before us in themes of miscommunication, experiences of people who live in high buildings becoming strangers and isolated; in other words, the negative aspects of city living.

In its entirety, the art of cinema that reflects this in the best manner forces us to observe ourselves. Migration, social fractions and the difficulties these concepts bring along have been the greatest pains of the urbanisation process of Istanbul. The unstoppable speed of change of cities during their transformations into metropolitan cities also negatively affect the cultural structure of the city. Directors like Derviş Zaim, Zeki Demirkubuz, Nuri Bilge Ceylan, Fatih Akın and the like are the names who have been able to reflect the other aspect of the city onto the wide screen in full length movies. Istanbul also hosts the individual, who has become estranged to the city with its many difficulties and modern structures, within its cinema.

Nuri Bilge Ceylan's 'Distant', Derviş Zaim's 'Overhead Kick in the Coffin' and many other movies reveal the depression of the urban dweller and the solitude of the individuals stuck between blocks of concrete. On the other hand, the degradation of the

➤ *Salı* filminden bir sahne (üstte). Genç yönetmen Ziya Demirel (altta).

➤ A scene from the movie 'Sali' (above). Young director Ziya Demirel (below).

► Melis Balaban, *Salı* isimli kısa filmin bir sahnesinde görünüyor.

► Melis Balaban is shown in a scene from the short film 'Salı'.

sinema yapmıştır. Geleneksel toplum yapısında çoğunlukla ev içi alanda bırakılan kadın, erkeğin gerisinde kalmaktadır. Anne, eş, ev kadını gibi cinsiyet rollerinin dışına taşırılmayan kadın, her değişimden nasibini almaktadır. Ekonomik, kültürel, siyasi ve teknolojik alanlarda yaşanan her değişim ve ilerleme kadının rol ve statülerinde ilerleme gibi görünen yükleri katlayarak artırmıştır. Tam da bu noktada Ziya Demirel *Salı* isimli kısa filmi ile bu değişimin örneğini çok kısa bir zaman önce sinema izleyicisiyle buluşturdu.

Fransa'nın Cannes kentinde düzenlenen Cannes Film Festivali, bu yıl 27 yıl aradan sonra ilk defa kadın bir yönetmenin filmiyle perdelerini açtı. Bu yıl 68'incisi düzenlenen festival, başrolünü Fransız oyuncu Catherine Deneuve'un oynadığı Emmanuelle Bercot'nun *La Tete Haute* filminin gösterimiyle açıldı.

Cannes 1987'de, tarihinde ilk kez, kadın yönetmen Diane Kurys'un *Man in Love* filmiyle açılmış ve o tarihten itibaren festivalin açılış film seçkisinde kadın yönetmenlerin filmlerine yer verilmemişti.

İKİ TÜRK YÖNETMEN CANNES'DA!

Altın Palmiye için ana temada 19 filmin yarışacağı Cannes da bu yıl iki Türk yönetmen yer aldı. Ziya Demirel kısa metraj dalında *Salı* ile Deniz Gamze Ergüven ise *Yönetmenlerin 15 Günü* adlı paralel seçkide, Fransız yapımı *Mustang* isimli filmiyle festival-

cultural structure appears before us in the difficulties experienced by women in urban life. It is undoubtedly evident that cinema has made the greatest contribution of illustrating the fundamentals of social change within our minds. Women, who are generally imprisoned within the walls of a house in the traditional social structure, is left behind the status of men. Women have always received their share of the sexual roles cut out for them in depictions as mothers, partners or housewives. Every change and development experienced within the economic, cultural, political and technological fields, which may be depicted as progress, have only multiplied and increased the burdens upon the role and status of women. It is exactly at this point that Ziya Demirel presented his new movie 'Salı' (Tuesday) that explores the perfect example of this change.

The Cannes Film Festival organised at the city of Cannes in France has, for the first time in 27 years, opened its events this year with a female director's movie. The 68th Cannes Film Festival screened Emmanuelle Bercot's 'La Tete Haute', with leading French actress Catherine Deneuve during the opening of the festival. Cannes had, for the first time ever, opened its festival with Diane Kurys' 'Man In Love' in the year 1987, and never again up until this year had chosen a female director's movie for its gala.

TWO TURKISH DIRECTORS AT CANNES!

Two Turkish directors have taken their place at Cannes amongst the 19 films competing for the Golden Palm Award. In short films, Ziya Demirel's 'Salı' (Tuesday) and Deniz Gamze Ergüven's 'Directors' Fortnight' took place, while the French-made 'Mustang' competed in the parallel section. The Turkey-France co-production, 'Salı' (Tuesday), was one of the 9 short films selected amongst the 4550 applications for the Cannes Short Films Festival. Ziya Demirel, the grandson of theatre director Ziya Demirel, was born in 1988 and with his fourth short film explored Istanbul. Ziya Demirel's love

de idi. Türkiye - Fransa ortak yapımı *Salı*, Cannes Kısa Film Festivali'nin 4 bin 550 film başvurusu arasından seçilen dokuz kısa filminden birisiydi. Tiyatro rejisörü olan dedesi Ziya Demirel'in izinden giden 1988 doğumlu torun Ziya Demirel, dördüncü kısa filmi olan *Salı* ile İstanbul'u başrole aldı. Ziya Demirel'in edebiyat, tiyatro ve sinemaya olan sevdası çocukluk günlerine dayanıyor.

Ziya Demirel, lise yıllarındaki tiyatro sevdasının yanı sıra, anne babasının edebiyata yönlendirdiği bir sinemacı. Galatasaray Üniversitesi'nde Endüstri Mühendisliği okuyan Demirel, "sonrasında sinema yapacağım" diyerek mühendislik eğitiminin üstüne Prag Film Okulu'nda yönetmenlik ve senaryo yazarlığı eğitimi alıyor. *Salı* filmi Demirel'in ilk kısa filmi değil. Daha önce üç kısa filmi ve çeşitli ödülleri var.

Çehov'dan etkilenererek çektiği kısa filmi *Evico* halen daha akıllarda. Zihninin bir yerinde sürekli onu meşgul eden şehir ve kadın teması, arkadaşı Buket Coşkun'un paylaştığı anısı üzerine, iyice canlanmaya başlayınca ortaya *Salı* filmi çıkıyor. *Salı* filminde ise kadının şehirde yaşadığı zorluklar belki de modernleşme ile birlikte değişen koşullar, sert bir şekilde konu ediliyor. Sinema izleyicisinin bakışlarını, genç bir kadın aracılığıyla şehirle olan irtibatın ne kadar çetrefilli olduğuna, böyle bir yaşantının yıpratıcı tarafına, daha da önemlisi yokmuş gibi görünen erkek iktidarına dikkatleri çekiyor. Bu sayede Türk sinemasında toplumsal değişme ile birlikte toplumsal cinsiyet rollerinin de yakından gözlemlendiğini; kentli, eğitilmiş, genç ve modern kesimde nasıl meydana geldiğini izliyoruz. Böylelikle toplumda kadının nasıl konumlandığına da şahitlik etmiş oluyoruz.

2015 yılında Cannes Kısa Film Festivali birincisi *Waves '98* (Ely Dagher) olsa da Ziya Demirel'in *Salı* filmi, kısa film denilince ilk akıllara gelecekler arasında şimdiden yerini almış durumda.

for literature, theatre and cinema goes back a long way in his childhood.

Apart from Ziya Demirel's love for theatre during his high school years, he is also a film maker who has been channelled into the field of literature by his father. Demirel, who studied industrial engineering at Galatasaray University, states that "he will eventually make movies", and heads off to Prague for an education in directing and script writing. The movie 'Salı' (Tuesday) is not Demirel's first short film. He had made three short films earlier and also received various awards. His short movie 'Evico', inspired by Chekov is still engraved in our memories.

Demirel, whose mind had always been occupied with the themes of city and women, makes the movie 'Salı' once his friend Buket Coşkun shares an anecdote with him. 'Salı' (Tuesday) rigorously explores the theme of women faced with the difficulties of the city life as well as the challenging conditions brought together with modernisation.

The movie draws the attention of its audience to one's complicated connection with the city through the perspective of a young woman as well as to the abrasive aspect to such a lifestyle and more importantly, to the extant male domination that is supposedly nonexistent. Together with Turkish Cinema, we attain the opportunity to observe the gender roles and how these come to exist within the urban, educated, young and modern classes. With this, we are also able to witness the positioning of women in society. Although 'Waves '98' (Ely Dagher) was chosen for the 2015 Cannes Short Films Festival, Ziya Demirel's 'Salı', has already attained its ever lasting position amongst the most memorable short films.

► 68. Cannes Film Festivali'nin kısa eserler seçkinde Türkiye'den Yönetmen Ziya Demirel'in *Salı* filmi de yer aldı.

► Directed by Ziya Demirel, 'Salı' is from Turkey in the official short film selection at the 68th Cannes Film Festival.

BAYRAMLARIN

Haldun Hürel Onur Aykutlu

Istanbul'u

Eids of Istanbul

Eski İstanbul'da "bayram" coşku demektir. Hoşgörü, samimiyet, eşini dostunu arayıp hal hatır sormak; selamlaşmak; küçük bir hediye vererek çocukları sevindirmek demektir.

"Eid Festivals" during the days of the Old Istanbul meant exuberance. It meant tolerance, sincerity, calling upon relatives, greeting one another, and putting a smile on the children's faces with a small gift.

Eski İstanbul'da en heyecanlı, en coşkulu günler hiç kuşkusuz ki oruç aylarından sonra gelen Ramazan Bayramı'nda yaşanır. Bayramlara hazırlık aşamasında, en basit bir evden, şaşılar konaklara kadar hemen her mekânda konuk ağırlama; birbirinden lezzetli yemekler yapma; gül, kayısı, kızılcık, ananas, üzüm, koruk, ayva reçelleri ve kavanoz kavanoz turşuları, hel-

The most exciting and exhilarating days during the Old Istanbul times, without a doubt, were experienced during the Ramadan Eid festival following the month of fasting. Hospitality both in the most simple homes or the luxurious residences would take place and there would be a rush in preparing delicious food, rose, apricot, cranberry, pineapple, grape, sour grape and quince jams as well as jars of pickles, halwa, and

vaları, demirhindi, limon, menekşe gibi şerbetleri hazırlama konusunda inanılmaz bir koşuşturma olurdu. Alışverişler için evin çocukları mahalle bakkallarına gönderilir; kadınlar ise genellikle toplu halde çarşılarla, aktarlara giderdi.

Erkeklerin hane selamlıklarında toplanıp gece yapılacak helva sohbetleri için "muhasabe meclisleri"ni nasıl çalıştırdıkları, alt katlarda ve bahçelerde kadınların nasıl heyecanla sofraya kurma hazırlıklarına giriştikleri, İstanbul halkının uzun tarihî süreçlere yayılan geleneksel yaşam modellerine konu olmuşlardır. Bu tür bayram toplantıları "vükela" konaklarında çok daha görkemli bir görünüm arz ederdi.

Bayram sabahı erkenden cami ve mescitlere gidilip namaz kılınır; sonra evlerde toplanılarak çeşitli yemekler yenir; tantanalı sohbetler edilirdi. Bayram gecelerinde ise ev sahiplerinin akrabaları, dostları bir araya gelirler; şaz şairleri, muğanniler, nükteperdazlar, menkıbegular, sazendeler, selamlıklarda "arz-ı endam" edip "zevk-u sefa" içinde sabahın erken saatlerine kadar yer, içer, eğlenirlerdi. Arife gününde, hatta daha da önceden ev kadınlarının hazırladığı nefis börekler, gözleme ve revaniler, samsalar, içi kaymak ve bademle dolu kayısılar, sütlü irmik helvaları, pekmezli bozalar, sarıgıburmalar, hindi dolmaları, tepsi tepsi baklavalar dolu gelir, boş giderdi.

Büyük odanın ortasına pırıl pırıl parlatılmış kalaylı dev bir sini konulur; herkes bunun etrafında bağdaş kurup oturur ve yemekler yenilirken, nüktelelerin, kahkahaların ardı arkası kesilmezdi. Sonra kahveler gelir; sohbetler daha da koyulaşır; oyunlar oynanır; çeşitli menkıbeler, tekerlemeler söylenirdi.

İstanbul'un bazı kadim semtleri, bayramların daha coşkulu yaşandığı muhitlerdi. Özellikle Laleli - Koska, Aksaray Valide Camisi çevresi, Beyazıt - Çarşıkapı bölgeleri bu semtlerin başlarında yer alırdı. Gedikpaşa'da kurulmuş olan Bosco sirkinde yapılan at cambazları gösterilerinde adeta yer yerinden oynardı. Şehirdeki çok

sherbets of tamarind, lemon and violets all in preparation for the eid festival. The children of the suburbs would be sent to the corner stores for the shopping and women would mostly swarm the markets and herbalists in groups.

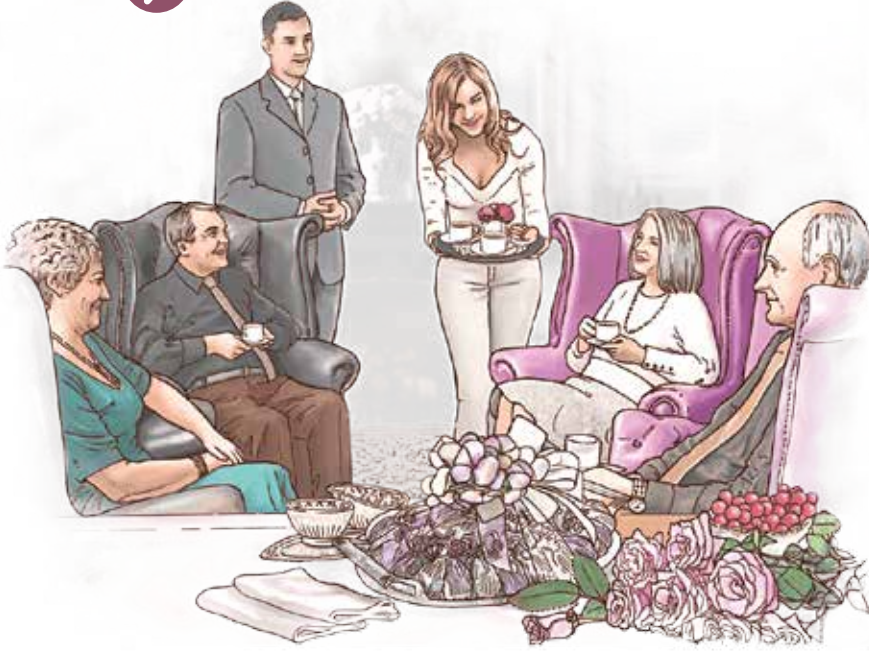
The congregations of the men at their segregated parts of the house discussing the "book keeping" that would take place for the halwa (dessert) meetings at night, and the food preparations of the women in the lower floors and gardens were topics of discussion of the traditional lifestyle of the people of İstanbul that had spread over many years. These kinds of eid meetings used to have a pompous aspect once they were held in the residences members of "the council of ministers".

During the early morning hours of eid, people would rush to the mosques to pray, then gather at homes to eat and have sumptuous communions. While during the nights of the eids, the relatives and friends would gather altogether, while the poets, singers, narrators of legends, musicians "make an appearance" and they would eat, drink and entertain themselves until the early morning hours in complete "self-indulgence". On the eve before eid, and even before it, women would prepare their delicious pastries, Turkish-style pancakes, sweet semolina desserts, sweet pastries

► İstanbul'da bir bayram mekânı: Ahmediye Camii, 1721-1722. Üsküdar. İstanbul.

► A place of Istanbul eids: Ahmediye Mosque, 1721-1722. Üsküdar.

► İstanbul'un bayram gecelerinde ev sahiplerinin akrabaları ve dostları bir araya gelirlerdi.

► During the nights of Istanbul eids, the relatives and friends would gather altogether.

meşhur bayram yerleri bu günlerde insanlarla dolar; ailelerinin yanlarında getirdikleri çocukları bu bayram yerlerinde ve kurulan çadırlardaki gösterilerde heyecandan ter içinde kalırlardı. Burada hokkabazlar, deniz kızları, atlı karıncalar, çek-çek arabaları, çocukların yeni elbiseleriyle bindirilip etrafta gezdirildiği allı pullu küçük Midilli atları sadece çocukları değil, yetişkinleri de aynı ölçüde sevindirir, heyecanlandırır.

Edirnekapısı, Sultan Selim, Aksaray, Yedikule, Kadırga - Cinci meydanı, Üsküdar tarafındaki Duvardibi ve Doğancılar, Kadıköyü'ndeki Kuşdili ve Haydarpaşa çayırırlıkları, Altıyol çevresindeki Mısırlıoğlu bahçeleri, Tophane, Firuzağa, Kasımpaşa - Çürüklük mevkii, Vefa meydanı, Ihlamur ve Maçka bahçeleri bayram yerlerinin faaliyet gösterdikleri önemli bölgelerdi. Bunları söylerken, ben de zihnimin kuytularında kalakalmış o güzel ve içtenlik dolu bayram günlerine dönmeden edemedim. Yeni alınmış tertemiz giysilerimizle sokaklara çıktığımızda, bayram yerlerine gittiğimizde, başka bir dünyaya seyahat ediyormuş gibi olur, gururlanır; çocuk ruhumuzla, yüreklerimiz aşırı bir sevinçle dolardı. Babamız, bana ve diğer kardeşlerime "gıcır gıcır" elbise almaya Sirkeci - Sultanhamamı'ndaki bir mağazaya götürürdü bizi. Takım elbiseye çok özenirdik, giydiğimizde "büyük adamlar" gibi olurduk sanki.

soaked in syrup, apricots stuffed with cream and almonds, milky semolina desserts, thick fermented milk drinks with grape molasses, sultan's turban desserts, stuffed turkeys, and trays full of baklawas. A huge shiny metal tray would be set up in the biggest room of the house, where everyone would sit cross-legged around it and the food would be eaten amongst joyful laughter and chattering. Then, it would be time for the coffee: the intimate conversations, games, stories and tongue twisters would flow.

Some of the oldest suburbs of Istanbul were the districts where the festival would be felt with much jubilation. These suburbs were Laleli, Koska, the Aksaray Valide Mosque district, Beyazıt - Çarşıkapı. The earth would practically move during the horse acrobat shows at the Bosco circus that would be set up in Gedikpaşa. During these days, the most popular places in town would be swarmed by people and the children who were brought to these festival venues and tents. The magicians, mermaids, merry-go-rounds, barrows and small ponies dressed colourfully would give short tours to little children in their new clothes, while entertaining the elders at the same time.

Edirnekapısı, Sultan Selim, Aksaray, Yedikule, Kadırga - Cinci Arena, Duvardibi and Doğancılar located near Üsküdar, Kuşdili and Haydarpaşa meadows in Kadıköy, the Mısırlıoğlu orchards surrounding Altıyol, Tophane, Firuzağa, Kasımpaşa - Çürüklük district, the Vefa Arena, Ihlamur and Maçka Gardens were the most important venues where these festival events were held.

While narrating all of these, I could not help but travel back to those days that have been engraved within the corners of my memory as beautiful and sincere festival days. When we used to go out into the streets with our newest clothes, and arrive at the festival areas, we would feel as though we were travelling to another world. We would feel proud, and our hearts and spirits used to be filled with complete joy. Our father used to take me and my other siblings to a store located

Ayağımızda da deri kokusu hâlâ bur-
numda tüten “son moda” pabuçları-
mızla eve neşeyle dönerdik.

Fatih'te, büyük külliye'nin çevresinde
o zamanlarda hemen her mahallede,
eski yangın yerlerinden, yıkılmış ev-
lerden geriye kalan arsalar olurdu.
Basit ve ucuz, derme çatma oyun
ve eğlence araçları “seyyar bayram
yerleri” diye bu arsalarda kurulur,
bayram bitince de apar topar kaldırı-
lırdı. Buralarda en çok “kayık biçim-
li” salıncakları yeğlerdik. Kim daha
yükseklere çıkacak diye birbirimize
“hava atarak” salıncaklara asılır da
asılırdık. Dönme dolaplar, kaydırak-
lar, tahterevalliler bu küçük arsalarda
gözlerimize devasa lunaparklar gibi
görünürdü.

Fatih Camisi'nin dış avlusunda, kov-
boya benzer şapkasıyla, uzun boyu ve
asık suratıyla bir bisiklet kiralayıcısı
durur, 25 kuruşa koca avluda üç te-
kerlekli küçük bisikletlerle bizlere tur
attırırdı. Hiç inmek istemezdik bisik-
letlerden. Son model bir araba gibiy-
di gözlerimizde bunlar. Hele hele, bir
bayram hediyesi olarak orta boyda,
markalı iki tekerlekli bisiklete sahip
olmak, bizim için hayaller ötesi bir
şeydi. Bayramlar, insanları daha çok
bir arada olmaya, gelip geçici dün-
yada zorlukların ancak bu şekilde
yenilebileceğini anlatmaya, huzurlu,
şefkat dolu, yardımsever, sevgi aşıla-
yan bir ruhun her şeyin üzerinde bu-
lunduğunu göstermeye hizmet eden
günlerdir. Her gününüzün, işte böyle
bayramlar gibi olması dileği ile...

*in Sirkeci – Sultanhamamı, where we
would buy our “spick and span” outfits.
We used to love the suits and felt like
“grown-up men” in them. And with our
“latest fashion” leather shoes – I can still
remember their smell – we would head
off back home with great happiness.
During those days in Fatih, there used to
be empty yards left behind from old fires
or houses in ruins, surrounding the great
social complex (qulliyah). Cheap and
simple, makeshift game tools would be
set up in these yards as “portable festival
venues” and would be removed once
the festival would come to an end. Our
favourite was the boat-shaped swings.
We would push its limits, competing
with one another to see which one of
us would reach the highest. The ferris
wheels, slides, teeterboards in these
small yards used to seem like massive
fun fairs.*

*In the outer yard of the Fatih Mosque,
there was a tall, grumpy man with a
cowboy hat, who would let us rent his
tricycles for 25 kuruş. We used to tour
the huge yard with those tiny tricycles.
We never wanted to get off. For us, they
were like the latest cars. Above all,
receiving a medium size two wheeler as
an eid gift was something unimaginable.
Eid festivals are days that bring people
together, teaching them that the only
way to overcome the burdens of this
world is by keeping these bonds close
and to show one another that a peaceful,
merciful, helpful and loving soul is
above everything else. We hope that
each and every day is spent like these
festival days...*

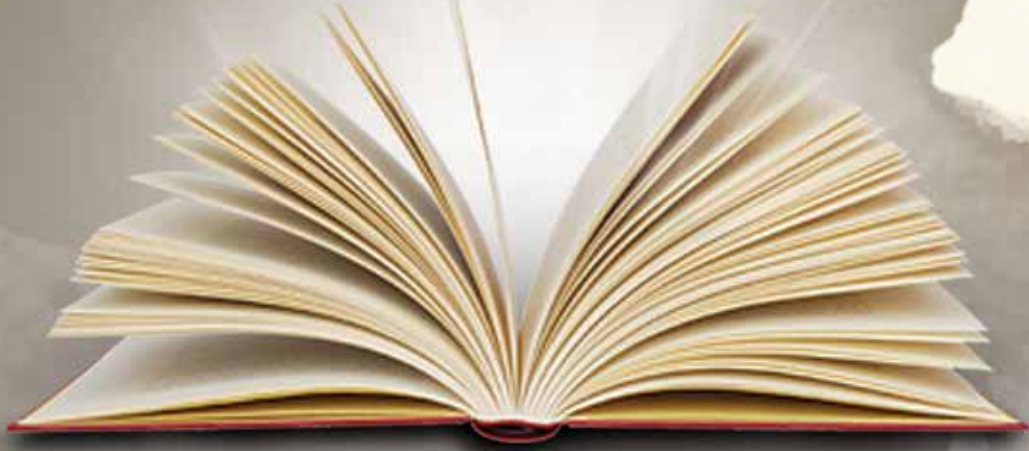

► Kubbe. Sultanahmet
Camii, 1609-1616.

► Dome. Blue Mosque,
1609-1616. Sultanahmet.

1 Albüm 3 Kitap

1 Album, 3 Books

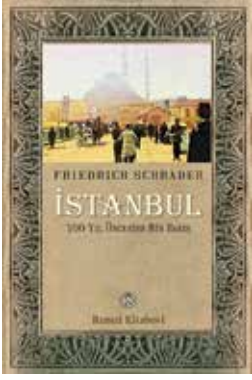
Yusuf Meriç

RACHMANINOV ANATOLIAN PROJECT / GÜLDİYAR TANRIDAĞLI

Avrupa'nın en prestijli müzik üniversitelerinden Salzburg Mozarteum mezunu genç Piyanist Güldiyar Tanrıdağlı, 20. yüzyılın en önemli müzisyenlerinden biri olan Sergei Vasilievich Rachmaninov'un (1873-1943) solo piyano ve şarkı alanındaki eserlerini Anadolu enstrümanları ile buluşturuyor. Rus romantizminin son büyük bestecisi unvanını taşıyan Tatar asıllı sanatçıdan yola çıkılarak hazırlanan albüm, müzik çevrelerinde "Rachmaninov Anatolian" ismiyle tanınıyor. Avusturya'daki gala konseriyle beğeni toplayan eser, doğduğu toprakların kültürel birikimini ortaya koyarak, başarılı bir Doğu - Batı sentezi oluşturuyor.

Güldiyar Tanrıdağlı, the young pianist who graduated from Salzburg Mozarteum - the most prestigious music university of Europe - is uniting one of the most important musicians of the 20th century - Sergei Vasilievich Rachmaninov (1873-1943) and his solo piano and songs, with Anatolian instruments. The album, which has been prepared based on the works of the artist of Tatar origin, who is commemorated as the final greatest composer of Russian romanticism, is known amongst the music circles as "Rachmaninov Anatolian". The work, which gathered much appreciation with its gala concert in Austria, forms a great East-West synthesis by putting forward the cultural accumulations he gained from the lands he was born in.

İSTANBUL: 100 YIL ÖNCESİNE BİR BAKIŞ / FRIEDRICH SCHRADER İSTANBUL: PAST AND PRESENT

Bir asır önce yazılmış bu kitap, ünlü Alman gazeteci Friedrich Schrader'in İstanbul izlenimlerinden oluşuyor. 1891 - 1918 yılları arasında İstanbul'da yaşayan Schrader'in kitabında, semt röportajlarının yanı sıra insan portreleri de bulunuyor. Yazarın şehri adım adım gezerek kaleme aldığı metinler, bir dönem İstanbul'da yayınlanan *Osmanischer Lloyd* gazetesinde yer almış. Sur içi semtlerini, camileri, türbeleri özgün bir üslupla betimleyen Schrader, Haliç ve çevresinden Fetih Dönemi'nin söylencelerini yansıtırken, Bizans'ın izini sürmeyi de ihman etmiyor. Birinci Dünya Savaşı yıllarının çalkantılı günlerini bugüne taşıyan kitap, Türkçede ilk kez yayınlanıyor.

This book that was written a century ago, consists of the famous German journalist, Friedrich Schrader's observations of Istanbul. Schrader, who lived in Istanbul between 1891–1918, provides suburb interviews as well as human portraits within his book. The articles about the city, which the author explores step by step, had been issued in the newspaper 'Osmanischer Lloyd' at the time. Schrader uniquely describes the suburbs, mosques and mausoleums located within the old city walls, and while he provides reflections of the legends during the Conquest Era, he does not disregard the footsteps of the Byzantines. The book, which illustrates the turbulent years of World War I, has been printed in the Turkish language for the first time.

TÜRK TİYATROSU TARİHİ / REFİK AHMET SEVENGİL THE HISTORY OF TURKISH THEATRE

Türk tiyatrosuyla ilgili en kapsamlı çalışmalardan birini sergileyen kitap, uzun soluklu bir emeğin ürünü. Yazar, kitabı hazırlama aşamasında tiyatro tarihine damgasını vurmuş sanatçılarla görüşüp arşivleri taramış ve pek çok el yazması incelemiştir. Toplam 890 sayfalık bu hacimli kitap, sadece tiyatro tarihini değil; anlattığı dönemlerdeki önemli hadiseleri de içeriyor. Yazar Selim İleri'nin "*Benzeri olmayan, sanıyorum ki dünyada da pek benzeri olmayan bir çalışma.*" sözleriyle değerlendirdiği kitap, ansiklopedik bakış açısıyla da dikkat çekiyor.

The book, which is one of the most detailed works undertaken in relation to Turkish theatre, is the product of a long-termed endeavour. During the book's research stage, the author interviewed many famous artists who had left great finger prints in the history of theatre, as well as scanning the archives and handwritings. This voluminous book, which consists of 890 pages in total, does not only include the history of theatre but also the important events that had taken place during those times. The author Selim İleri, describes the book as "It is one of a kind, and I believe that it is unparalleled in the World", which also draws much attention with its encyclopaedical perspective.

HAYDİ SOFRAYA! MUTFAK PENCERESİNDEN OSMANLI TARİHİ / AMY SINGER TO THE TABLE! CULINARY APPROACHES TO OTTOMAN HISTORY

Kitap, gıda maddeleri, tarifler, yeme içme alışkanlıkları, öğünler ile mutfak ve sofraya gereçlerinden yola çıkarak tarihsel bir incelemeye girişiyor. Bunu yaparken de tarihin tozlu sayfalarında unutulmuş bir Osmanlı mutfağında söz edemeyeceğimizi ortaya koyuyor. Kitapta yemek kültürü üzerine yazılmış birbirinden ilginç makalelerden birkaçı şöyle: Oruç ve erken dönem Mevlevi tarikatının ele alındığı yazı, Mevleviliğin ilk dönemlerine ait kaynaklarda yemeğin rolünü ele alıyor. Bozacılığa dair bir inceleme ise bu tarih içeceğin 15. ve 16. yüzyıl Bursa'sının ticari ve toplumsal hayatında teşkil ettiği yeri ele alıyor. 18. yüzyıl Felemenk diplomatının yazdığı *Topkapı Sarayı'ndaki Öğle Yemeği* adlı makalede ise yemek ikramı ve sofraya adabına Ressam Jean-Baptiste Vanmour'un tablolarından örnekler eşlik ediyor.

The book undertakes a historical analysis based on food products, recipes, eating and drinking habits, meals, kitchen and utensils. In doing this, the book proves that one cannot speak of the forgotten Ottoman cuisine amongst the dusty historical pages. Here are some of the interesting articles written about the food culture in the book: The article that explores fasting and the early-Mawlawi sect looks into the role of food based on the resources of the initial years of the Mawlawiyah. An analysis on the business of the traditional drink zythum explores the influence it had on the commercial and social lives of Bursa during the 15th and 16th centuries. While, the article of an 18th century diplomat from Holland on the topic of 'Lunch at Topkapı Palace' is illustrated with the artist Jean-Baptiste Vanmour's paintings on the presentation of food and table manners.

MEHTER SESLERİ Japonya'da

The Sound of the Mehter in Japan

Yunus Emre Enstitüsü Tokyo tarafından Ertuğrul Firkateyni Faciası ve Türk - Japon dostluk ilişkilerinin başlamasının 125. yıl dönümünü anma günleri kapsamında Kushimoto'da verilen mehteran konserleri coşkulu anlara sahne oldu.

The Ottoman Janissary Band (Mehteran) concerts in Kushimoto were held in complete exhilaration as part of the Tokyo Yunus Emre Institute's 125th anniversary of the commemoration of the Ertuğrul Frigate Disaster and the initiation of the friendship between the Turks and the Japanese.

Dünyanın en eski askerî bاندolarından biri olan Osmanlı Mehteran Takımı, Japonya'daydı. Yunus Emre Enstitüsü Tokyo tarafından organize edilen ve Başbakanlık Tanıtma Fonu ile Türk Silahlı Kuvvetleri Mehteran Birliği'nin işbirliğiyle gerçekleştirilen etkinlikler, Kushimoto Kül-

The Ottoman Mehteran Band that is one of the oldest military bands was in Japan. The programme, which was arranged by the Tokyo Yunus Emre Institute and undertaken with the coordination of The Prime Ministry Promotion Fund and The Mehteran Union of the Turkish Armed Forces, was held at the Kushimoto Culture Centre. The mehter

tür Merkezi'nde yapıldı. 1 Haziran 2015 tarihinde gerçekleştirilen mehter konserine Japon Prensesi Akiko Mikasa başta olmak üzere, Türkiye Cumhuriyeti Tokyo Büyükelçisi A. Bülent Meriç, Wakayama Bölge Valisi Yoshinobu Misaka, Kushimoto Belediye Başkanı Tashima Katsumasa ve birçok kişi katıldı. 600 kişilik salonu, Kushimoto sakinleri ve mehteri izlemek için çevre illerden gelen Japon izleyiciler doldurdu.

Programın birinci bölümünde Japon Öz Savunma Kure Japon Askeri Bandosu, ikinci bölümde Harbiye Askeri Müze Mehteran Bandosu, üçüncü bölümde ise her iki bando birlikte sahne aldı. Mehter programında yer verilen *Ceddin Deden Marşı* çalındı. Konser bitiminde seyircilerden gelen yoğun istek üzerine mehteran takımı ve Japon Öz Savunma Kure Askeri Bandosu birer eser daha icra ettiler. Mehteran Takımı, 3 Haziran 2015 Çarşamba günü ise çok sayıda davetlinin katıldığı törende dinleyicileriyle buluştu.

Kushimoto'dan sonra Tokyo'ya geçen Mehteran Birliği, 5 Haziran 2015 Cuma akşamı 1800 kişilik Sumida Triphoni Hall'de Japonya Deniz Öz Savunma Kuvvetleri Tokyo Bandosu ile birlikte konser verdi. 6 Haziran 2015 Cumartesi günü ise Tokyo'nun en işlek merkezlerinden biri olan Omotesando Caddesi'nde Türk ve Japonların katılımıyla yürüyüş ve konser etkinliği yapıldı. Etkinlik boyunca trafiğe kapatılan caddede binlerce kişi mehter gösterisini izledi.

concert that was held on June 1, 2015 was attended by the Japanese Princess Akiko Mikasa, in Tokyo Ambassador of the Republic of Turkey A. Bülent Meriç, the Governor of the Wakayama District, Yoshinobu Misaka, the Mayor of Kushimoto, Tashima Katsumasa and many individuals. The hall that had a capacity of 600 persons were full of the residents of Kushimoto as well as others Japanese individuals who travelled from neighbouring districts.

The first part of the programme featured the performance of the Japanese Self-Defence Military Band, while the second part featured the Harbiye Military Museum Mehteran Band, and the final part hosted both bands together. The anthem 'Ceddin Deden' (Your Ancestors) was played as part of the programme. At the end of the concert, both the Japanese and the Turkish bands performed another march due to the persistent requests of the audience. While the Mehter Band also performed at another ceremony that took place on June 3, 2015.

The Union of the Mehteran that travelled to Tokyo after Kushimoto also had a concert with the Japanese Military Band on June 5, 2015 at the Sumida Triphoni Hall in front of 1800 people. A parade and concert was also held on June 6, 2015 at the busiest road of Tokyo, the Omotesando Road, with the attendance of many Turkish and Japanese spectators. Many people on the sides of the roads, which were closed off to traffic throughout the programme, had the chance to watch the parade.

Bari'de

TÜRK SİNEMASI GÜNLERİ

Turkish Cinema Days in Bari

Yunus Emre Enstitüsü Roma, 9-11 Haziran 2015 tarihleri arasında İtalya'nın güneydoğusunda bulunan Bari şehrinde Türk Sineması Günleri düzenledi. Türkiye'nin İtalya Büyükelçiliğinin himayesinde Türkiye Cumhuriyeti Kültür Bakanlığı Turizm Müşavirliği, Bari Fahri Başkonsolosluğu ve Bari Belediyesi işbirliğiyle gerçekleştirilen etkinliğe Santa Teresa dei Maschi de Gemmis Kütüphanesi ev sahipliği yaptı.

Açılışı 9 Haziran'da gerçekleştirilen sinema günlerinin gala filmi *Aşk Tesadüfleri Sever* oldu. İtalyan halkının Türk kültürünü ve Türkiye'yi yakından tanması düşüncesiyle düzenlenen Türk sinema günleri, Bari'de bulunan çeşitli sektörlerdeki kurum ve kuruluşlar ile Türkiye arasında dostluk ve işbirliğine katkı sağlamayı amaçlıyordu.

This colourful event was organised for the purposes of introducing the people of Bari with the Turkish culture as well as to further the relations between both Turkey and Italy. The Rome Yunus Emre Institute organised Turkish Cinema Days in the city of Bari, located at the southeast region of Italy between the dates of 9-11 June 2015.

With the hosting efforts of the Turkish Embassy in Rome and the support of the Tourism Consultancy of the Ministry of Culture of the Republic of Turkey, the Bari Honourary Consulate General and the Bari Municipality, the event took place at the Santa Teresa dei Maschi de Gemmis Library.

The gala movie that was shown during the opening on the 9th of June was 'Love Loves Coincidences'. The Turkish Cinema Days aimed to contribute to the friendship and cooperation between many associations from various sectors in Bari with those in Turkey.

KÖLN'DE KARDEŞLİK EZGİLERİ

Brotherhood Melodies in Cologne

Yunus Emre Enstitüsü tarafından Almanya'nın kültür şehri Köln'de organize edilen *Dersaadet'te Gayrimüslim Bestekârlar* Konseri, farklı kültürlerin kardeşliğine atfedildi.

2 Haziran Salı günü Köln'de bulunan Belgisches Haus'da yapılan konsere ilgi büyüktü. Konserde İstanbul'da yaşayan Ermeni, Musevi ve Rum bestekârların eserlerinden oluşan bir repertuar; Vangelis Karipis, Nedim Nalbantoğlu ve Mert Demircioğlu'ndan oluşan Galata Grubu tarafından seslendirildi.

Udi Georgios Marinakis yönetiminde gerçekleşen konserde, klasik Osmanlı müziği ambarından seçkilerin yanı sıra, modern müziğe de göndermelerde bulunuldu.

Tanburi Musi ve İsak, Lavtacı Anton, Kemençeci Vasil Efendi, Kemani Tatyos, Dimitri Kantemir ve Pertaki gibi ünlü bestekârların eserlerine yer verilen konser, Yunus Emre Enstitüsü Köln tarafından farklı kültürlerin kardeşliğine atfedildi.

'The Dersaadet Non-Muslim Composers' Concert, which was organized at the culture city of Cologne in Germany by the Yunus Emre Institute, was arranged in dedication to the brotherhood of different cultures.

The concert, which took place on June 2nd, at the Belgisches Haus in Cologne, received much attention. A repertoire consisting of the works of many Armenian, Jewish and Greek composers residing in Istanbul, was performed by the Galata Group consisting of Vangelis Karipis, Nedim Nalbantoğlu and Mert Demircioğlu. The concert, which took place under the administration of the Udi player Georgios Marinakis, performed many songs from the Ottoman music as well as modern music.

The concert, which also included the works of the Tanbur player Musi and Isak, the lute player Anton, the kemencha player Vasil Efendi, the violinist Tatyos, Dimitri Kantemir and Pertaki, was dedicated by the Cologne Yunus Emre Institute to the brotherhood of different cultures.

USTADAN ÇIRAĞA SERGİSİ

Exhibition: From the Master to the Apprentice

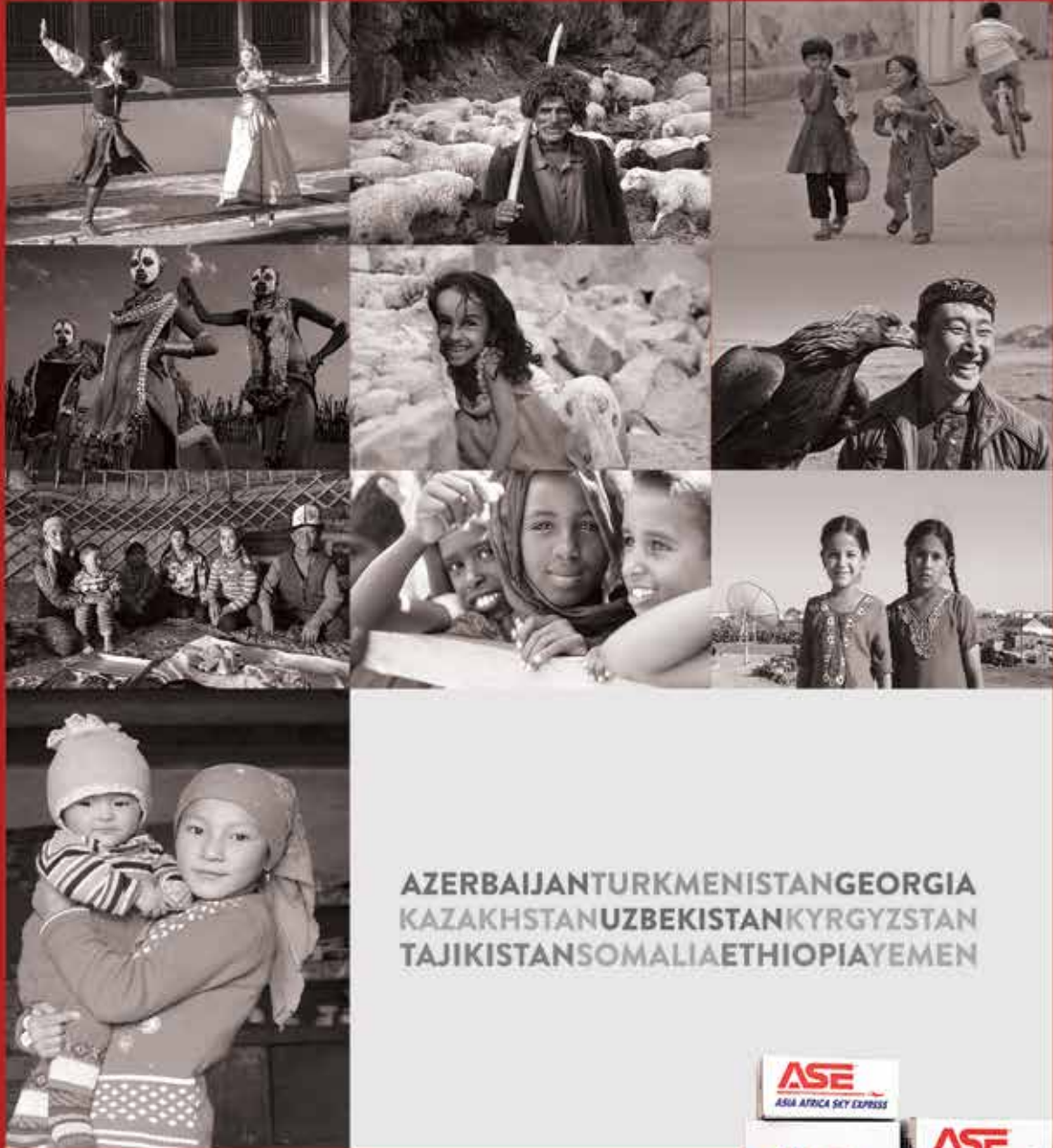
Yunus Emre Enstitüsü Üsküp tarafından hayata geçirilen *Ustadan Çırağa* Projesi kapsamında Balkanlardaki beş ülkede uygulanan el sanatları kurslarına katılan kursiyerlerin hazırladığı eserler, Makedonya'nın başkenti Üsküp'te sergilendi. Kurs programına Türkiye'den gelen tecrübeli ustalar da destek verdi. Makedonya Ensemble Grubu'nun müzik dinletisi eşliğinde gerçekleşen serginin kapanış törenine Türkiye Cumhuriyeti Üsküp Büyükelçiliği Kültür Müşaviri Hakan Özçelik, Makedonya Devlet Bakanı Furkan Çako, Halkbank Makedonya Genel Müdürü Necdet Palakçı, TİKA Üsküp Program Koordinatörü Teoman Tiryaki, MANU Araştırma Görevlisi Prof. Dr. Numan Aruç, MATUSİTEB Başkanı Tahsin İbrahim, kursiyerler, sanatseverler ve çok sayıda basın mensubu katıldı.

Türkiye'den gelen tecrübeli ustalar yönetiminde gerçekleşen kurslar aracılığıyla, unutulmaya yüz tutmuş el sanatlarının gelecek nesillere taşınması amaçlanıyor.

The works of the attendees of the handicrafts courses in the five Balkan countries have been exhibited in Skopje, the capital city of Macedonia, as part of the 'From the Master to the Apprentice' Project that has been undertaken by the Skopje Yunus Emre Institute. Many experienced masters from Turkey in the field of handicrafts also provided their support to the programmes. The closing ceremony of the exhibition, which was conducted with the accompaniment of the Macedonian Ensemble Group's musical concert, was attended by Hakan Özçelik, the Cultural Affairs Advisor of the Embassy of the Republic of Turkey in Skopje, Furkan Çako the President of Macedonia, Necdet Palakçı the General Manager of Halkbank Macedonia, Teoman Tiryaki The Skopje Programme Coordinator of the Turkish Cooperation and Coordination Agency (TIKA), Prof. Numan Aruç Researcher of MANU, Tahsin İbrahim the President of MATUSITEB, the course attendees, art lovers and many press members. The courses, which were undertaken under the administration of the many professional masters that came from Turkey, aims to carry the forgotten arts of handicrafts to the future generations.

"DELIVERING THE DIFFERENCE IN THE TOUGHEST PARTS OF THE WORLD"

AZERBAIJAN TURKMENISTAN GEORGIA
KAZAKHSTAN UZBEKISTAN KYRGYZSTAN
TAJIKISTAN SOMALIA ETHIOPIA YEMEN

**Halkbank
is Turkish for
people's bank**

and
as Turkey's
leading
SME bank,
we are
very proud
to deserve
our name.

 HALKBANK

➤ Productive Turkey's Bank